

Лидия Джойс

ВОАЛЪТ

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

НА НОЩТА

Лидия Джойс

Воалът на нощта

1

Ребърн Корт представляваше комплекс от сгради, построени от пъстър пясъчник, и се простираше нашироко върху голото възвишение. Гледката не беше особено впечатляваща. Лейди Виктория видя Ребърн много преди каретата да стигне до там и не откъсна поглед от него, докато конете препускаха към вратата на парка. В крайна сметка голата местност не предлагаше нищо по-интересно. Колкото повече приближаваха, толкова по-тромава и грозна изглеждаше господарската къща, от чиито остри зъбери произволно се издигаха охранителни кули, стърчащи високо в оловносивото небе.

– Възможно ли е тук да живее херцог?

Неверието, съдържащо се във въпроса на Дюър, беше точно отражение на мислите на Виктория.

– Подхожда му. – Младата жена не си направи труда да скрие лошото си настроение от вярната камериерка. След двудневно пътуване, първо с влака от Бристол до Лийдс и после пет часа с каретата, тя кипеше от гняв.

Само при мисълта за властното писмо, с което практически и бе заповядано да се яви в Ребърн Корт и което бе грижливо прибрано в дамската ѝ чантичка, тя стисна ръце в юмруци. Отначало беше решила да не се отделя от добре познатата обстановка на Ръшуорт Мейнър и да остави брат си Джек да изгние в кулата за длъжници, но после размисли. Представата какъв позор би донесло това на семейството се оказа по-силен стимул за гордостта ѝ от наглото писмо на херцога. Затова му изпрати кратък отговор, събра най-необходимото в един куфар, отиде с каретата си до гарата в Бристол и се качи на влака, като през цялото време се стараше да пренебрегне протестите, плачовете и умело изиграните припадъци на скъпата си майка.

Виктория нямаше представа какво ще помогне това дълго пътуване. В моменти на мрачни размишления – а по пътя към Ребърн Корт имаше предостатъчно време да им се отдава – тя се боеше, че е тръгнала да преследва невъзможното. Вярно, съществуваше слаба надежда да успее да убеди херцога да се вразуми. Опитваше се да подхранва тази надежда с онова, което знаеше за него. Според слуховете той обичал мрака и живеел като отшелник – не заради делата си, а защото тотално пренебрегвал правилата и традициите. Виктория потрепери. Знаеше, че

семейство Уейкфийлд ще преживее позора, нанесен му от неплатежоспособността на Джек, но мисълта за неизбежните клюки, многозначителния шепот и пренебрежителните усмивки, които щяха да я преследват с години, я тласкаше напред. Беше платила твърде висока цена за доброто си име и нямаше да позволи на глупавия си брат да ѝ я отнеме.

Стигнаха до портиерската къщичка. Тя изглеждаше още по-западнала от господарския дом, с липсващи кепенци на прозорците и бръшлян, който ги закриваше. Само тънката струйка дим, която се виеше към небето, показваше, че е обитавана. Каретата спря с лек тласък, кочияшът отвори вратата и предложи на дамите ръката си, за да им помогне да слезат. Не беше нужно да пита кой багаж е техният, защото бяха сами в каретата, откакто преди половин миля едрият селянин и жена му бяха слезли в своето село, което принадлежеше към Ребърн Корт. Кочияшът свали без усилие обкования с месинг сандък и пътната чанта от покрива, получи си бакшиша от Дюър и без да каже дума, се покатери обратно на капрата.

Когато каретата се отдалечи, Дюър нададе уплашен вик. Виктория се обърна и се озова пред прегърбен стар мъж със сбръчкано лице, който бе протегнал глава през вратичката на портиерската къщичка.

– Лейди Виктория? – попита той, докато воднистите му очи се местеха от едната жена към другата.

Като видя несигурността му, Виктория си разреши лека усмивка. Пътническата ѝ рокля беше от черна тафта, но неумолимата строгост на кройката и липсата на каквато и да било украса не улесняваха стария портиер да я различи от скромно облечената камериерка. От петнадесет години насам гардеробът ѝ се отличаваше с непоколебима трезвост, в началото поради детската ѝ плахост, после от самопрезрение, а междувременно отчасти по навик и отчасти поради сигурността, която предлагаше подобно облекло.

– Да? – попита тя, за да го освободи от неловкото положение.

Портиерът се обърна към нея и примигна с късогледите си очички.

– Негова светлост ви очаква в къщата, милейди. Ако Грегъри дойде тази вечер, ще внесе багажа ви.

– А как ще стигнем до къщата? – Виктория вдигна вежди и направи недвусмислен жест към входната алея, която се виеше нагоре по хълма и беше дълга поне един километър.

Портиерът се засмя, запъшка, гърдите му засвириха и цялото му тяло се разтресе. Пристъпът на смях завърши с гръмотевична кашлица. Загубила ума и дума, Виктория гледаше как дребният старец се мъчи да си

поеме дъх, за да може да заговори. Все още тресейки се от смях, той изрече задъхано:

– Пеша!

С тази дума се прибра обратно в портиерската къщичка и затръшна вратата под носа ѝ. Виктория чу шумното спускане на резето, в същия миг някъде далече зад хълмовете отекна гръм.

Господарката и камериерката се спогледаха смаяно. Виктория първа разбра, че нямат друг избор, прихвана полите си и закричи решително по входната алея, която бавно и с много извивки изкачваше възвишението към колоса Ребърн Корт. Когато се обърна, за да се увери, че дебеличката камериерка е тръгнала след нея, тя видя прегърбения, все още кискащ се портиер да внася бързо багажа им в къщичката си.

По небето отново се затъркаля гръмотевица, този път по-близо. Грамадна дъждовна капка кацна точно на носа ѝ, в следващия миг силен порив на вятъра подхвана кринолина ѝ, притисна го към краката и я тласна нагоре по алеята. Виктория успя да запази равновесие, хвана с една ръка шапката си и закричи по-бързо, за да стигне в къщата преди избухването на бурята.

Дюър подтичваше смело след господарката си, но късите ѝ, дебели крака не можеха да се мерят с дългите крачки на Виктория. Следващата дъждовна капка плесна по бузата на младата дама, по-следващата проникна през наметката и роклята и намокри рамото. Тя стисна устни в тънка гневна линия и пожела да падне гръм и да удари наглия херцог право в челото. Със сигурност ще си развали пътническата рокля и със сигурност ще поиска от домакина си да я обезщети за понесената загуба.

Въпреки гнева си тя се засмя на абсурдната мисъл.

Стигнаха до входната врата точно в мига, когато оглушителен гръм разтърси земята. Небето отвори шлюзовете си и започна да излива порои студена вода. Виктория не си направи труда да почука. Натисна с все сила желязната брава, опря рамо във вратата и влезе устремно в непознатата къща. Толкова се бе засилила, че едва не падна. Дюър влезе, олюлявайки се, след нея и разтърси мократа си коса.

Силен порив на вятъра изтръгна вратата от ръцете на Виктория и я отвори широко. Нахлулият дъжд я намокри до кости. Дюър изписка и едва успя да отскочи настрана.

Виктория преглътна любимото си проклетие, сграбчи здраво вратата и я затвори. За секунда се облегна на старото дърво и се опита да потисне издайническата възбуда, която гъделичкаше корема ѝ и

съкращаваше въздуха в дробовете.

Опита се да припише вината на времето, както правеше обикновено и както беше прилично – все пак навън наистина бушува буря, внушава-ше си неумолимо тя, – но лудият вятър и дъждът бяха събудили тъмната част на душата ѝ и я носеха във вихрушка от забранени чувства.

Все още пъшкайки от мъчителното изкачване по хълма, тя се обърна и с учудване откри, че само на два метра от тях стои пълна възрастна жена.

– Извинете – изрече Виктория с цялото достойнство, на което беше способна в този момент, но веднага разбра, че е безсмислено.

– Лейди Виктория, предполагам? – попита жената и лицето ѝ се нагъна на стотици бръчици, докато оглеждаше гостенката под светлината на високо вдигнатата свещ.

Очевидно в дълбоката провинция живеят само слепци, каза си вбесено Виктория, докато жената я зяпаше с неприкрито любопитство. Ала в следващия миг си възвърна чувството за хумор и отговори:

– Същата.

Отговорът бе удостоен с беззъба усмивка и доверчива любезност.

– Негова светлост не ви очакваше толкова рано, не и преди Джордж да се върне тази вечер с каретата. Как стигнахте дотук?

Икономката изгледа укорно гостенките и пое мокрите им наметки.

– Като виждам колко сте мокри, явно сте вървели пеша. Само като си представя! Две дами да вървят пеша при това време...

Виктория успя някак да се усмихне.

– Уверявам ви, че идеята не беше наша, мадам. Вашият портиер... – Тя млъкна и напразно затърси цивилизовани изрази, с които да опише поведението му.

Жената поклати глава и цъкна с език.

– Знам го аз, стария негодник! Боя се, че Сайлърс си е позволил една от малките си игрички. Останете, където сте, скъпа, ей сега ще се върна.

Като пъшкаше и мърмореше нещо неразбрано, тя забърза нанякъде със свещта в ръка.

Виктория се възползва от случая, за да се огледа. Пред нея се простираше огромно неосветено помещение, без съмнение някогашната приемна на господарската къща. Сивата светлина, която влизаше през мръсните, разделени по средата прозорци, не успяваше да прогони дълбоките сенки. При всеки гръм стъклата трепереха в рамките си. Старинните стенни килими, без съмнение пълни с молци, се движеха като живи същества под постоянното течение, а в тъмните ниши на тавана от

черните напречни греди висяха огромни паяжини.

– Божичко, милейди, къде сме попаднали! Направо ме побиват тръпки – изохка шепнешком Дюър и протегна шия, за да се огледа по-добре.

Виктория разтърси косите си, за да се отърве от влагата, която пълзеше по врата ѝ, и отговори делово:

– Това е само една стара, западнала купчина камъни. Няма от какво да се страхувате.

– Разбира се, милейди – промърмори Дюър, но явно не беше убедена.

Виктория не можеше да ѝ се сърди. Това място беше крайно обезпокояващо.

Много скоро пламъчето на свещта заподскача отново по тъмния коридор и Виктория различи закръглената фигура на връщачата се икономка.

– Е, готово – каза възрастната жена с дружелюбна усмивка и приятното, весело лице беше в ярък контраст с обстановката. – Моля да ме последвате. Негова светлост ви очаква в чайния салон.

Жените се подчиниха мълчаливо. Дюър вървеше буквално по петите на господарката си и непрекъснато се удряше в кринолина ѝ. Икономката ги поведе по коридора, по който беше дошла, след това изкачи тясна стълба, мина през редица помещения и лабиринт от коридори, без да престане да бърбори.

– Прекрасно е отново да имаме млад господар в къщата – не, че негова светлост не беше добър господар – говоря, естествено, за стария херцог, – но просто не е същото, разбирате ли? Внимавайте с четвъртото стъпало, че е разхлабено. А какво приятно излъчване има, като истински крал, и е толкова изискан, изобщо не прилича на... – Тя млъкна изведнъж, изкиска се като младо момиче и продължи: – Но не бива да се говори лошо за мъртвите, нали. Не, че негова светлост искам да кажа, младият лорд – не е с горещата кръв на млад човек. Така и трябва да бъде. Със сигурност ще почнем пак да организираме празненства, когато залата се очисти от развалините. Боже, какъв упадък! Не вярвах, че ще доживея да го видя. Кой знае какво са намислили реформаторите... Първо премахнаха митото върху житото, после въведоха нови изборни окръзи, след това прокараха законите за реформи... Какво ще е следващото, питам аз?

Възрастната жена спря рязко, обърна се и фиксира Виктория с толкова пронизващ поглед, че младата жена примигна и се опита да си

припомни казаното, за да намери подходящ отговор. Но още преди да е успяла да отговори, икономката се обърна и ги поведе нататък по широката, настлан с мрамор коридор, като бърбеше за нещо друго.

Гневът на Виктория, за известно време отстъпил място на учудването от необичайната обстановка, се върна с пълна сила. Как смееше херцогът да ѝ дава нареждания! Защо ѝ бе заповядал да дойде в западащата къща, сякаш беше слугиня, а портиерът и тази луда стара икономка имаха право да ѝ се подиграват? Веднага ще му каже мнението си, без да се въздържа.

О, не, няма да го направя, опита се да се вразуми сама. Ако не се изразява цивилизовано, въпреки всичките му провокации, по-добре изобщо да не се среща с него.

– Стигнахме – обяви най-после старата жена и спря пред една врата. – Това е чайният салон. – Отвори широко вратата и отстъпи настрана, за да пропусне дамите.

Виктория влезе първа. Макар че по коридорите очите ѝ бяха привикнали с мрака, херцогът не беше повече от тъмна сянка в едно от креслата пред камината. Неясни очертания, изпъкващи пред тлеещите въглени. Виктория чу шумолене на поли и усети до ръката си нервно движение. Значи и Дюър бе влязла в салона след нея.

– Лейди Виктория Уейкфийлд – обяви театрално икономката. Напълно излишно, установи със сух хумор младата дама. Съмняваше се, че херцогът очаква още посетители този ден.

Виктория пое въздух и се приготви да произнесе грижливо съставената уводна реч, но домакинът заговори още преди да е отворила уста.

– Благодаря, мисис Пибоди, можете да си вървите. Ако обичате, вземете със себе си придружителката на лейди Виктория. Докато е тук, дамата няма да има нужда от компаньонка.

Дълбокият, звучен глас смути Виктория. Незнайно защо, беше очаквала нещо друго – може би раздразнен, надменен говор или носово гъгнене, – но не и тази непоколебима самоувереност, струяща от всяка кадифена сричка. Вратата се затвори и Виктория установи, че Дюър, без да чака позволение, е излязла с икономката. Отново я обзе гняв, но тя побърза да потисне този неразумен порив.

Усети, че инициативата и се е изплъзнала, затова повика на помощ цялата сила на волята си, отиде до най-близкото кресло и се отпусна в него, без да дочака херцогът да ѝ предложи да седне. След като не бе станал при влизането ѝ, нямаше причини да предполага, че изведнъж ще започне да се държи като внимателен домакин.

Първоначалното ѝ намерение беше да укроти херцога и да поласкае егото му, но сега набързо промени плана си. Вероятно Ребърн наистина беше толкова арогантен, колкото го описваше брат ѝ в изпълнените си с омраза тиради, но подготовката му за тази среща беше толкова щателна, че я разколеба. Той бе направил всичко необходимо, за да се чувства тя като натрапник. Беше подготвил грижливо сцената и още щом тя влезе в салона, побърза да прогони придружителката ѝ. Ако разчиташе на подкрепата на Дюър, бързото ѝ оттегляне щеше да я остави сама и ранима.

О, не, тя не беше крехка и слаба жена, в никакъв случай, но у херцога имаше нещо... нещо крайно обезпокояващо. От тъмното място в ъгъла струеше резервирана бдителност, която я разтреперваше. Не беше очаквала толкова силно присъствие.

Виктория се настани по-удобно в богато украсения стол и изкриви устни в израз на мек, незадължаващ интерес. Отдавна владееше този израз и не се съмняваше, че херцогът вижда лицето ѝ доста ясно под мрачната светлина на огъня. Негодникът беше подготвил внимателно тази среща, за да ѝ даде да разбере още от самото начало кой е господар на положението.

Вероятно мъжът очакваше тя да наруши мълчанието, но Виктория знаеше, че разполага само с една жалка карта и ще я покаже едва когато бъде принудена, затова упорито чакаше той да загуби търпение и да започне да говори.

Байрън Стратфорд, дук Ребърн, наблюдаваше развеселено жената насреща си и бавно въртеше между пръстите си чаша шотландско уиски. Тя не беше това, което беше очаквал като по писмото ѝ и още повече по познанството с брат ѝ. Джифърд беше тъмен и дързък, докато тя изглеждаше светла и неелегантна. Докато момъкът беше обвеян от аура на екстравагантност, младата дама изглеждаше почти принудено съдържана. Беше очаквал от сестрата на необуздания виконт вълнуваща тирада, ала още щом тя влезе в помещението, бе проумял, че е било смешно да си представя подобни сцени.

Предполагаше, че лейди Виктория е по-млада от брат си, но тя беше поне половин дузина години по-възрастна. Поне така изглеждаше. Смяташе я за неразумна, понеже бе приела полушеговитата му покана, но сега разбра защо е толкова загрижена за скандала. Всеки детайл я показваше като уважавана стара девица – от строгия светлорус кок на тила през афектираната високомерна усмивка до ужасната пътническа рокля. О, да, тази дама беше извън всяко подозрение.

Байрън отпи глътка уиски и се наслади на топлината, която се стече

бавно в гърлото му. С каква радост щеше да си поиграе с нея – разбира се, ако беше възможно да я предизвика, докато забрави железния си самоконтрол и прояви горещата си кръв на една Уейкфийлд, скрита под хладната, недостъпна фасада. А после ще я прогони от Ребърн Корт с равнодушен жест и ще гледа спокойно как слугите я извеждат плачеща и заекваща. Тази представа предизвика угризения на съвестта и той побърза да ги удави с нова глътка скоч. Беше твърде стар и циничен, за да има морални скрупули, а и семейната принадлежност на тази жена я правеше виновна. Беше му трудно да повярва, че тя носи същото име като брат си, а характерите им са толкова различни. Всъщност дамата може би изобщо няма характер...

След като тя явно не беше склонна да прекъсне мълчанието, той се покашля дискретно.

– Скъпа моя лейди Виктория. – Думите бяха произнесени с обиждащо интимен тон.

Жената насреща му вдигна вежди и той се облегна назад в очакване на самодоволен, обиждащ отговор.

– Скъпи мой херцоже – отвърна тя вместо това с гърлен глас, поне двойно по-убедителен от неговия, който го удари право в слабините и за момент изключи контрола на разума.

Байрън се изправи като свещ, преди да е успял да се спре. Интересът му бе събуден, а и беше минало много време, откакто за последен път беше изпитвал някакви чувства. Желание да – мъж на неговата възраст не би могъл да си завоюва заслужената слава на необуздан донжукан, без понякога да изпитва желание... и да се поддава често на страстите си. Но това, което ставаше сега, беше съвсем друго. В момента изпитваше истински интерес. Междувременно беше толкова закоравял, че беше забравил как се усеща такъв интерес.

– Предполагам, не е нужно да ви обяснявам защо се срещаме в дома ми – изрече глухо той и измери дамата с внимателен поглед. Бледите бузи май се бяха обагрили в лека червенина, почти невидима в мрачната светлина от жаравата в камината. Да изпробва ли? – Вие и аз. Сами.

Червенината се задълбочи. Това не беше изблик на гняв, макар че, като се вгледа по-внимателно, откри и такива следи. Това беше абсолютно физическа, страстна реакция на намеците му. Бавно разпространяване на горещина от ръба на добродетелната яка на роклята към корените на косата. Не само гласът ѝ изобличаваше в лъжа сухата, превзета фасада.

– Подобна... липса на такт е абсолютно ненужна – промълви тя.

Необикновените светлосини очи се стрелнаха към лицето му. – Ваша светлост – добави тя, сякаш се бе сетила със закъснение.

Тази жена го омагьосваше с всяка минута. Наведе се напред и призна, без да е имал намерението да го направи:

– Не вярвах, че ще дойдете.

Лейди Виктория се покашля – странно изкуствен звук, последван от кадифения ѝ глас.

– Разбира се, че не сте. Затова съм тук. – Тя се облегна на стола си и се отпусна, макар и съвсем малко.

Котка, помисли си Байрън, гъвкава и доволна котка. Окопава се за предстоящата битка. Събра вежди и реши да смени тактиката и да нанесе груб, недодялан удар.

– Аз не съм ви обещал нищо.

– И няма да постигнете нищо, ако продължите да следвате глупавия си план. – Тя не бе повишила глас, думите ѝ не прозвучаха остро, но Байрън много добре чу под кадифето звънна стомана.

Котката има нокти, установи той и се зарадва като глупав младеж.

– В какво отношение?

Лейди Виктория се усмихна бавно и отново го изненада надменно разтегнатите устни, които превръщаха лицето ѝ в маска, отстъпиха място на искрена, макар и леко капризна усмивка.

Тази усмивка я преобрази мигновено и предизвика в сърцето му тревога. Въпреки леко злобната нотка тя огря лицето и заличи коравите, некрасиви черти. Ако усмивката беше щастлива, Байрън щеше да каже, че Виктория е... красива. Тази мисъл го изненада. Досега винаги беше разпределял привързаността си демократично, беше спал с красавици и със селски момичета, в зависимост от настроението си, но беше сигурен в усета си към естетиката, в уменията си да определя обективно стойността. Лейди Виктория беше висока на ръст – в момента това беше модерно, – но косата ѝ беше гладка и бледа, а фигурата... той смръщи чело. Както беше напъхана в тази грозна рокля и в също толкова грозен корсет, той можеше да каже само че тя е по-стройна, отколкото изискваше модата. Незнайно по каква причина не изпита отвращение от мисълта за ужасяващите ѝ долни дрехи, точно обратното – усети перверзно любопитство.

Тя се засмя отново с корав, изкуствен смях и го възмути. Беше убеден, че истинският ѝ смях е пълен и разкошен като звука на гласа ѝ. При това изви глава назад, присви очи и го погледна пронизващо през светлите мигли.

– Брат ми няма пари – изрече просто тя. – Никакви. Този месец баща ни затвори кранчето. Ако иска дори най-малка сума, трябва да остане в Рашуърт.

Байрън въздъхна, сякаш беше разочарован, и в стаята се възцари мълчание. Жената не се помръдваше – дори веднъж не потръпна. Просто седеше и оставяше секундите да се точат. Само очите се стрелкаха насам-натам зад венеца от руси мигли. Дали пък не търсеше лицето му в мрака? Той я наблюдаваше, проследи с поглед твърдата линия на брадичката, проникна в сянката, която тесният, фино изрязан нос хвърляше върху бузата. Неочаквано изпита желание да я притежава, сякаш тя беше екзотична загадка или таен криптографски знак, който непременно трябва да стане негова собственост.

Накрая все пак заговори.

– Вероятно би трябвало да реагирам на думите ви по обичайния начин: Много съжалявам, но няма да го направя. Точно това очаквах. – Направи пауза, за да остави думите да й подействат, и добави: – Точно на това се надяхах.

Лейди Виктория се вцепени. Е, най-последна реакция!

– Какво искате да кажете? – попита тихо тя. Говорът ѝ бе загубил овладяността си и Байрън се зарадва, че гласът ѝ прозвуча по същия прекрасен начин като преди, когато нарочно я раздражни.

– Скъпа моя лейди Виктория, искам да кажа точно това, което казах. – Позволи си да вложи в гласа си част от задоволството, което изпитваше. – Бих се разочаровал, ако Джифърд плати задълженията си.

Лицето ѝ помрачня. Байрън го възприе като подобрение в сравнение с незаинтересованата маска, – макар да не можеше да се сравни с беглото обещание на усмивката ѝ.

– Искате да го хвърлят в затвора?

– Бъдещият член на Горната камара в кулата за длъжници? Съмнявам се, че ще се стигне дотам. Но унижението... да, искам да видя брат ви да страда от унижение, толкова силно, че да хвърли петно върху целия му живот... до седмо коляно. – Той си позволи да се усмихне и да се порадва на малко зловещата представа, че играе ролята на справедливия бог.

Лейди Виктория, естествено, не изглеждаше зарадвана. Лейди Виктория изглеждаше така, сякаш с удоволствие би го удушила.

– Защо? – попита тя и дълбокият ѝ глас се напрегна от трудно потискан гняв.

Въпросът му отне възможността да се наслади на реакцията ѝ.

– Защото си присвои нещо, което ми принадлежеше.

Думите бяха горчиви като жлъчка. Буквално ги изплю насреща ѝ, макар да не знаеше защо ѝ дава отговор, след като тя нямаше право да го получи – камо ли пък да узнае истината. Но какво значение имаше това сега? Какво можеше да направи тя? Не беше в състояние да извлече изгода от тази новина. Въпреки това... раната още болеше, макар да бяха минали три години.

– Той взе онова, което беше мое, и го унищожи, а когато свърши, ми каза да си го взема обратно, обезобразено, погубено. А после се направи, че никога не го е докосвал.

Очите на лейди Виктория се разшириха от учудване и той не се усъмни, че не е преструвка.

– Значи спорът е за жена... – изохка тихо тя.

– Да. Жена. Жалко, хленчещо същество, но аз я исках. Джифърд също я искаше, но само като играчка. Съпруга на бъдещ херцог или любовница на графски син. Сигурен съм, че Джифърд е представил нещата по този прост начин.

Изрод. Отвратително чудовище. Знаеше, че Джифърд го е наричал така, докато е ухажвал Летисия, и можеше само да подозира какво още е наговорил.

– Затова си отмъщавам. Не искам нито фунт от плътта му. Искам един тон от гордостта му.

Виктория мълча дълго. Изразът на лицето ѝ беше неестествено неподвижен и свършено овладян и той не можеше да разбере нищо. Когато най-после заговори, очите ѝ, незнайно как, намериха неговите в мрака.

– Значи ме повикахте тук, за да започнете с унижението. Да пуснете в ход отмъщението си.

Виктория наклони глава, сякаш очакваше отговор, но той не каза нищо. Отговорът беше очевиден.

– Но вече търпите провал.

В гласа ѝ се промъкна острота, корава, цинична и подигравателна. Байрън веднага прозря, че това беше тон на жена, която знае твърде много, видяла е твърде много и още преди години се е лишила от всичките си илюзии. Значи Виктория не беше суха, ожесточена стара девица. Нито преситена интелектуалка. Тя беше наблюдателка, седяла цял живот в сянката, недокосната. Също както той седеше сега в сянката, невъзмутим, бдителен съдия. Дали в момента тя произнасяше присъда над него? Представата беше някак си обезпокояваща.

След кратко мълчание Виктория продължи:

– Братът би трябвало да се грижи за сестра си – за проблемите ѝ, за доброто ѝ име, за здравето ѝ, ако щете. Би трябвало да се възмути от начина, по който се отнасяте към мен. Обаче случаят не е такъв. А що се отнася до останалото... Веднага щом умиловисти баща ни, Джек ще избяга в Париж, Неапол или Вевей и ще живее там в блестяща бедност, докато наследи семейното богатство. И тъй като не го е грижа за доброто му име, ще се притеснява само от временните затруднения, които носи със себе си бедността.

Думите, които излизаха от устата ѝ, бяха взети сякаш от фарс. Глух за обидите, нечувствителен към наранената гордост, сляп за деградацията... Можеше ли да съществува такъв мъж? Джифърд беше постигнал всичко на този свят, което Байрън беше желал за себе си. Вместо да се промъква по края на аристократичния свят, загърнат в черна наметка, той имаше пълното право да се къпе в блясъка на обществото. Усмиваше се с увереността, че го приемат, даже му се възхищават, докато ексцентричността на Ребърн беше толерирана само заради титлата му. И когато Ребърн заплашваше да му отнеме всичко това, собствената сестра на Джифърд заявяваше хладно, че това изобщо нямало да го притесни. Наранената гордост го жилеше така силно, че буквално вкусваше болката.

Сърцето и тялото му, цялото му същество крещеше, че тя казва истината. Единствената утеха – по дяволите, съвсем малка! – беше, че ако актът на отмъщение се провали, Джифърд ще представлява добра инвестиция, също като половин дузината други младежи, чиито разписки за дълг посредникът му беше откупил на нищожна цена. Ала Байрън не искаше да приеме, че се е провалил – още не. Мечтаното отмъщение вероятно никога не е било повече от мечта, но тя беше толкова сладка...

– Защо тогава сте тук? – попита той, едва устоявайки на напора да изтрие от лицето ѝ самодоволната усмивка. – Толкова ли обожавате брат си, че държите да измиете от мръсотията едно име, което той изобщо не оценява?

– Да го обожавам? Дори никак. Когато бяхме още малки деца, той пяха в леглото ми гущери.

– Защо тогава? – повтори той, искрено изненадан.

Виктория не отговори. Лицето ѝ беше абсолютно безизразно. Сякаш не разбираше въпроса. Тя беше чужд човек, но той се промъкваше предпазливо към отговора, сякаш я е познавал цял живот.

– Защото вие самата се боите от общественото презрение – изрече

бавно той. – Не сте дошли тук заради Джифърд, а заради самата себе си.

Виктория смръщи вежди и той разбра, че е улучил.

– Правя го за семейството си.

– Естествено. Каква самоотверженост – да спасите доброто име на семейството си. И вашето собствено, разбира се.

– Какво знаете вие за моите основания? – Очите ѝ се присвиха в тесни цепки, тонът стана заплашително твърд.

Колкото повече тя губеше самообладание, толкова повече Байрън се отпускате. Измисляше си някаква история, наблюдаваше реакцията ѝ и продължаваше да я дразни.

– А вие какво знаете за мен? Някога Джифърд и аз бяхме приятели. Той ми разказваше за вас и се хвалеше, че сте готова на всичко за него. Тайно ви смятах за по-умната от двамата, за онази незабележима сила, която управлява цялото семейство. Сега виждам, че преценката ми не е била далеч от истината. Както каза Джифърд, вие сте готова да направите всичко за него – но само ако с това ще спасите собствената си кожа или ще обслужите своите интереси. – Думите му улучваха като куршуми. – Вие сте егоистка, скъпа лейди Виктория, и това е ясно и за двама ни.

С всяка негова дума лицето на Виктория губеше цвета си и когато той свърши, тя беше бледа като платно и трепереше от гняв. Скочи и го изгледа толкова злобно, че сините очи заискриха в сребро.

– Очевидно никога не сте имали намерение да направите компромис. Затова няма да остана тук нито секунда повече и да слушам обидите, с които ме обсипвате. Ако действително се опитвам да спася собствената си гордост, по-добре да си отида веднага. Желая ви хубав ден, сър. – С неестествено изправен гръб тя се завъртя рязко и zakрачи към вратата.

Отиваше си.

Тази мисъл не му хареса и когато тя посегна към бравата, интуитивно извика след нея, за да я спре.

– Още не сме свършили!

Виктория се поколеба. Гняв и сила опъваха мускулите ѝ. Той го усещаше през цялото разстояние, което ги разделяше. Тя чакаше да чуе от устата му, че има причина да остане. Това го улучи като удар и проникна през белите дробове и стомаха в слабините му. И тя ли го усещаше? Улавяше ли странната магия, която ги свързваше? Той нямаше ни най-малка представа какво би могъл да ѝ каже и отчаяно затърси нещо да я спре, докато отново бъде в състояние да мисли ясно.

– Има буря – проговори той, придавайки на гласа си делово, спокойно звучене. – Следващата пощенска карета ще мине едва утре.

– Тогава ще ми заемете вашата, сигурна съм – отвърна ледено Виктория и се изправи още повече, ако това изобщо беше възможно, за да даде израз на възмущението си. Натисна бравата, но не отвори вратата.

– Ако бях на ваше място, не бих бързал толкова. – Обзет от отчаяние, Байрън се опитваше да спечели време.

– Така ли? – Тонът беше незаинтересован, но ръката ѝ остана върху бравата. Отзад дори контурът на грозният корсет не можеше да прикрие грацията на гъвкавата ѝ фигура, прелестната извивка на тила.

Добродетелната рокля и грозният кок го разгневиха. Гледаше на тях като на бариера, която го държеше зад защитната линия на старата мома. Да не си мислеше, че може просто така да го победи? Веднага щеше да ѝ покаже колко струва добродетелта ѝ. Беше загубил шанса да отмъсти – само да знаеше, че планът му е обречен на провал, преди да започне да го обмисля! Нима не беше стопроцентов мъж и не можеше да задържи една жена? Раздразнението направи гласа му необичайно остър.

– Вие искате да опростя дълговете на брат ви. Невъзможно. Дал съм куп пари, за да изкупя всичките му разписки. Гледам на тях като на перспективна инвестиция. Мога да поискам парите едва след като наследя семейното богатство... Да, тази мисъл започва да ми харесва.

Лейди Виктория пусна бравата, но не се обърна към него.

– Какво искате като ответна услуга?

Байрън скръсти ръце под гърдите. Мечтата за разплата, на която с такова удоволствие се отдаваше до преди няколко минути, вече избледняваше. Но щом не можеше да си отмъсти, защо да се отказва и от сестричката?

– Искам вас.

2

Виктория се обърна като ужилена.

– Какво? – изкрещя, разкъсвана между смеха и гнева.

– Вас. – Гласът изгърмя от сянката, сякаш ставаше въпрос за най-разумното предложение на света, и почти я убеди. Внезапно се разтрепери. Херцогът без съмнение беше опасен мъж.

– Аз не съм стока за продан, ваша светлост. – Искаше да отговори рязко, да изрази цялото си възмущение, но думите ѝ се изплъзнаха и прозвучаха подканващо, сякаш само чакаше да бъде убедена. Прокле езика си. Защо бе отговорила като уплашена наивка на шестнайсет години, а не като зряла тридесет и двегодишна жена, лишена от всичките си илюзии? Много пъти си беше имала работа с неприятни обожатели, днешната сцена не беше по-различна от другите и макар да беше абсурдно да предлага връзка на жена на нейната възраст, тя не откриваше в думите му други намерения, колкото да ги въртеше и обръщаше.

Ребърн се изсмя кратко и грозно. Сякаш излая куче. Виктория стисна ръце в юмуци, но бързо ги скри между диплите на роклята.

– Всеки си има цена. Каква е вашата? Уважение? Пари? Власт? – Той поклати глава. – Да забравя дълговете на брат ви, докато си получи наследството? Това ли е най-важното за вас? Да опазите лицето си чисто, да не загубете ценен капитал, да се изявите като спасителка? Колко бихте дали, за да спасите Джифърд? Ще дадете ли себе си?

Тя изпита объркващото чувство, че той я оглежда преценяващо, проучва всеки грижливо прикрит и стегнат детайл с унищожителна интимност, от строгия кок до практичните полуботушки, че вижда отдолу – дори повече, вижда през дрехите – и стига чак до душата на онази луда по вятъра жена, която бе избягала от задушните салони и приемни на Ръшуорт Мейнър, за да препуска в галоп до най-далечните поля на арендаторите. Защо непрекъснато мисли за неприлични неща, запита се тя, но премълча, докато той продължаваше да размишлява на глас, сигурен в целта.

– Мисля, че много отдавна плащате с тялото си и всеки ден се самоизмамвате, като се стягате в този невъзможен корсет и грозните черни дрехи. – Гласът му се понижи ласкателно. – Всичко, за което моля, е една седмица – една единствена седмица с друг вид самоизмама. И кой знае? Може би през тази седмица ще откриете истинското си Аз.

– Ваша светлост! – изохка Виктория, по-скоро по навик, отколкото от уплаха, защото не успя да вложи в гласа си необходимата доза ужас. Подобни предложения никога не я бяха шокирали истински, но в момента не беше дори обидена. Противно на здравия разум мистериозният дук Ребърн я привличаше и безумното му предложение звучеше по-скоро примамливо, отколкото отблъскващо. В крайна сметка тя беше дошла тук, за да спести на семейството си едно позорно петно и херцогът ѝ предлагаше точно това. А цената – цената беше толкова малка, че незначителността ѝ я шокира.

Кога сложният танц на обществената политика бе започнал да я дразни? Откога определяше амбициите си да ръководи графството като ограничение? Беше подчинила целия си живот на тази цел, а сега, когато я държеше в ръцете си, тя ѝ изглеждаше незначителна в сравнение с онзи необуздан, безцелен копнеж, който отдавна тлееше в сърцето ѝ. Сега този копнеж беше избил на повърхността и тя стоеше поразена и безмълвна пред внезапното, безусловно желание за... свобода. Виктория разтърси глава. Сигурно бурята беше отключила поривите ѝ. Само тя беше в състояние да отвее годините житейски опит и да освободи младежката необузданост, която считаше за отдавна погребана.

Ребърн продължаваше да говори, изкусително понижил глас:

– Помислете си. Една седмица, и ще разреша на Джифърд да ми плати дълговете си едва когато наследи семейното богатство. Ще се върнете вкъщи като героиня и никой освен нас двамата няма да знае за сделката.

– И колко от тази седмица ще ви принадлежи?

Виктория не можа да повярва, че се е замислила над абсурдното му предложение, все едно какви безумни желания пулсираха във вените ѝ.

Ребърн се засмя гърлено.

– Всеки момент. Но ако се питате колко време ще прекарвате в леглото ми, ще ви отговоря: колкото искам.

Виктория се опита да потисне горещината, която нахлу в лицето ѝ. Неприкритият глад в гласа му предизвика реакция в корема и онова, което беше под него, и възбуди ума и фантазията ѝ. Опита се да задържи безсрамното желание, което ѝ нашепваше да се възползва от случая – не заради брат си Джек или заради Ръшуорт, а заради самата нея. Как ли щеше да се почувства, когато дукът я докоснеше? Как щеше да се чувствва отново да легне в обятията на мъж след толкова години? Макар да му се носеше славата на развратник, макар че дамите си шепнеха какви ли не неща, никога не беше чувала любовна среща с Ребърн да е завършила

с разочарование за дамата. От друга страна, тя със сигурност бе заслужила да преживее някои радости, които беше погребала в далечното минало. Това беше истината и циничните и размишления нямаха нищо общо с безумното биене на сърцето в ушите ѝ.

Отдавна съм взела своето решение, напомни си тя и прогони топлината и безпомощността, които я връхлитаха. Но какво толкова, ако изпробваш алтернативата само за една седмица? – попита вътрешният ѝ глас. Преброи дните, които бяха минали от последното ѝ месечно кървене – даже да беше на седемнадесет години, не съществуваше почти никакъв шанс да забременее. Не, че седемнадесет годишните момичета разбираха нещо от броене на дни. Или поне тя не разбираше, когато беше на тази възраст.

Познаваше опасностите и наградата от онова, което ѝ предлагаше херцогът – можеше да го разпростре чисто и подредено пред себе си и да прецени изгодите на всяка от двете възможности. Въпреки това се поколеба, защото не беше в състояние да прецени странната смесица от чувства, които танцуваха като пияни в главата ѝ.

– Хайде, скъпа лейди Виктория – подкани я дукът. – Не се страхувайте. Аз не хапя.

Това реши всичко. Макар да не виждаше лицето му, пренебрежителното, иронично забавление в гласа му беше недвусмислено. Той искаше да я прелъсти, за да се позабавлява, и щеше да ѝ се подиграва тайно, докато въвеждаше наивната застаряваща девица в тайните мистерии на любовта. Тя беше не по-малко упорита от него. Той я искаше и тя него – какво лошо имаше в това? Да видим кой кого ще учуди повече, каза си гневно Виктория. Вирна нагло брадичка и се опита да намери очите му в мрака.

– Покажете се – заповяда тя.

Ребърн дълго не се помръдна и тя почти се уплаши, че ще се откаже от предложението си. Ала най-сетне той стана бавно и излезе на светло, обърнат с хълбок към огъня, за да може мрачната светлина на въглицата да огрее чертите на лицето му.

Първото ѝ впечатление беше за големина. Вярно, херцогът не беше най-високият мъж, когото беше срещала, нито най-силният, но присъствието му изпълваше помещението и той стърчеше пред нея по начин, какъвто никога не беше изпитвала пред доста високия си брат. Тя се изправи инстинктивно и го погледна право в очите.

Като съдеше по забележителния глас, тя очакваше също толкова пронизващи очи – сияещо синьо или смарагдово зелено, а може би и

стоманеносиво. Но не стана така. Очите му имаха приглушения цвят на мочурище, кафяви или мъховозелени, по-скоро някъде между двата цвята, и за момент Виктория остана разочарована. Тогава мъжът вдигна предизвикателно вежди, отговори на смелия ѝ поглед и в очите му светна тръпчив, блещукащ хумор. Виктория разбра веднага, че зашеметяващият цвят на очите би бил само повърхностна добавка, украса, която отклонява вниманието от контролиращата сила, пронизваща всеки нерв на тялото му.

Лицето му беше смело и остро – почти недодялано, сякаш някой слепец го бе издялал от камък, – но липсата на патрицианска красота го правеше още по-впечатляващ. Не можа да прецени на колко е години, но си каза, че сигурно е по-млад, отколкото показваше набраздената кожа на лицето. Не беше белязан от младежки пъпки, а от дъждове и бури, сякаш години наред беше вървял срещу вятъра и слънцето. Към това се прибавяха широко чело, масивна брадичка и силно, жилесто тяло, скрито под скромнен, но добре ушит костюм.

Да, външността му беше необикновена, но привлекателна. Сякаш между двамата имаше невидима нишка и дори най-леките тръпки на тялото му предизвикваха отговор дълбоко в нейното. Той направи крачка към нея и Виктория трябваше да се стегне, за да не се отдръпне. Когато той спря, тя вирна решително брадичка.

– Е, одобрявате ли ме? – попита той. Мекотата и нежността в гласа му не би трябвало да си пасват с почти грубата външност, но беше точно обратното. Този мъж съчетаваше сила и грация, мощ и изкусителност. Пред такъв мъж Виктория не можеше да си позволи да прояви слабост.

– Достатъчно е – отговори кратко тя. – Ако нямате нищо против, да съставим договор. Ще го подпишем, ще повикаме свидетел и... седмичката може да започне.

Ребърн остана известно време мълчалив, с непроницаемо изражение.

– Договор? – повтори въпросително. – Колко... разумно.

Остави я сама с въпроса какво трябваше да означава това и се запъти към малкото си писалище. Запали свещ, извади лист хартия и започна да пише. Черното перо заскърца по хартията. Той бе навел глава над листа и старомодно дългата коса се спусна покрай лицето му. Осветлението беше недостатъчно, за да се определи дали е черна или кестенява, но Виктория испита възбуждащото подозрение, че е тъмна като безлунна нощ. Боже, в каква игра се впускаше?

Ребърн написа текста, попи внимателно мастилото и отнесе листа и свещта при Виктория. Осветено отдолу, лицето му изглеждаше още по-остро и впечатляващо, но тя пое договора от ръката му без издайническо трепване.

– Благодаря, ваша светлост.

Прочете текста под трепкащата светлина на свещта, като обръщаше внимание на всяка дума. Стилът беше достатъчно дискретен, за да скрие истинската природа на сделката им, и достатъчно ясен, за да дефинира заплахата от нарушаването на договора.

– Много добре написано – призна мрачно Виктория. Внезапно вратата се отвори и я удари с такава сила, че тя полетя към Ребърн. Той я хвана за лакътя и спря падането ѝ, докато натрапникът се извиняваше.

– Простете, ваша светлост, милейди. Качих багажа на милейди в стаята с еднорога, а поръчката на ваша светлост е доставена от Лейдс.

Виктория се обърна и се озова лице в лице с едър, силно прегърбен мъж, облечен в износен жакет от туид и широки панталони.

– Идвате точно навреме, Фейн – кимна херцогът. – Имам един договор, под който трябва да се подпишете като свидетел.

Фейн огледа лейди Виктория и едва сега усети какво напрежение е надвиснало в помещението.

– Разбира се, ваша светлост.

Херцогът сръчно изтръгна договора от ръката на Виктория и с ръка на лакътя и я отведе до писалището. Хватката му не беше нито твърде мека, нито груба, по-скоро здрава и почти безлична. Тя предизвика странни усещания в тялото на Виктория, доминирани от желанието, което пропълзя от средата към шията и лицето.

Ребърн потопа перото в мастилницата, написа името си под договора и го връчи на Виктория. Тя се взря в чисто написаните редове и изведнъж я обзе колебание. Щом подписа, вече нямаше връщане назад. Представи си докосване на устни, чуждо тяло върху нейното, позора, който щеше да спести на семейството си, лудостта, която се готвеше да извърши – най-голямата в живота ѝ. Стисна устни и написа името си с прецизен дребен почерк. Бързо, преди да е размислила. Кръвта шумеше в ушите ѝ. Подаде перото на Фейн, който написа името си, без да погледне договора.

– Готово – каза Ребърн, вдигна листа, сгъна го на две и го подаде с величествен жест на Виктория. – Фейн, отведете лейди Виктория в стаята ѝ. – При това я погледна с неприкрита похот и по гърба ѝ пробягаха тръпки. – Приличате на полуудамено котенце. Очаквам ви на вечеря,

милейди – надявам се, в по-добър вид. Дотогава ви желая приятна почивка.

С тези думи той ѝ обърна гръб и излъчването на варварска радост от победата стана толкова силно, че стомахът на Виктория се сви и тя се запита дали няма да съжали за решението си по-бързо, отколкото си беше представляла.

Тя се опита да пренебрегне натиска в стомаха и тръгна след мършавия слуга. Докато го следваше по тъмните коридори, я обзе чувството, че в помещението зад нея се крие много повече неизвестност, отколкото в цялата огромна, рушаща се господарска къща.

Когато вратата се затвори зад Фейн, Виктория се зае да оглежда спалнята си. Пътническият ѝ сандък стоеше наред стаята, но не се виждаха нито Дюър, нито пътната ѝ чанта.

Защо наричаха помещението „стаята на Еднорога“ беше очевидно: старинен степен килим с изобразени на него грациозни дами и танцуващи еднорози доминираше цялата стена, от мрачния таван до каменните плочи на пода. Виктория си припомни с копнеж неокласическата лекота на Ръшуорт Мейнър, тапицираните с дамска стаи с широки прозорци. Помещенията, които винаги беше възприемала като притесняващи, сега, в сравнение с тази мрачна килия, ѝ изглеждаха като възплъщение на въздушна грация.

Стаята беше тъмна, многогълна, със стени от сив пясъчник, прекъснати само от вратата и един висок, тесен прозорец. Най-новата мебел в нея беше от времето на краля-слънце. Незапалената газена лампа на нощното шкафче беше единственият признак, че са настъпили по-модерни времена.

Виктория се запита кое поколение Ребърнови е поръчало синята дамска за балдахина и коя от жените в семейството е избродирала цветовете и митичните чудовища по завесите и завивката на леглото. Стаята изглеждаше мрачна и тайнствена като домакина и внезапно Виктория се почувства ужасно сама.

Защо Дюър се бавеше?

Тя прогони детинския гняв, в който със сигурност се криеше страх, и отново се огледа. Все още не беше време за вечеря. Значи трябваше да почака, въпреки влажната пътническа рокля и тъмнината в стаята. Поне имаше газена лампа. Ако я бяха оставили тук със свещ или – бог да пази! – с фенер или факла, със сигурност нямаше да дочака появата на камериерката си, без да получи нервен срив.

Виктория застана пред пушещия огън в камината, свали

ръкавиците и протегна ръце към колебливите пламъци. Докато сковаността изчезваше от пръстите ѝ, очите ѝ съсредоточено оглеждаше помещението. Колко много приличаше на херцога. Студено. Заплашително. С някаква странна красота...

Срещата с него беше най-объркващото събитие в живота ѝ. Имаше чувството, че танцува валс върху пясък, но като по магия никога не потъва. За щастие се бе отказала от първоначалния си план да го поласкае. Херцогът не искаше покорство, а копнееше за предизвикателство. И тя беше повече от склонна да му го даде. При тази мисъл отново я обзе гняв.

Виктория въздъхна. Едва зародил се, гневът в гърдите ѝ угасна. Бе направила своя избор и перспективата да прекара една седмица в компанията на херцога все още ѝ се струваше по-скоро привлекателна, отколкото отблъскваща. Много скоро щеше отново да лежи в обятията на мъж, и то на такъв, който според слуховете знаеше как да глези жената. При тази мисъл я побиха тръпки, обзе я радостно очакване. Дали слуховете щяха да се окажат верни? Но имаше и други слухове... Да, той със сигурност беше странна личност, а някои си шепнеха за наследствено душевно заболяване, за физическо уродство... нещо страшно и опасно, което го преследвало още от раждането и го обезобразило. След като се бе запознала с него, тези слухове ѝ изглеждаха гротескни или поне прекалено мрачни.

Внезапно Виктория си пожела да го беше срещнала по-рано, в дните, когато е посещавал лондонските салони, но за съжаление пътищата им никога не се бяха срещнали. Той е излизал с младите светски лъвове от кръга на брат ѝ, тя си е оставала в своите собствени консервативни кръгове. Досега не бе открила у него нищо заплашително, само инстинктивната арогантност и склонността към меланхолия. Запита се дали той се усмихваше, дали се смееше от сърце, и се опита да си представи как широкото му чело се изглажда и прекрасните лешникови очи засияват от радост...

Побърза да отклони мислите си от тази посока, но те потеглиха по друг, още по-обезпокояващ път. В случай, че тази къща беше един от многото рушащи се господарски домове, описани в романите за призраци и духове, зад огромния гоблен със сигурност щеше да намери скрита врата, която да я отведе в лабиринт от тайни ходници, слизащ в древните подземия на мрачната крепост. Известно време стоя, загледана в стената, като си повтаряше, че става смешна. Ала неловкостта ѝ нарастваше и накрая не ѝ остана нищо друго, освен да провери. Прекоси

помещението и отново се нарече глупачка, когато тракането на токчетата ѝ отекна в гредите на тавана. Застана пред изкусно изработения гоблен и се опита да си внуши, че там няма нищо. Но беше безсмислено.

Въздъхна и вдигна гоблена – зад него имаше само гладка каменна стена. Дръпна го от другата страна – пак нищо. Никаква врата, никакви подозрително дълбоки резки, никакъв подозрителен обков, никакви странни петна. Само стена. Полуразочарована, полуоблекчена, Виктория обърна гръб на стената.

Мократа рокля, която бе забравила по време на разговора с херцога, започваше да я притеснява. Къде беше Дюър, защо не идваше? Виктория дръпна рязко шнура на звънеца до леглото с надеждата да повика някоя камериерка или когото и да било от дълбините на къщата, за да ѝ помогне да се преоблече.

Остави договора на нощната масичка, настани се на тапицираната пейка под прозореца и зачака. Въпреки слабата светлина от огъня в камината не виждаше почти нищо от тъмния, окъпан от проливния дъжд двор зад дебелилото стъкло. Различаваше само неясни сенки – дългата входна алея, която завършваше при портиерската къщичка, мрачния силюет на селото в далечината, тъмните очертания на минаваща карета.

Карета ли? Възможно ли беше някой да напусне Ребърн Корт толкова късно вечерта? Виктория изпита странното чувство, че заминаването на каретата има нещо общо с нея и то не обещава нищо добро. Залепи чело о стъклото и с трепет проследи как колата изтрополя през портата и зави по пътя за Лийдс.

Не можеше да се надява, че в каретата се е настанил самият дук, който се е отказал от договора с нея и ѝ е преотстъпил победата. Не знаеше нищо за него, но инстинктът ѝ подсказваше, че лорд Ребърн не блъфира. По-скоро беше от хората, които извличаха и последното пени от една сделка. При тази мисъл сложи ръка на корема си и усети същото замайване като някога, когато балансираше по парапета и вятърът плющеше в короните на дърветата. Или когато галопираше с главозамайваща скорост през полята. Мрачно проследи как каретата се смали и почти изчезна в далечината, как се скри и отново се появи, където пътят се вдигаше и спускаше.

На вратата тихо се почука. Виктория подскочи и се извърна от прозореца.

– Влез – извика тя и седна по-прилично.

Очакваше Дюър и се учуди много, когато влезе млада, красива брюнетка с рокля на камериерка. Момичето направи нервен реверанс.

– Позвънихте ли, милейди?

– Да. Как се казвате?

– Ани, милейди.

– Е, добре, Ани, какво става с моята камериерка?

Момичето отново направи реверанс и преглътна тежко.

– Мислех си, че милейди знае...

Виктория, чиито нерви и без това бяха опънати, затропа нетърпеливо с крак.

– Какво си помислихте, че знам? – попита тя, като се постара да придаде малко топлота на гласа си, за да успокои момичето.

Нищо не помогна. Ани се поколеба още малко, преди да събере сили и да отговори със задавен глас:

– Камериерката на милейди замина по заповед на негова светлост. Ще ви чака в Лийдс.

Каретата! Това нагло, дръзко, властно копеле! Виктория се обърна рязко и се взря в отражението си в прозореца, но пътят беше пуст и се губеше в дъждовната вечер. Беше останала съвсем сама!

Светкавица прорязва небето и съвсем наблизо падна гръм. Преувеличената мелодраматичност я развесели въпреки всичко и гневът, който заплашваше да я залее, се уталожил. Тя се обърна отново към камериерката и вдигна вежди.

– Разбирам. И кой ще се погрижи сега за мен?

– Аз, милейди. – Момичето беше готово да се заплаче.

Виктория я погледна пронизващо и въздъхна примирено.

– Тогава се приближете и ми помогнете да се облека за вечеря. И престанете да треперите. Няма да ви изям жива.

Ани я погледна несигурно, но се отпусна едва когато Виктория се усети, че не е придружила забележката със съответното изражение на лицето ѝ и се усмихна окуражително.

– Разбира се – промълви момичето. – Вечерята е в девет, милейди.

Виктория отново огледа бледото си лице в стъклото и усмивката ѝ угасна.

– Два часа са повече от достатъчно, за да се облека официално.

Щом иска костелива стара мома, дук Ребърн ще си я получи, закле се мрачно тя.

3

Какво, по дяволите, си беше въобразил?

Байрън седеше в тъмнината на чайния салон и се посвещаваше на своето уиски, както и на нарастващото убеждение, че току-що е направил най-голямата грешка в живота си. Отвори джобния си часовник и установи, че е минал само половин час, откакто бе дал инструкции на последния слуга и повече от час, откакто лейди Виктория бе отишла в стаята си. Между временно дамата или трепереше от нервност, или кипеше от гняв, или страдаше от комбинация от двете. А той би трябвало да се радва като крадец, направил най-сетне големия удар.

Но в момента не изпитваше нищо подобно на радост. Точното усещане беше съмнение.

Защо не последва първоначалния си план? Обикновено беше богат на идеи, все щеше да измисли нещо. Дори след провала на плана със сигурност щеше да намери начин да развали живота на Джифърд поне за няколко години. Ако се справеше достатъчно умно, щеше да мине без много разходи.

Въпреки това... макар че представата за страданията на Джифърд му доставяше огромна радост, тя не беше в състояние да излекува раните му. Защото Байрън се гневеше не толкова от онова, което беше извършил Джифърд, колкото от онова, което той самият бе научил за себе си. Неща, които с радост би отнесъл със себе си в гроба, без да се докосне до тях. Но сега, след като беше принуден да се изправи лице в лице със своята тъмна страна, вече не можеше да забрави и да твърди искрено, че го иска.

Глътна последната глътка уиски и вдигна празната чаша към сиянието на огъня, но не посегна към гарафата, която стоеше до лакътя му. Този път водеше към друг ад, запазен за мъже, твърде лекомислени или твърде дръзки, за да видят опасността. А въпреки договора, който бе подписал току-що, той не беше нито едното от двете.

Договорът! Байрън втренчи мрачен поглед в светлината, която се пречупваше в чашата. За първи път от година в къщата му се появи жена и той веднага си загуби ума. Не, не беше така. Макар че предложението дойде импулсивно, той беше напълно с ума си – повече отпреди, сякаш самото присъствие на лейди Виктория беше достатъчно да вдъхне живот на скучаещите му сетива. Тя беше загадка, която той се стремеше

да разгадае – ала хранеше подозрението, че на нея никак няма да ѝ хареса да бъде разгадана и със сигурност ще пожелае и тя да проникне в неговите тайни. При мисълта какви въпроси щяха да си задават в течение на седмицата Байрън изпита непривична неловкост. Вероятно тя също имаше някои тайни, но той имаше повече от достатъчно.

Беше отворил вратата си пред вълк, но въпреки това... след толкова месеци в компанията на шепа слуги и на собствените си мрачни мисли вълкът беше точно предизвикателството, от което имаше нужда.

Някъде дълбоко във вътрешността на къщата часовник удари девет. Удар след удар отекаваха бавно и тържествено и Виктория усети как цялата настръхна.

Прегърбената фигура на Фейн – Фейн Грегъри, както междуременно узна младата жена, невъзможният управител на херцога, вероятно и камериер, и иконом, – вървеше пред нея по стълбите и канделябърът, който държеше над главата си, хвърляше разкривени, танцуващи сенки по тъмната ламперия на стените.

Най-сетне стълбите свършиха. Виктория нямаше понятие дали се намира на партера, на някой от горните етажи или дори под земята. Собствената ѝ стая беше на третия етаж, но междуременно тя бе установила, че различните пристройки са на различни нива. Четири етажа в едната част можеха да станат шест в друга.

Фейн хлътна в един тесен коридор, после излезе в широка галерия с редица черни, взиращи се в нощта прозорци. Беше твърде тъмно, за да види нещо през мокрите от дъжда прозорци, но много скоро една светкавица ѝ показа скалист склон, който завършваше в бушуваща черна вода. След светкавицата отново се спусна мрак, докато гръмотевицата се търкаляше по голите хълмове, и помещението стана по-тъмно отпреди. Виктория с мъка потисна порива си да попита своя мълчалив водач колко път има още до трапезарията.

Галерията свърши изведнъж и Фейн отвори една врата по дългата страна, съвсем малка редом с огромните картини от двете ѝ страни.

– Лейди Виктория Уейкфийлд – възвести той към тъмното помещение и се поклони.

Виктория смръщи лице, прихвана полите си и влезе със ситни стъпки в трапезарията.

Херцогът я очакваше в края на дългата маса, отново с гръб към огъня. Явно не беше от хората, които се отказваха лесно от предимствата си. Както и преди, не се надигна, когато тя влезе, но вместо да отговори на неучтивостта му със същата монета, Виктория поздрави с

преувеличена церемониалност. Този път не беше изцяло в мрак, както в чайния салон, и тя видя в полумрака как по лицето му блесна гняв, но бързо отстъпи място на веселие.

– Моля, седнете, милейди – покани я той и церемониално посочи стола до неговия.

Когато Виктория понечи да седне, от стената се отдели напет млад момък, досега невидим, и ѝ препречи пътя. Тя устоя на напора да отстъпи и той се протегна да дръпне стола ѝ. Виктория седна мълчаливо и погледна своя домакин през тясната маса.

– Както виждам, имате... интересен персонал – проговори снизходително тя, когато херцогът разклати звънчето и в трапезарията влезе кръглолико слугинче с голям супник. Това беше първата безобидна тема, която ѝ дойде на ума.

Мъжът насреща ѝ вдигна вежди.

– Моят прачичо беше обяднял ексцентрик. Наследих дълговете и персонала му.

– Разбирам – промълви Виктория, макар да не бе разбрала нищо. – Вероятно се чувствате доста... удобно тук.

Тя опита предпазливо супата и я намери обикновена, но доста вкусна. Това я окуражи да хапне повечко, защото умираше от глад.

Ребърн се намръщи едва ли не заплашително.

– Ще остана да живея в тази купчина развалини само докато ремонтирам къщата на вдовицата. Ако не се чувствах задължен към семейството си, щях с радост да оставя всичко да се разруши. За съжаление съм длъжен да се заема с голямата къща, и то много скоро, за да я направя отново обитаема.

Виктория изненадано вдигна очи, фактът, че Ребърн не харесваше огромната къща, го правеше не толкова недостъпен и заплашителен. Ала още следващите му думи разрушиха това впечатление.

– Точно затова трябва да получа парите от брат ви.

Той ѝ се подиграваше. Виктория го разбра по начина, по който изви ъглите на устата си нагоре, и по блясъка в загадъчните му очи. Въпреки това отказа да глътне примамката. Вместо това предпочете да насочи вниманието му към една грешка в мисленето.

– Знаете, че брат ми няма да разполага с необходимите средства още доста време. Затова не се надявайте да започнете ремонта много скоро.

Ребърн избухна в смях и Виктория беше убедена, че напълно съзнава колко чувствено звучи смехът му.

– Ако зависеше от вас, нямаше да получа нито стотинка, скъпа моя!
Тя се изчерви и се ядоса на себе си.

– Точно така – изсъска разярено и мълчаливо изяде остатъка от супата си. Но през цялото време усещаше близостта на херцога, начинът, по който той я гледаше, докато яде, по който се накланяше към нея. Странно, че искаше да напусне къщата, която толкова му подхождаше. Въпреки тръпките в стомаха устните ѝ потръпнаха развеселено при мисълта как той „ремонтира“ къщата на вдовицата, като я украсява с прах, плесен и паяжини.

Слугинчето донесе печено и купа с разварени зеленчуци. Слугата нарязва месото и мълчаливо ѝ поднесе огромна порция. Виктория беше готова да му каже, че така не се поднася второ ястие, но си замълча.

– Това е всичко за тази вечер – обясни Ребърн и я изгледа пренебрежително. – Тук се храним просто.

– Разбирам – отговори Виктория, като вложи в думата цялото презрение, на което беше способна.

Кръглоликото слугинче направи реверанс. След махването на Ребърн двамата слуги се оттеглиха и ги оставиха сами.

Надвисна тишина, плътна и напрегната, прекъсвана само от съскането и прашенето на огъня. Ребърн оглеждаше настойчиво лицето ѝ, но Виктория не беше в състояние да си представи какво точно търсеше. Неловкостта ѝ нарастваше с всяка минута и накрая отново се опита да поведе разговор.

– Разкажете ми нещо за историята на господарската къща, ваша светлост. Толкова е стара, че сигурно е още от османското нашествие.

– О, дори по-стара, макар че нищо от онези дни не е запазено. – Той набоде късче месо на вилицата си и заяви: – Бих предпочел да си говорим за по-интересни неща. – Отхапа от месото и добави: – За вас, например.

Виктория примигна притеснено.

– Уверявам ви, че у мен няма нищо интересно, ваша светлост.

Ребърн размаха вилицата и набоде следващото късче.

– Защото много държите да накарате всички наоколо да вярват в това.

– Какво означава това? – попита сковано тя. Не биваше да го окуражава, но беше любопитна. Защо той си въобразяваше, че знае нещо за нея, което другите не подозират? Нямаше как да знае за силните ѝ чувства, за необуздаността, която криеше така грижливо, че даже семейството ѝ не по-дозираше какво си има въщи.

Той продължи да се храни, потънал в мислите си, ала шарещите му очи не се отделяха от лицето ѝ нито за минута.

– Сега ще ви обясня как ви виждам и ще разберете какво имам предвид.

Виктория изохка възмутено.

– Вече ми го казахте. Смятате ме за мрачна стара мома със склонност към манипулация.

Той се изсмя тихо.

– Гласът ви прозвуча така... мрачно. – Остави ножа и вилицата, наведе се към нея и впи поглед в очите ѝ. – Виждам жена, която отчаяно се старее да остане незабелязана. Жена, която седи при старите моми по свое желание, не защото никой не я кани на танц. Единствена дъщеря на граф – може да се каже, че без проблеми ще си намерите съпруг. Не виждам видими недостатъци.

Виктория вдигна вежди.

– А как стои въпросът с не толкова видимите?

Той се засмя отново и се наведе толкова близо до нея, че тя усети ароматна вода за бръснене, наситена с миризма на сандалово дърво.

– Вашите силни и слаби страни вървят ръка за ръка и е невъзможно да се разграничат.

– О! – промърмори тя, стареейки се да не издава вълнението си.

– О! – повтори той със същия тон. Събра вежди и отново я прониза с поглед. От това разстояние очите му бяха по-скоро зелени, отколкото кафяви. Смарагд, напръскан с кехлибар, каза си не без удоволствие Виктория. Ала удоволствието бе помрачено, защото близостта му изискваше цялото ѝ внимание.

– Лицето ви, например, не е красиво.

– Никога не съм се стремела към красота – отвърна хапливо тя и забодя вилицата в разварения зеленчук. – Тя не предизвиква у мен нито възхищение, нито завист.

– И така трябва, защото вие сте хубава жена, и то по начин, който кара обикновените красавици да се срамуват от плиткостта си.

Виктория се усмихна безрадно.

– Обикновените красавици, както ги нарекохте, никога не са ми завиждали.

Въпреки инстинктивния си цинизъм тя съзнаваше, че в описанието на Ребърн има искреност, която от години не беше чувала от никого. Това я обърка и по лицето ѝ се разля топла червенина – навсякъде, където минаваше погледът му.

– А би трябвало – отговори меко той. – Челото ви е високо, което не е недостатък, защото уравновесява брадичката, която има склонност да се издава напред, когато сте раздразнена. Като сега. Трябва повече да внимавате за нея.

Протегна ръка и преди тя да е проумяла какво възнамерява, докосна лицето ѝ, проследи контура на бузата към брадичката. Докосването беше леко като от пеперудено крилце, макар че тя усети неравностите по фината, силна ръка. Затаи дъх и усети как в слабините ѝ запулсира желание. Инстинктивно се устреми към ръката му и се вслуша в опасното, лекомислено бучене на кръвта си. Твърде дълго, твърде дълго, нашепваше нещо в главата ѝ.

– Ясно изразена брадичка, но не прекалено тежка – своенравна, но женствена, също като тесния нос. – Прокара показалец по носа ѝ и Виктория потрепери. Никой не я беше докосвал по такъв начин, с толкова чувственост. Усещането беше странно, а докосването беше по-интимно от всичко друго, което бе преживявала досега. Докато изследваше лицето ѝ, той се усмихваше и сухото му лице се смекчи, стана почти кротко. Почти. В очите му светна желание на собственик. На лорд, който нахлува в чужда територия, наричайки я своя.

Виктория се отърси от хипнотичното докосване, изправи се рязко и се отдръпна назад.

– Не е нужно да ме ухажвате и да произнасяте красиви слова. Аз ви принадлежа. Сключихме договор.

Пред лицето на Ребърн отново падна маска.

– Извинете, милейди. Не ми беше ясно, че възхищението е нежелано.

– Възхищение да – отговори спокойно тя. – Но ласкателства? Не.

– Скъпа лейди Виктория, както сполучливо се изразихте, не ми е нужно да ви лаская. – Той бутна стола си и се надигна. – Елате. Приключихме с вечерята.

Виктория се вцепени.

– Но аз съм още гладна! – Думите прозвучаха студено и рязко, но гласът ѝ потрепери издайнически.

Ребърн седна със същата бързина, с която беше станал, и на лицето му се появи ленива усмивка. Гневът, който допреди малко бушуваше в сърцето му, угасна. Последните следи бяха леко скованият гръб и небрежно наведената глава. Въпреки това Виктория имаше чувството, че сама му е помогнала да извоюва първата победа: тя бе показала първите признаци на слабост.

– Тогава продължете, скъпа лейди Виктория, нахранете се добре – подкани я той. – Не искам да си помислите, че оставям гостите си гладни.

Виктория беше достатъчно изнервена и стомахът ѝ веднага се възпротиви на перспективата да приеме още храна. Въпреки това се отрязва малко парче печено и задъвка бавно.

Байрън я наблюдаваше неприкрито и явно се забавляваше. Дамата бе показала учудващо спокойствие – до мига, когато ѝ предложи да се оттеглят. Тогава фасадата се пропука и това пролича съвсем ясно тъкмо защото досегашното ѝ поведение беше перфектно. Сега се изчерви, появи се нервни тръпки – точно каквото искаше да види.

Да, точно такава искаше да я види, само че без тази проклетата рокля. Вечерният ѝ тоалет беше още по-ужасен от пътническият костюм, макар че само до преди час беше смятал това за невъзможно. Косата беше сре-сана още по-строго, пригладена и стегната. Байрън имаше странното усещане, че тя нарочно му се подиграваше, и едва устоя на желанието да извади фуркетите от косата ѝ и да ги нахвърля по пода. Вместо това се облегна назад и я остави да рови в чинията си.

– Е, милейди, щом не можем да разговаряме за вас, за какво да говорим? – попита любезно той. – За политика? За светски събития? За времето?

Лейди Виктория вдигна глава и светлите очи се присвиха в опасни цепки.

– Чувала съм, че любимата тема на всеки мъж е самият той. – Тя пъхна парче месо в устата си, ухапа го здраво и челюстите ѝ се издуха гневно.

– Не съм свикнал да говоря за себе си – отвърна Байрън и се намръщи от рязката смяна на темата. – Говорехме за нещо друго.

– О, разбира се, ваша светлост, как можах да забравя – промърмори тя със сладниково злобен глас. – Дук Ребърн не се излага на изпитателни погледи. Предпочита да дебне в сянката и да се обгръща в тъмната мантия на нощта и в още по-тъмни слухове.

Докато говореше, тя размахваше вилицата си, а когато се усмихна дяволито, Ребърн усети как по лицето му изби гневна червенина.

– Пътува само в карети със спуснати завеси, показва се в обществото само между смрачаване и разсъмване и язди под защитата на нощта. От какво се страхува, питат се всички нормални хора. Какво има да крие? Да не би да е обезобразен? Какви недостатъци има?

Побеснял от гняв, Байрън се пресегна и улови ръката ѝ. Вилицата

спря наред движението. Как смее да му се подиграва? Как смее тази стара дева да нахълтва в живота му и да го съди за неща, от които няма понятие?

Една малка част от него съзнаваше, че реагира ирационално, но в момента му беше все едно. Изражението ѝ му напомни за всички други лица, които го бяха зяпали през последните години – възбудени дами, които си шепнеха зад ветрилата; деца, които го следяха с неприкритото любопитство на младостта; полусъжалителните, полууплашени погледи на собствените му бавачка; и едно младо лице, белязано от толкова силен ужас и отвращение, че нямаше да го забрави и след половин век. Картината беше завинаги запечатана в паметта му. Споменът го връхлетя с предишната сила. Сякаш жадните, пренебрежителни очи на тридесет и четирите му години го зяпнаха наведнъж. Можеше да се отърве от тях само с изблик на дива злоба.

– Какво знаете вие за мен и причините да се крия? – изфуча разярено той. – Защо си въобразявате, че имате право да ми говорите по такъв начин?

Лейди Виктория млъчеше. Ръката ѝ в неговата беше студена, мъничка и крехка. Можеше да я смачка с една единствена хватка. Усети чупливостта на костите ѝ, а когато тя вдигна глава и срещна погледа му през масата, видя по лицето ѝ, че и тя изпитваше същото.

Ала в сините очи нямаше страх, нямаше и отвращение от силата му. Вместо това в зениците светеше упорство. Устните ѝ се опънаха в надменна линия и тя изрече хладно:

– Пуснете ме. Причинявате ми болка.

Всяка дума беше обвинение, по-унищожително от всяка изпълнена с омраза тирада. Той я пусна, сякаш се бе опарил. Чудовище. Звяр. Думите му причиниха по-силна болка, отколкото ако наистина ги беше изрекла.

Байрън се облегна назад и издиша шумно.

– Е, какво мислите? – попита той, за да върне разговора към първоначалната тема. Може би заслужаваше да му натрият малко носа.

– За вас ли? – Лейди Виктория също се облегна назад и скри очи под светлия венец от мигли. Няколко пъти завъртя небрежно вилицата между пръстите си, за да проследи играта на светлината, после го погледна многозначително и грижливо остави вилицата в чинията. – Както казахте, ваша светлост, аз не бива да се осмелявам да изразя собствено мнение за вашата личност.

Байрън изфуча разярено.

– Защо ли не вярвам, че не се осмелявате да изразите собствено мнение?

По лицето ѝ пробяга тръпка на смях и тя издаде неопределим звук, от който слабините му се стегнаха и моментално събудиха желание за още. Веселието ѝ изчезна също така бързо, както се бе появило, но заедно с него изчезна и злобата: очите вече не образуваха тесни цепки, а лицето не изглеждаше кораво и възрастно.

– Каква неочаквана лекомисленост, ваша светлост. Дори само заради това трябва да помисля малко. – Тя наклони глава и се зае да изследва лицето му. Настойчивият поглед го накара да се почувства неловко. Не защото проникваше през дрехите му – в миналото често се беше наслаждавал на такива погледи, а защото минаваше през кожата му, стигаше до жилите, които привързваха мускулите към костите, навлизаше в мозъка и четеше мислите му, които напразно се стараеха да избягат. Възможно ли беше да вижда скритата му слабост, останала неразбрана за лекарите? В този момент беше готов да повярва, че тя е способна на всичко.

Най-сетне Виктория заговори.

– Мисля... – Последва кратка пауза. – Мисля, че в известна степен имате право. Мисля, че живеете в сянката, защото я обичате. Обичате драматичността и анонимността ѝ. Мисля също, че и вие изпитвате същия страх, който приписвате на мен. Страхът зад великолепието. – Тя изкриви подигравателно уста, но гримасата ѝ беше твърде горчива, за да се определи като усмивка. – Ние с вас имаме нещо общо: всеки смята другия за страхливец и вярва, че той лъже. – Вдигна чашата си, наполовина пълна с вино и оповести тържествено: – Пия за страхливостта в най-смелите ѝ форми на проявление!

– Много странен тост – промърмори Байрън, но също вдигна чашата си и двамата пиха. Виктория хапна още малко от месото в чинията си и остави вилицата.

– Готова съм – изрече почти небрежно тя и се облегна назад. – Няма ли да ме придружите до стаята ми?

Байрън беше поразен от способността ѝ да пази самообладание. Чертите на лицето ѝ бяха напълно отпуснати, дългите пръсти лежах спокойно върху масата. Никаква тръпка, нищо, което би могло да бъде изтълкувано като знак за нервност. Само дете избегна погледа му. Значи все пак не беше толкова спокойна, колкото показваше.

– Естествено – промърмори той и се надигна. Лейди Виктория остана на мястото си, докато той заобиколи масата и отмести стола ѝ.

Надигна се грациозно, прие предложената ѝ ръка и напусна трапезарията, величествена като кралица.

Виктория чуваше едва-едва шумоленето на полите си и стъпките на Ребърн. Даже шумът на дъжда, който плющеше по стъклата, се губеше в собственото ѝ дишане и ударите на сърцето. Напразно се стараше да запази спокойната си фасада. Сърцето и дишането постоянно излизаха извън контрол. Единствената ѝ утеха беше, че херцогът не я чува. Ако я беше чул, сигурно отдавна щеше да ѝ отправи някой от знаещите си странични погледи. Тя се проклинаше тайно и правеше нови и нови опити да се овладее. Не беше крехко цвете, нито изчервяваща се дебютантка, а и нямаше право да се държи като такава.

Още по-смушаваща от нервно тръпненото ѝ тяло беше близостта на Ребърн. Притисната до него, тя не можеше да не усеща коравите мускули и овладяната сила на ръката, която я държеше. Мъжът до нея беше впечатляващ – и дълбоко плащещ. В каква игра се впускам? – питаше се с нарастващ страх тя. Трудно можеше да обясни постъпката си с незнание или неопитност, за да оправдае нечуваната сделка. При всяка друга жена би нарекла подобно поведение осъдително дръзко. Какъв абсурд, че съдържаността, която беше упражнявала толкова години, се разклати и рухна само за няколко часа. Любезна, съдържана, умна – така я познаваха хората. И кое от тези качества на характера беше отговорно за безумния договор, който беше скрит в чекмеджето на нощната ѝ масичка? Виновна е бурята, каза си тя, когато над хълмовете отново затътна гръм. Бурите винаги я правеха нервна и възбудена, дрехите ѝ ставаха тесни, кожата ѝ се опъваше...

Влязоха в галерията и херцогът затвори вратата зад гърба си. Изведнъж се озоваха в пълен мрак. Макар че очите ѝ бяха свикнали с трепкащата мрачина на трапезарията, сега не различаваше никакви очертания. Ала Ребърн не спря да потърси свещ, дори не забави крачка, а продължи да крачи уверено през черния мрак, сякаш години наред беше вървял слепешком по този път, сякаш беше роден за тъмнината. Виктория се вкопчи по-здраво в ръката му и се опита да се нагоди към стъпките му, за да не се удари в някое невидимо препятствие. Перверзно и мелодраматично, каза си тя и си забрани да се отдръпне, когато в мрака пред нея внезапно изникна огромна статуя. Въпреки това се чувстваше необичайно безпомощна, докато прекосяваше галерията с единствена опора в ръката на херцога.

Стъпките на Ребърн се промениха.

– Стълба – каза само той, но гласът му беше кадифеномек и когато Виктория стъпи на първото стъпало, по гърба ѝ пробяга сладостна тръпка. Не беше сигурна дали е същото стълбище, по което беше слязла преди час, но беше сигурна, че се изкачиха много по-високо, отколкото беше стаята ѝ. Минаха през редица стаи. Виктория усещаше по лицето си студените пръсти на течението в огромните помещения, където всяка стъпка отекваше по-високо от предишната. Влязоха в коридор, толкова тесен, че полите ѝ се удряха в стената. Последва нова стълба, също толкова тясна, която се виеше в безкрайни спирали. Най-сетне Ребърн спря.

Виктория се чувстваше несигурна, сляпа и задъхана. Чу шумолене и проумя, че Ребърн е посегнал към нея. В следващия миг шракна ключалка. В празнотата се появи бързо уголемяваща се сива ивица, приглушеното плющение на дъжда се приближи. Сивата ивица се оказа врата и преди да е успяла да реагира, дукът я въведе в помещението.

Вътре беше доста по-светло и Виктория различи стена с половин дузина широки, разделени по средата прозорци. Ребърн я пусна и тя се запъти с привидно равнодушие към един от прозорците. Бурята беше преминала в проливен дъжд, през който се виждаха покривите и зъберите на господарската къща един етаж по-надолу, които отвисоко не изглеждаха по-красиви и по-ведри, отколкото отдолу. Виктория разгледа романските первази и готическите улуци, но вниманието ѝ беше заето единствено с херцога.

Чу го да обикаля помещението с тежки, сигурни стъпки и проследи как светлината постепенно се засилваше. Когато се обърна, той хвърляше въглища в малка керамична печка. В сиянието на огъня Виктория видя мебелите – леглото, което беше очаквала, липсваше, но подът беше покрит с дебели килими и планини от огромни възглавници. По трите стени имаше ориенталски дивани.

– Всъщност не би трябвало да се изненадвам, че в тази господарска къща се намират такива будоари – каза тя, опитвайки се да скрие нервността си зад сарказъм. – Подхождат на бъркотията в архитектурата.

Ребърн вдигна глава. Лицето му остана безизразно.

– А на господаря на къщата? – Затвори вратичката на печката и препречи пътя на светлината. – Помещението е създадено от моя ексцентричен предшественик – едно от малкото, които успях сравнително бързо да направя обитаеми. Някои твърдят, че е използвал стаята в кулата, за да затваря съпругата си.

– Наистина ли? – промърмори Виктория. Представи се крехка,

въздушна дама, която бавно полудява, докато прекарва тук самотните си нощи и дни, в компанията единствено на враните, които градят гнездата си по зъберите.

Херцогът прекъсна размишленията ѝ с неприлично изпуктяване, което Виктория веднага определи като подигравателно.

– Той изобщо не е имал жена. – Изправи гръб и се запъти през помещението към нея. – Нека това ви бъде за урок: хората вярват във всичко, стига да е достатъчно романтично или драматично.

Виктория отметна глава назад.

– Нямам нужда от подобни уроци, повярвайте.

Той беше толкова близо, че можеше да го помирише – аромата на водата за бръснене и под нея неговия собствен, толкова чувствен и опияняващ, какъвто си го беше представяла. Тя стисна здраво зъби, за да се овладее, преди да се е поддала на желанието да затвори очи и да го вдъхне дълбоко.

Усети как ръката му докосна рамото ѝ. Той я отведе до един от ниските дивани и я привлече към себе си.

– Колко безвкусно – заяви ледено тя и се опита да прогони топлината на близостта му. Той се вцепени и за момент тя помисли, че се яядосал. Ала когато ѝ отговори, в гласа му звънесе смях.

– Без съмнение.

Виктория усети краката му да се притискат в кринолина ѝ, чу шепота на движенията му въпреки дъжда и лудото биене на сърцето ѝ. Стана ѝ ясно, че той се опитва да я сплаши. Искаше тя да се чувства дребна, слаба и безпомощна. И за щастие постигаше известен успех. Тя се вцепени, но той не направи опит да я докосне.

Най-сетне, когато тишината стана непоносима, тя се покашля.

– Ще ви бъда много благодарна, ако запалите свещ.

Мъжът до нея утихна. След доста дълго мълчание ѝ отговори с предизвикателна ирония:

– Сигурен съм, че ще ми бъдете благодарна, но тази нощ предпочитам мрака.

Виктория разтърси глава и скочи. Ребърн я хвана за китката и я спря, преди да е направила и две крачки. Виктория загуби равновесие и падна с развени поли в скута му. Лакътят ѝ се удари в нещо меко, главата – в нещо твърдо. Ребърн изохка.

– Това беше главата ми – изсъска тя и разтърка темето си.

– Това беше брадичката ми – отговори той със същия тон. – Да не говорим за коремната ми област.

– Пада ви се – промърмори тя. Смущението я накара да реагира детински.

Опита се да се освободи от прегръдката му. Той ѝ разреши да изправи гръб, но не и да стане.

– Ваша светлост – възпротиви се Виктория, – не съм свикнала да ме третираш по този начин.

Ала усещането на тялото му прогони гнева и в гласа ѝ не се усети обичайната хапливост.

– Милейди – отговори в същия тон херцогът и устата му беше съвсем близо до ухото ѝ, – трябва ли да ви напомням, че сключихме договор?

– Не, ваша светлост, разбира се, че не. – Единствено тръпката, която мина по гръба ѝ, избличи в лъжа строгото достойнство на отговора ѝ.

Ръцете му я обхванаха неумолимо като железни вериги. Тя беше сигурна, че устните му са корави като гласа, като цялото му тяло, което се притискаше към нейното. Трябва да се разгневиш, шепнеше съвестта ѝ. Ти си добродетелна дама и не бива да позволяваш да злоупотребяват с теб. Само че една добродетелна дама никога не би сключила подобен договор с херцога, нали? Очакването я изпълваше с напрежение, а увереността, че добродетелта няма нищо общо в случая, ѝ донесе заслужено облекчение.

Виктория се отпусна и мъжът до нея се засмя тихо и многообещаващо.

– Ето го моето момиче – прошепна той и тя веднага се скова. Това предизвика нов смях. – Трябва непрекъснато да се старая да опазя лесно ранимата ви гордост, нали?

– Моятта гордост не е по-ранима от вашата – изсъска ядно тя.

– Туш! – Той я притисна до себе си и наболата брада по бузите му се потърка в шията ѝ. Виктория изохка тихо, когато усети по кожата си топлия, влажен дъх. Ала той не я целуна, както се опасяваше – и надяваше.

– Никакъв парфюм – зашепна съвсем близо до кожата ѝ. – Няма дори полъх от тоалетна вода. Това е... – Пое дълбоко дъх и се приближи още малко. Виктория едва се пребори с нахлулото опиянение. – Колко практично. Лавандула. Без съмнение, за да гони молците от дрехите. Не ме разочаровахте. – С всяка сричка устните му милваха кожата ѝ.

– Нямам ни най-малка представа за какво говорите – отговори задъхано тя.

Той беше толкова близо, толкова близо! Китките му бяха силни и гъвкави, тялото закрилническо и топло. Близостта му събуди у нея стара жажда... чувства, които дълго беше пренебрегвала, но не бе успяла да заглуши.

– Говоря за маскарада ви – обясни той. – Той е цялостен или поне вие мислите така. Безкръвната, не будеща желаниа жена, чиято роля играете, не опиянява мъжете с редки, екзотични аромати. Затова не слагате парфюм. Моят опит обаче показва, че с напредване на възрастта отчаянието поражда наклонности, много по-крайни от ароматите и грима.

Ребърн сведе глава и устните му намериха ключицата ѝ, полускрилата от строгата рокля. Виктория спря да диша. Цялото ѝ тяло беше напрегнато, по гръбнака ѝ пълзяха тръпки, крайниците ѝ натежаваха с всяка секунда. Скоро устата му щеше да се раздвижи – да я целува, да я вкусува, да я възбужда...

Ала той остана неподвижен... дълго, твърде дълго, след което дори се отдръпна. Виктория издаде въздишка на разочарование. Очакването пулсираше в слабините ѝ и разпалваше пламъци по кожата ѝ. Усещаше всяка подробност с впечатляваща яснота – допира на колосана коприна до ръката ѝ, грубия подгъв на роклята си, всяка отделна китова кост на корсета, всеки бод от бродерията по жакета на херцога под ръцете ѝ. И преди всичко усещаше самия мъж. Горещината му пареше през дрехите, които ги разделяха. Когато се смееше, дъхът му предизвикваше буря по кожата ѝ.

– Онова, което не знаете, е, че никой парфюм на света не може да бъде по-възбуждащ от естествения аромат на женската плът.

Той я пусна, но в опиянението си тя задържа още малко китките му, преди да осъзнае, че е свободна. Изправи се и се запрепва по възглавниците към близкия прозорец. Зад нея се чу шум от запалване на прахан и помещението се освети.

Виктория се опря на каменната дъга между обкованите в олово крила на прозореца. Не виждаше нищо, само го усещаше зад себе си, усещаше как той се приближава с великански крачки. Опря ръце в камъка и следвайки някакъв безумен импулс, отметна глава назад, към докосването му. Вътрешността ѝ се стегна и тя зачака...

– От какво ви е страх? – попита шепнешком Ребърн.

– Не ме е страх от вас – произнесе задавено Виктория, без да се обърне.

Ръката му се плъзна бавно по шията ѝ и спря на голия тил. Чуваше го как диша бързо и тежко, сякаш бе изкачил три етажа, а не бе

прекосил тази малка стая в кулата.

– Права сте – проговори гърлено той и Виктория разбра, че беше напълно сериозен. – Не се страхувате от мен. Но ви е страх от нещо.

Ръката му се раздвижи. Нещо се завъртя и разхлаби, полъхна я хлад. Ребърн беше откопчал първото от дългата редица копчета на гърба на роклята ѝ. Изведнъж напрежението ѝ се разпръсна и направи място на огън, който се разпростря от средата на тялото към крайниците. Мрачната картина пред очите ѝ се разми и тя се обърна импулсивно към него. Твърде замаяна, за да мисли разумно, привлече главата му към себе си.

Срещата на устните им, прекрасната гладкост на кожата, пламтящата горещина, тревожната влажност, която обещаваше повече – Виктория почти бе забравила горчивата сладост, изпепеляващия глад и удовлетворението, което наелектризираше всички сетива. Когато устните им се срещнаха, Ребърн остана неподвижен, но само за секунди. След това устните му се втвърдиха, започнаха да дават и да вземат едновременно. Ръцете му я обгърнаха, притиснаха я до силното тяло и тя инстинктивно се надигна на пръсти. Някой простена – и замаяната Виктория позна собствения си глас. Твърдата рокля измъчваше кожата ѝ и тя цялата копнееше да се освободи от дрехите и да усети балсама на другото тяло.

Дебелата коприна я притесняваше, изолираше я като пашкул. Даже когато устните на Байрън започнаха да милват брадичката и шията ѝ, когато телата им се притиснаха още по-силно, когато я заля гореща вълна, тя се чувстваше сама. Сама, каквато беше през последните петнадесет години. Само веднъж, за една нощ или за един час, не искаше да бъде сама.

По-близо, по-близо. Езикът му се промуши между устните ѝ. Тя се отвори, пропусна го и го вкуси, докато той изследваше езика ѝ, зъбите, небцето. Когато се оттегли, и тя го последва. Усети вкус на вино и се опияни още повече. Беше готова да го пие вечно и може би тогава, както нашепваше едно ъгълче в съзнанието ѝ, вече нямаше да бъде сама.

Целувката свърши, Виктория се отдръпна с въздишка и отвори очи. Херцогът я гледаше изненадано. Под светлината на единствената свещ на стената, която бе запалил, лицето му си оставаше неразгадаемо, но в погледа му със сигурност светеше изненада.

– Вие сте пълна с изненади – изрече той с дрезгав глас, издаващ изтощение. – Ако бяхте куртизанка, щяхте да спечелите цяло състояние само с тази целувка.

Виктория се засмя несигурно. Твърде силно усещаше ръцете, които

я прегръщаха, отворените копчета на роклята си и преди всичко дивата жажда отново да впие устни в неговите.

– Би трябвало да ви плесна за тази забележка, но нямам никакво желание.

– Надявам се. Но въпреки това се учудвам: как съм могъл да подце- ня до такава степен добродетелната госпожица Уейкфийлд? – Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ към следващото копче и бавно го отвори.

– Не повече от останалите – отговори Виктория. Устните му отново завладяха нейните и сложиха край на разговора.

Този път пръстите му не прекъснаха работата си, а се задвижиха сърчно от копче на копче и бързо слязоха до кръста. Виктория зарови ръка в гъстата му коса, отдели устни от неговите и ги притисна в шията му, вкуси го, вдъхна дълбоко пикантния, мъжествен аромат на тялото му. Свободната ѝ ръка се плъзна по жакета – четири копчета, веднага след това и жилетката.

Междувременно роклята ѝ висеше отворена, само ръкавите и изду- тият кринолин ѝ пречеа да падне на пода. Херцогът почти грубо мушна ръка под коприната и остави гореща следа по гърба ѝ, после рязко свали роклята от раменете. Виктория му позволи да измъкне ръцете ѝ от ръка- вите, първо лявата, после дясната, и побърза да го прегърне, но когато свърши, той я отдели от себе си и впи поглед в тялото ѝ.

Виктория знаеше, че би трябвало да изпита смущение. Корсажът ѝ се бе свлякъл до талията, между тялото ѝ и погледа му бяха само корсе- тът и долната риза. Но не се смути. Не изпита и най-малко притеснение, когато Ребърн скръсти ръце под гърдите, отметна глава и плъзна поглед по тялото ѝ. Погледът му предизвика само гореща вълна от слабните и следващия пристъп на лудост. Имаше право да прекара една нощ в лу- дост. Само веднъж след толкова много години, че не смееше дори да ги преброи.

– Е? – попита дръзко тя и срещна погледа му.

– Прав бях – промърмори той. – Корсетът е чудовищен. – Виктория зяпна смаяно, но той бързо я привлече отново към себе си. – Но вие със сигурност не сте.

Тя се освободи със смях от прегръдката му и отново се учуди на се- бе си.

– Мисля, че имам право да се почувствам поласкана.

Ребърн посегна нетърпеливо към нея.

– Не – въртна се дръзко тя. – Първо свалете това. – И посочи власт- но жакета и жилетката.

Херцогът остана неподвижен и за момент Виктория повярва, че го е отблъснала с нахалството си. Но после явно взе решение, защото бързо смъкна жакета и жилетката и ги хвърли на килима.

Виктория направи крачка към него, но той я спря с вдигната ръка, разкопча с лекота ризата и яката му, свали тирантите и добави ризата и долната риза към малката купчинка на пода.

Той изглеждаше страхотно, дори под мрачната светлина на единствената свещ. Мускулите издуваха раменете и гръдния кош, коремът беше плосък и твърд. Широките рамене образуваха прекрасен контраст с тънката талия. Коремът беше покрит с тънки косъмчета, които се стесняваха в тъмна линия и изчезваха в панталона.

– О! – въздъхна неволно Виктория.

Мъжът се засмя гърлено и я привлече към себе си. Този път тя не се възпротиви. Сръчните му пръсти развързаха шнуровите, които държаха фустите и кринолина на талията. Той ги смъкна нетърпеливо и ги пусна на пода. Виктория остана само по долна риза. Той я вдигна във въздуха, после я притисна до гърдите си. Гърдите му се опряха в нейните, голата кожа възхити търсещите ѝ ръце. Толкова отдавна, толкова отдавна... за момент Виктория усети други ръце по кожата си, спомни си за друг глас, който ѝ шепнеше страстни думи. Когато краката ѝ отново докоснаха пода, тя обви ръце около шията му, притисна тяло към неговото и вдъхна дълбоко аромата му. Допирът на гола плът беше зашеметяващ. Това я вдъхнови да го вкуси. Бавно плъзна устни по гърдите му, стигна до коравия контур на брадичката, плъзна се по устните. Какво значение имаше чия уста е това? Ръцете му, заети да отворят корсета, спряха и я притеглиха към тялото му. Той беше като стена от огън, парещ и непреодолим. Тя не можеше да му се насити, не спираше да го докосва, не преставаше да го вдишва... устните, очите, линията на шията му – всичко беше красиво.

Най-сетне Ребърн се откъсна от нея и изпъшка.

– Велики боже – проговори задавено. – А аз имах намерение да ви науча на някои неща!

– Преди много време някой ми обясни, че най-добрите трикове са онези, на които никой не може да те научи – отговори поучително тя, потънала в спомена. – Каза ми още, че тези трикове се ръководят от насладата и са създадени от страстната интуиция.

– Значи това е страстна интуиция? – Той плъзна пръст по зачервените ѝ бузи и подутите устни.

– Не – призна спокойно тя. – Само животинско удоволствие, както

и двамата много добре знаем.

Той се зае отново с шнуровете на корсета.

– Вие сте загадка за мен, лейди Виктория.

Тя преглътна тежко, осъзнавайки колко чудовишно беше начинанието ѝ. Колко бързо бе забравила петнадесетте години самодисциплина, всичко, което бе заплатила твърде скъпо, и всичко, което беше спечелила. Но тази нощ, сама с херцога в полумрака, всичко онова, за което беше живяла до днес, изглеждаше тривиално. Уважение, обществено влияние, водещата позиция в семейството – вече не искаше да бъде тайната господарка на Ръшуорт. Вместо това си припомняше годините на лишения и самоотрицание. Без любов, без приятели, само далечни познати, каквито позволяваха обществените правила. Без страст. Без сърце. Само сигурност.

Виктория вдигна глава към мъжа до себе си. Лицето му беше в мрак, но пръстите и устните ѝ го бяха запомнили. Силен, безмилостен, прекрасен. Челото влажно от напрежение. Искеше я с цялата си плът, както никой мъж не я беше искал досега, и съзнанието за чисто плътската му жажда изпрати по тялото ѝ поредната гореща вълна. По кожата ѝ запълзяха тръпки и тя се разтрепери в ръцете му.

Байрън свърши с отварянето на корсета и спря, випил поглед в лицето и.

– За какво мислите? – промълви едва чуто.

Тя се засмя, но веднага осъзна, че смехът бе прозвучал изкуствено.

– От време на време и аз се впускам в размишления, ваша светлост, и след това съжалявам.

– А ще съжалявате ли за това, което правим днес?

Дали го тласкаше чистото любопитство? Или в гласа му имаше разкаяние... а може би и угризеня на съвестта?

Виктория поклати глава и разпери ръка върху гладката, силна гърд.

– Душата ми не е чак толкова бяла, че да страдам от угризеня на съвестта. – Горчивината в думите ѝ беше неочаквана, но искрена.

Той я погледна въпросително.

– Какво искате да кажете?

– Нищо – отговори тя и се притисна към голата му гърд, за да забравят темата.

Ала той не се хвана на уловката ѝ. Не пожела да отклони вниманието си. Хвана я за китките и я отдели от себе си.

– Имаме още много часове мрак – достатъчно време, дори за вас.

Макар да не виждаше лицето му, Виктория беше сигурна, че се е

разгневил. Въпреки това опита отново.

– Казах го, без да мисля, ваша светлост. Момент на лудост. Думите ми не означават нищо. Няма за какво да говорим.

Той пусна едната ѝ ръка и плъзна пръсти по другата, сякаш искаше да я увери, че не е забравил сделката им. Виктория усети как се изчерви и за първи път изпита благодарност към мрака.

– Моят опит показва, че истинската ни природа често се разкрива в подобни уж безсмислени забележки – промълви той.

– В такъв случай се съмнявам, че някога ще разкриете нещо от себе си, Ваша светлост, като виждам колко умело боравите с думите... – Тонът ѝ беше остър, но не от упорство, а защото я беше яд на настойчивостта му. И за да го отклони от темата. Макар да знаеше, че е безсмислено. Дистанцираност... По дяволите, къде беше непристъпната стена, която така изкусно беше издигнала между себе си и света? И тя себе разтопила в мрака на стаята в кулата.

– Не често и не сега – отговори Ребърн и потъна в мълчание. Когато вдигна ръката ѝ към устата си и зацелува с отсъстващ вид пръст след пръст, Виктория се разтрепери. Езикът му се мушна между пръстите ѝ, устните я милваха в самозабрава.

Да, той я искаше. Това личеше по напрегнатия контур на тялото му, усещаше се по горещината на докосванията му. И по отзвукa, който буедеше у нея. Виктория побърза да се възползва от мига.

– Не говорете, моля. – Приближи се до него, докато телата им се докоснаха и вдигна глава към неговата.

Усети усмивката му върху ръката си.

– Ще имаме време за всичко, обещавам. От здрачаване до разсъмване.

Виктория сърдито стисна устни. Очевидно той усети упоритостта ѝ, защото въздъхна театрално.

– Непременно ли трябва да е толкова трудно?

– Да – отговори без колебание тя.

Ребърн избухна в смях.

– Май не трябваше да питам.

Протегна ръка и докосна лицето ѝ, слезе бавно по бузата.

Тя се наслади на милувката, на почти забравеното усещане за женствеността си. Остани където си, заповяда си сърдито. Наслаждавай се на докосванията му, на нежните пръсти. Забрави всичко друго, само за тази нощ. Знаеше, че е по-добре да премълчи. След малко заговори той:

– Онова, което не разбирам, е, как може да сте толкова смела и в

същото време толкова страхлива. Защо е този маскарад, лейди Виктория? Защо са големите приказки? Защо е цялата тази фасада?

Очевидно не искаше да я подразни. Гласът му беше приглушен и сериозен, сякаш говореше на себе си. Виктория преглътна баналния отговор. Но какво друго би могла да му каже? Дълго време в стаята се чуваше само леещият се навън дъжд и вятърът, който свиреше по первазите. Херцогът стоеше пред нея, решен на всичко... но не заплашителен. Не я утешаваше, но и не я притесняваше. Изглеждаше ѝ почти познат, сякаш двамата се бяха срещали в друго време, много далечно и неясно. Две еднакви души, хванати в две нееднакви обвивки. Тази мисъл я накара да заговори.

– Кой, ако не вие, би трябвало да го разбере? Аз не знам нищо, което не знаете и вие. Ключът е тук. – Тя плъзна пръсти по челото му. – Погледнете и вие ми кажете: Защо?

Ребърн докосна ръката ѝ върху челото си и я притегли към себе си.

– Няма да ви позволя толкова лесно да ми върнете топката – пошепна той.

Виктория се засмя и се постара смехът ѝ да звучи безгрижно, но за нещастие не постигна особен успех. Ала когато голата му гърд се отърка в ръцете ѝ, меланхолията отлетя и тя се отдаде отново на плътските радости. Усети как мъжествеността му се притисна към корема ѝ, корава и гореща, но не изпита нито болка, нито страх. Всичко беше, както трябва да бъде. Един мъж желаше една жена в мрака. Жената се отдаваше на мъжа, за да запази затъмнението на душата си.

5

Байрън бързо вдигна роклята на Виктория и я измъкна през главата и. После трескаво се зае с металните кукички на корсета. Желанието го тласкаше да бърза, но още повече много, много повече, както си призна – се страхуваше от онова, което тя можеше да каже, ако не отклони вниманието ѝ. „Погледнете и вие ми кажете.“ Как можеше да знае какво крие той? Как можеше да вярва, че ще разбере отчаянието, което мъчеше дните и бродеше като призрак в нощите му? Смъкна корсета от раменете ѝ, а заедно с него и долната риза.

Виктория стоеше пред него като на изложба, с гордо изправена глава и вирната брадичка, и го гледаше право в очите, сякаш искаше да му забрани каквато и да било забележка. Гърдите ѝ бяха големи, доста пълни за стройното тяло и по-стегнати, отколкото при повечето жени на нейната възраст. Меко закръглени, леко скосени рамене, нежна кожа, стройна талия – безкрайно желана. Държеше се с естествена, чувствена елегантност и той беше убеден, че тази жена е създадена за любов. Нищо чудно, че се криеше зад грозни дрехи и студена усмивка. Трябваше да прибегва до крайни средства, за да прикрие вродената си еротична привлекателна сила.

Представата, че ей сега ще я прегърне, ще притисне голото ѝ тяло до своето и ще завладее устата ѝ, изпрати гореща вълна в слабините му. Ала не я докосна, макар че тялото му крещеше за освобождаване. Тя беше гола само до кръста и това не беше достатъчно.

– Разпуснете косата си – заповяда глухо.

– Какво? – В гласа на Виктория звънна страх.

– Разпуснете косата си.

Тя се поколеба за момент, но се поддаде. Гърдите ѝ се повдигнаха изкусително, когато посегна към строгия кок на тила. Извади бързо фуркетите и разви тежкото руло. Погледна го подозрително и разтърси косата си – веднъж, два пъти, три пъти, – за да напада по раменете ѝ.

Байрън веднага разбра каква беше причината за колебанието ѝ. С лице, обрамчено от порой светли къдрици, тя изведнъж стана по-млада и не толкова самоуверена. Линиите на лицето, които иначе изглеждаха строги, сега се омекотиха и дори войнствената брадичка стана нежна и податлива. Без защитата на опънатата коса Виктория се превърна в крехко, ранимо същество.

Байрън протегна ръка и взе една къдрица между пръстите си. Копринено мека като коса на фея, но безмилостно отрязана с груба ножица точно под гърдите.

– Какво сте направили с косата си? – промърмори укорно той и посочи нацепените краища.

– Никой не ги вижда – отговори Виктория, но избягна погледа му.

Байрън поклати глава.

– Не е затова. – Жената пред него беше твърде сложно същество и той не се задоволи с такава проста причина. Подобно на дрехите и хладното държание, косата беше част от маскарад, с който тя държеше света на разстояние. – Отрязали сте я така немилостиво, защото я мразите. Защото е зашеметяващо красива, а красотата е опасна. – Вдигна връхчетата към устните си и ги целуна. Виктория остана неподвижна, устремила поглед към ръката му. – Преди седмицата да отmine, ще знам защо сте толкова опасна – обеща тихо той. – Ще проникна в тайните ви, лейди Виктория, и ще разбере що за човек сте.

Погледът ѝ не се отклони нито за миг.

– Не и преди аз да проникна във вашите.

Той я спря с целувка и потисна опасенията си, че тя може да се окаже права. Устата ѝ беше зряла и сладка, зърната на гърдите ѝ се триеха предизвикателно в голата му гърд. Той зарови ръце в косата ѝ и я притисна до себе си с все сила. Един кичур се пхна в устата му, той се засмя, отстрани го и я зацелува отново.

– Трябва да махнем тези глупави обувки – каза той, когато се отделиха един от друг. Виктория беше много висока за жена. С токчетата на обувките стигаше почти до носа му.

– Добре – кимна задъхано тя.

Байрън се отпусна на колене и огледа обувките под мрачната светлина на свещта.

– Имат копчета – промърмори обвинително.

Виктория се засмя дръзко.

– Да. Много, много копчета.

Мъжът изпухтя сърдито.

– Я да видим какво може да се направи срещу това.

Стана и я вдигна на ръце с едно единствено, нарочно драматично движение. Тя изохка, но не се разпищя, както биха сторили повечето жени на нейно място, а когато я положи на дивана, първите ѝ думи бяха пълни с укор.

– Можете да ме предупредите.

Байрън вдигна рамене и намести единия ѝ крак в скута си. Сръчно разкопча обувката и я свали, после повтори същата процедура с другия крак. Пусна я и се обърна да я погледа как лежи по гръб на ниския диван.

По лицето на Виктория се четеше очакване, долната устна бе стиснатата между зъбите. Все още я обгръщаше аура на младост и крехкост – вече не можеше да си я представи като закопчана догоре стара мома, но не и като цивилизована светска дама. Със сигурност не беше дете, но изглеждаше нежна и ранима – нещо, което и насън не беше предполагал, когато за първи път я видя в чайния салон.

Ранима – и трепереща от желание.

Все още стискаше в ръце левия ѝ глезен, толкова строен, че можеше да го обхване с една ръка. Бавно плъзна пръсти нагоре по коприненомекия прасец, като не откъсваше очи от нея. Дъхът ѝ спря за миг, после се ускори. Той спря в ямката на коляното, после развърза шнурчето, което държеше чорапа, нави чорапа съвсем бавно и го свали от крака ѝ. Виктория потрепери леко, когато ръката му докосна гола кожа, а той поднесе крака ѝ към устните си и бавно плъзна език от глезена към коляното. Кожата беше тънка, покрита с мек мъх. Виктория въздъхна, той се усмихна и свали по същия начин втория ѝ чорап. Свали с един замах остатъците от бельото ѝ и тя остана гола пред него.

Краката ѝ бяха добре оформени, с тесни глезени и колене, с пълни прасци и бедра, невероятно дълги, завършващи в триъгълник от светли косъмчета. Като цяло е по-тънка, отколкото изисква сегашната мода, установи делово той. Но според него беше съвършена.

– Чувствам се някак... привилегирована – промълви Виктория и в гласа ѝ се усещаше леко треперене. – Аз, в този вид... Нали разбирате... – Посочи голото си тяло и добави: – А вие... така... – И направи лек жест в посока на тъмния панталон, който обхващаше хълбоците му.

Байрън избухна в тих смях.

– Така се чувствам най-сигурен. – Наведе се над нея, плъзна устни по корема, навлезе във вдлъбнатинката между гърдите, стигна до шията и устата. Виктория мушна ръце под мишниците му, когато стигна до лицето ѝ, и го окуражи да я целуне, когато устните им се срещнаха. Меки длани и елегантно извити пръсти изследваха гърба му. След малко устните ѝ избягаха от устата му и се втурнаха да изследват всеки сантиметър от лицето и шията му. Устата ѝ беше невероятно гореща – като възбудата, която опъваше панталона му.

Той се опря на лакти и обхвана с две ръце лицето ѝ, впи уста в

нейната и продължи да я изследва бавно и основно, като внимателно движеше главата ѝ. Устата ѝ беше влажна, сладка и изкусителна, мека и отдадена – също като тялото. Тя се раздвижи под него, освободи единия си крак и обхвана хълбоците му между бедрата си. Той изохка и притисна мъжествеността си към привличащата го горещина, натисна я с всичка сила и погълна устата ѝ.

Най-сетне устните им се разделиха и той зарови лице в прекрасната руса коса, разпиляна по възглавниците.

– Мога да се удавя във вас – прошепнаха устните му.

Виктория не отговори, но само след минута той усети сръчните ѝ ръце да отварят панталона му. Когато връхчетата на пръстите ѝ докоснаха възбудения му член, той се втвърди още повече, ако това изобщо беше възможно. Виктория отвори първото копче, второто... Той изохка и я отстрани от себе си. Изправи се, смъкна панталона, обувките, чорапите и бельото. Виктория следеше всяко негово движение с блестящи, загадъчни очи.

– Така по-добре ли е? – попита дрезгаво той.

– Много по-добре – потвърди тя. Поиска да каже още нещо, но спря. Гъста червенина заля лицето ѝ и се устреми надолу към гърдите. Виктория разтърси глава, за да я прогони, и каза: – Елате. Елате при мен.

Байрън се засмя тихо.

– С удоволствие. – Но вместо да легне до нея на дивана, коленичи до краката ѝ. Започна с фините ходила: целуна всеки пръст поотделно, облиза го. После мина по вътрешната страна на прасците, за да стигне до коленете, където посвети специално внимание на няколко чувствителни места. Докато езикът и устните му я милваха, Виктория трепереше с цялото си тяло. Устата му се плъзна бавно по едното бедро, после по другото, за да се наслади на меката, гореща плът. Тя раздалечи крака, за да се отвори за него. Той спря пред гнездото от меки кичурчета, светли като вълните, които падаха по раменете ѝ. Той усети как дъхът ѝ се ускори и мускулите ѝ се стегнаха в очакване. Вдигна глава и видя, че тя го наблюдава напрегнато, вкопчила едната си ръка в облегалката на дивана. Другата почиваше на хълбока ѝ.

– Нима искате...? – попита тихо тя, докато по лицето ѝ се гонеха учудване и радостно очакване.

Вместо отговор Байрън преодоля последната дистанция. Намери фините гънки под кичурчетата и ги облиза внимателно, като за опит. Виктория изстена, сграбчи с две ръце раменете му – но не се опита да го

направлява, просто се хвана за него. Той продължи да я милва с устни и този път тя изохка тихо.

– Още? – пошепна той, убеден, че тя ще го чуе между стоновете си.

– Да – помоли дрезгаво тя. – Още много, много...

Байрън се засмя тихо и продължи да я милва с устни и език, плъзна се в падинката на влажната горещина. Ръцете ѝ стиснаха раменете му с неочаквана сила, краката ѝ се отвориха, хълбоците ѝ се устремиха към устата му. Той се задвижи ритмично в нея и тялото ѝ се нагоди веднага към ритъма му, докато той се стараяше да напасва скоростта към реакцията ѝ. Наслаждаваше се на пъшкането ѝ, на силните ръце с остри нокти, на стройните глезени, увити около талията му. Поглъщаше я постепенно, като търсеше точката, която щеше да предизвика експлозия...

И я намери. Виктория нададе задавен вик и се скова. Тялото ѝ се опъна като струна върху ориенталските възглавници. Байрън не престана, не се забави нито за миг, когато тя затрепери и се загърчи при всяко движение на езика му. Тя се опита да каже нещо, но думите се размиха в неартикулирани звуци. Той продължи, проникна още по-дълбоко в горещата, гладка утроба, докато пръстите ѝ се впиваха в раменете му и тя въздишаше и тръпнеше.

Най-сетне тя изплака и се отпусна и той се оттегли от тялото ѝ. Ръцете ѝ се мушнаха под мишниците му и тя го издърпа нагоре към лицето си, притискайки хълбоци към неговите.

– Сега – произнесе през здраво стиснати зъби. – Сега, моля ви!

Той се приближи към нея, без да бърза. Езикът му закръжи около пъпа, после целуна гърдите ѝ и се наслади на треперещото тяло. Най-сетне устните им се срещнаха отново, жадни и изискващи. Толкова силно я желаяше, че му се зави свят. Желанието пулсираше във вените му, бучеше в ушите му и усещането беше прекрасно. Тялото ѝ се движеше неспокойно под неговото, топло и гъвкаво, и го умоляваше да удовлетвори желанията му.

Целуна я отново, отговори на страстта ѝ, вкуси устата и езика ѝ.

– Малко ще боли – успя все пак да я предупреди, но тя поклати глава и се изсмя гърлено, с мъка поемайки въздух. Желанието го надви и не можа да се замисли над отговора ѝ – какво беше това, отказ или ирония? Обхвана бедрата ѝ, плъзна се във влажния, тесен отвор и едва не загуби контрол, когато се зарови в горещата утроба.

Не срещна бариерата на девствеността. Нищо не спря проникването му. За пореден път беше подценил тази прекрасна, противоречива жена. Но дори това прозрение не го спря нито за миг.

Виктория простена и се надигна насреща му. Той се опита да се раздвижи, но тя го хвана здраво за раменете и го спря.

– Още не – изрече дрезгаво. Лицето ѝ беше напрегнато, но явно се наслаждаваше на чакането и великолепието на мига увеличаваше радостното ѝ очакване. Тя затвори очи и потъна в себе си. Далече от него.

Внезапно Байрън осъзна, че не му е достатъчно да дава и да получава удоволствие. Искаше Виктория да усеща присъствието му, да знае, че той е мъжът, който се слива с нея, както той съзнаваше, че тя е жената, която се слива с него. Беше толкова красива с белязаното от насладата лице, със стройните извивки на тялото, които тръпнеше под неговото, с тясната утроба, която го държеше в плен. Сякаш искаше да превърне двамата в едно прекрасно същество. Но той не искаше тя да се впусне сама в екстаза. Искаше да го усеща по време на любовния акт, от началото до края – искаше да е част от нея, когато тя достигне върха.

Целуна челото ѝ, ресниците, устните.

– Аз съм тук – пошепна задавено. – Погледни ме. И мисли за мен – аз съм тук, при теб. В теб.

Виктория отвори очи и го погледна.

– За един миг – изрече тя и устните ѝ се накъдриха в горчива усмивка.

Той я целуна нежно и се задвижи внимателно и сигурно, с дълги тласъци, които я изпълваха от портата до границата, отново и отново. Тя ги посрещаше със стонове, в които се смесваха удоволствие и нова жажда.

– За тази нощ – каза той, а после вече нямаше въздух за говорене.

Ускори тласъците, подканван от ръцете ѝ, и най-сетне намери ритъма, който я разтрепери и притисна към него. Усещаше тръпките по бедрата ѝ, настръхването на ръцете ѝ, докато тя обхващаше тялото му с нова сила и го притискаше към своето. Вкопчи се в него и му отговори – половин дузина тласъци, дузина тласъци, и стигна върха. В този момент той загуби контрол и двамата полетяха заедно по ръба на пропастта. Горещото опиянение на екстаза го остави слаб, с натежали крайници. Изчака, докато бавно, съвсем бавно възбудата угасна.

Най-после, след дълго мълчание, се оттегли от нея. Тя протегна инстинктивно ръце, сякаш искаше да го върне, но само помилва гърдите му и се отпусна. Байрън опипа наоколо и намери някаква дреха – ризата му. Вдигна рамене. В името на рицарството нито една жертва не беше прекалена. Изтри се внимателно, после още по-внимателно разтвори краката на Виктория и я избърса.

Захвърли ризата и я погледна. Разрошената ѝ коса се бе разпиляла по възглавниците, светлите сивосини очи, широко отворени, изглеждаха огромни на бледото лице и изразяваха плаха благодарност, която проникна до дъното на сърцето му.

Беше дал всичко от себе си. Отдавна не беше постъпвал така с жена и малко се учуди. В момента нямаше сили за нищо повече, но не искаше да я изпрати в стаята ѝ. Още не.

Стана и събра няколко възглавници, за да образуват нещо като легло. После взе дебелия завивка от другия диван.

Върна се безмълвно при Виктория и я вдигна на ръце. Тя се хвана здраво за него, докато я отнесе до постелята от възглавници и внимателно я положи върху тях. Все така мълчаливо легна до нея и я привлече към себе си, притисна гърба ѝ към гърдите си. Задничето ѝ само се сгуши в слабините му. Зави и двамата, затвори очи, притисна се към топлинното ѝ тяло и веднага заспа. Лавандуловосини призраци и облечени в черно нимфи кръстосваха сънищата му.

Някъде между съня и будуването Виктория изпита странното чувство, че я носят през мрачни, заплашителни помещения. Ала не се уплаши. В съня наяве или в ленивото събуждане две силни ръце я държаха здраво и тя инстинктивно знаеше, че няма да я оставят да падне.

6

Виктория се събуди от слънчевата светлина и плахо чукане по вратата. След началното объркване разбра, че се намира в стаята с Еднорога и е в леглото, увита с безброй одеяла. Следващото, което разбра, беше, че е гола, и случилото се предишната нощ се върна в съзнанието ѝ. Полежа известно време неподвижна, опиянена от спомени. Прекрасни, ужасни, страховити спомени. Какво беше извършила? И на какво беше готова, за да го направи пак?

На вратата се почука отново, този път по-смело, и тя преглътна проклятието, което напираше на устните ѝ.

– Влез! – извика и се надигна, като грижливо издърпа завивката до брадичката си. Появи се камериерката Ани и затвори вратата зад гърба си. Веднага ѝ стана ясно, че момичето се страхува от нея дори повече, отколкото предишния ден.

Това не беше добър знак. Виктория се намръщи леко.

– Негова светлост реши, че вероятно ще пожелаете да закусите в стаята си, докато приготвят дрехите ви – каза Ани и посочи с глава тежко натоварената табла.

– Дрехите ми... – повтори неразбиращо Виктория и потърси пътническия сандък в ъгъла, но не го откри. – Къде са дрехите ми?

Ани се разтрепери и таблата се залюля застрашително.

– Негова светлост обеща, че ще си получите дрехите, като си тръгнете. – Момичето понечи да добави още нещо, но не посмя.

– Но защо... – изохка Виктория с нарастваща неловкост. Ани я гледаше като зайче в капан.

– Негова светлост... искам да кажа, прачичото на сегашния херцог е назначил три шивачки за дамите, които му гостуват. Негова светлост сегашният херцог им е възложил да шият завеси и чаршафи и каквото е необходимо за къщата на вдовиците, но сега им заповяда да ушият няколко неща за вас. – Момичето пое дълбоко въздух, за да има сили за следващото признание. – Трябва да ви кажа и за корсетите. Негова светлост поръча няколко нови, по модела на онзи, който носехте вчера. До обед ще пристигнат от Лийдс.

– Поръчал ми е корсети? – Виктория беше готова да скочи от леглото и едва се овладя. Ама че нерви имаше този човек! Крадеше ѝ роклите, обръщаше живота ѝ с главата надолу и я затваряше като пленница в

стаята ѝ, където можеше да излее гнева си единствено върху нещастното момиче! Сякаш събитията от последната нощ му бяха осигурили някакви специални права!

Точно така, обясни ѝ тънко злобно гласче, ти лично му даде тези права, като подписа договора. Само при мисълта, че преди няколко часа беше готова да му се довери, а той моментално се бе възползвал от ситуацията, ѝ се зави свят. Нямаше да повтори тази грешка.

Но първо трябваше да се овладее, защото Ани ей сега щеше да падне мъртва от уплаха.

– Моля ви, дайте ми таблата, Ани – проговори учтиво тя. – После можете да си вървите. Както ми обяснихте, тази сутрин няма да имам нужда от помощ, за да се облека.

Байрън седеше в кабинета на апартаментата „Хенри“ и се опитваше да се пребори с купищата папки, сметководни книги и бележници, за да придобие някаква представа за финансите на прешественика си. Макар да живееше в Ребърн Корт вече почти две години, все още не гледаше на къщата като на своя собственост. Твърде дълго в мрачните помещения бяха живели други мъже и бяха оставили следи, толкова ярки, колкото неговите никога нямаше да бъдат. Това беше тайната на Ребърн Корт: сред стените му човек се чувстваше чужденец.

Въпреки това не го мразеше. Имението упражняваше някаква магия върху него. Ругаеше господарската къща, сърдеше се на неудобствата ѝ, но не искаше да я напусне. Видя я за първи път, когато беше дванадесет годишен и чичо му го повика при себе си – тогава все още се впечатляваше лесно. Тогава видя цялата грозота, обширните пристройки, произхождащи от най-различни архитектурни стилове, образуващи замайващи ъгли и като цяло – планина от пясъчник. Още тогава къщата сякаш го повика. Още тогава му нашепваше за тъмни тайни и отдавна отминали страсти, гравирани в камъка. А когато в един от малкото си светли моменти чичо му обясни, че дълг на Байрон е да възвърне старата слава на Ребърн Корт, той обеща съвсем искрено да отдаде живота си на тази цел и да направи всичко по силите си, за да възстанови семейното имение. Тогава чичо му изглеждаше много слаб и болен. Кой би си помислил, че ще мине почти четвърт век, преди Байрън отново да стъпи в Ребърн Корт?

Е, сега беше тук и правеше невъзможното: да превърне руината в дом за живеене, подходящ за един херцог. Като единствен наследник

разполагаше свободно с половин дузина други имения и бе превърнал всичките в доходни предприятия. А сега беше на път да изразходва доходите от две десетилетия труд за проект, който заплашваше да го погълне.

Вярно, не беше беден, все едно какво обясняваше на лейди Виктория. Макар че капиталът му беше вложен в различни предприятия, разполагаше с почти пет хиляди фунта годишна издръжка. Недостатъчно за екстравагантности, но все пак му осигуряваше комфорт. И въпреки това... проклетият Джифърд! Байрън си спомни с какво самодоволство му се хилеше на соарето на лейди Килмейн. Тази усмивка беше доказателство, че наглият тип знае много добре какво прави: тя беше провокация, подигравка и предсказание в едно. И през цялото време невярната, изменчива Летисия седеше до него и големите ѝ зелени очи го следяха с обожание. А неговото лице изразяваше такова равнодушие...

Перото в ръката на Байрън се огъна застрашително и той с мъка разхлаби хватката си. Джифърд щеше да си плати. Може би не точно така, както се беше надявал първоначално, в случай, че Виктория спазеше своята част от договора. Но той си оставаше добра инвестиция. Старият граф боледуваше от подагра и скоро щеше да си отиде. И тогава Джифърд щеше да изживее оставащия му живот като негов длъжник.

Байрън въздъхна и насочи мислите си към по-приятни неща. Лейди Виктория, например, която вероятно вече бе завършила тоалета си. Сигурно беше бясна, че е заменил гардероба ѝ, но проклет да е, ако прекара следващата седмица с жена, облечена като плашило за птици. Можеше само да се надява, че тя няма да хвърли нещо по Ани. Иначе момичето щеше да получи истеричен пристъп и трябваше да го отнесат долу в крилото на слугите.

Обикновено в отношенията му с жените най-важното беше ловът. Самият любовен акт беше просто завършек на връзката. Ала с Виктория беше друго. Завладяването я направи още по-непостижима. Завладяване? Байрън изпухтя презрително. По-добре да се запита кой кого беше завладял. Беше имал жени, които бяха луди по него – и още повече, които само се правеха, че го искат – докато жаждата на лейди Виктория се бе насочила към него само поради щастливото обстоятелство, че случайно се бяха озовали под един покрив. А той глупак, осъзна едва в момента на сливането, че опитът ѝ е много по-голям от няколко откратни целувки.

Байрън разтърси глава и погледна часовника си под мрачната светлина на малката настолна лампа. Време за обяд. Изправи се и се запъти

към трапезарията, зарадван от предстоящата среща с лейди Виктория. Готвеше се да отхвърли гневните ѝ обвинения с кратка забележка и равнодушно махване на ръката – това със сигурност щеше да я хвърли в следващия пристъп на ярост и да я накара да загуби контрол над себе си. Нещо, което изглеждаше извънредно важно за нея.

Когато влезе в трапезарията, тя не беше там. След минута се появи мисис Пибоди с важно изражение и червено лице и Байрън веднага заподозря, че новините не са добри.

– Кажете какво има – помоли той и се настани на мястото си. Икономката пристъпи почтително към масата. Мълчанието ѝ беше многозначително. След малко се покашля и започна да обяснява:

– Не исках да ви преча, ваша светлост, наистина. Знам колко сте зает с документите, със сметките, с ремонтите и така нататък. Затова, ваша светлост, ако зависеше само от мен, не бих казала нищо. Никога не съм била от онези, дето се самоизтъкват...

– Да, мисис Пибоди, знам – прекъсна я Байрън, защото знаеше, че тя може да продължи така до безкрайност. – Вашата скромност и вашата дискретност са светъл пример за всички ни. Какво има?

– Идвам заради милейди – каза жената, недостъпна за иронията му. – Вижте, не знам как да го кажа. Вече бях решила да кажа на готвача да отложи обяда, но като знам колко сте специален по отношение на часовете за хранене, си помислих: „Най-добре е да идеш лично при негова светлост и да го оставиш да реши.“ Така и направих. – Горда от себе си, тя засия.

Байрън за пореден път си напомни, че да крещи на мисис Пибоди е все едно да бие спаниел, който скимти жално. Това би било бруталност, за която няма извинение. Освен това само щеше да влоши положението.

– Разбирам, мисис Пибоди, но ще се радвам, ако ми кажете какво трябва да реша.

– О, ваша светлост, нали затова дойдох! Милейди не може да слезе за обяд, защото все още е заета с тоалета си. Здравата се накарах на Ани, че се мотае, но нищо не може да се направи.

– Разбирам – отговори Байрън и се загледа със смръщено чело в снежнобялата покривка. Досега беше убеден, че лейди Виктория се облича бързо и не е от жените, които прекарват цял ден пред тоалетката си. Сигурно се бавеше, за да го ядоса. Помисли си да отложи обяда, но помнеше много добре студеното ядене на готвачката и не искаше да рискува. В крайна сметка лейди Виктория не беше причина да се откаже от собствените си удобства.

– Пригответе й една табла с ядене и й кажете, че ще се кача при нея веднага щом се наобядвам.

Ако и това не беше достатъчен стимул за дамата да побърза, щеше да измисли нещо друго. Ала икономката не се успокои.

– О, ваша светлост, смятате ли това за умно? Исках да кажа, тя е лейди и да влезете в стаята й, докато е по неглиже – мисис Пибоди произнесе думата „неклише“, – вижте, това не може да е прилично.

Очевидно тя имаше намерение да каже още много неща, но забеляза израза на лицето му и бързо затвори уста.

– Добре, ще ида да й кажа – заключи уж шепнешком, но „шепотът“ ѝ се чуваше на двайсет метра разстояние. Прихвана полите си и забърза навън, покрай слугинята, която направи бърз реверанс, остави на масата пред господаря табла с горещи пастетчета и веднага изчезна.

Байрън посегна към вилицата. Като познаваше бавността на мисис Пибоди, Виктория сигурно щеше да получи студено ядене в стаята си. Понеже не беше цивилизован, тази представа го изпълни със злобно задоволство. Трябваше да я инструктира по-подробно, за да се съобрази с желанията му относно облеклото, но сега вече беше късно за това. В сърцето му пролази съмнение, но той побърза да го отхвърли. Тя бе подписала договор. Знаеше с какво се захваща. Една седмица в неговата компания, в негова власт – нищо друго не я задържаше в Ребърн Корт. Защо това не го задоволяваше?

Хапна от горещите пастетчета и се облегна назад. Нямахше търпение да види отново лейди Виктория.

Байрън почука бегло на вратата на стаята с Еднорога и влезе, без да чака покана.

Лейди Виктория беше сама. Седеше на ръба на големия сандък от времето на кралица Елизабет и напрегнато балансираше на коленете си пълна табла. Лавандуловосинята коприна, която бе избрал за домашна рокля, ѝ отиваше много и Байрън се зарадва. Цветът придаваше на косата ѝ златен отблясък и връщаше на сините очи дълбочината, която черното бе прогонило. Косата ѝ беше следващата промяна. Той се изненада и се зарадва, че лицето ѝ беше обрамчено от модни къдрички, а дългите кичури бяха небрежно забодени на тила. Ала когато тя се обърна към него, Байрън преживя крайно неприятна изненада.

Бузите ѝ устните ѝ бяха покрити с дебел слой червило. Веждите и миглите бяха намазани с черно и изпъкваха ужасно на фона на светлата коса.

– Ваша светлост – изрече със сладък гласец лейди Виктория и той

потръпна от изкуствения тон. – Не ви очаквах толкова скоро.

Байрън отиде до прозореца и спусна тежките завеси. После я обърна към себе си и я огледа мрачно, скръстил ръце под гърдите.

– Естествено, че не сте ме очаквали, милейди – отговори ѝ, едва сдържайки гнева си.

– О, вижте, аз се надявах да слеза долу, за да ви правя компания по време на обяда, но се боя, че Ани не се справи достатъчно бързо. – Ръцете ѝ се вдигнаха към косата. – Надявам се, разбирате колко е важно за една лейди да изглежда по най-добрия възможен начин.

– Измийте това – заповяда енергично той.

Очите ѝ се разшириха в умело изиграна невинност.

– Ваша светлост?

– Измийте това – повтори той. – Веднага. Или ще го направя аз.

Виктория се изкиска изкуствено.

– О, ваша светлост, пък аз си помислих, че ще оцените усилията ми да изглеждам добре. Нали вие бяхте този, който изпрати хора в Лийдс да ми купят корсети? Е, получих ги и трябва да кажа, че те са подходящи по-скоро за уличница, отколкото за почтена дама. – Изкуствената усмивка беше залепнала върху лицето ѝ, всяка дума беше като напоена с киселина.

Байрън смръщи чело. Тук ставаше нещо нередно.

– Какво искате да кажете?

Виктория събра вежди и усмивката изчезна от лицето ѝ.

– Ето какво искам да кажа – изфуча тя и вдигна края на полата си.

Под по-скоро грубата обувка блесна чорап.

Червен... не, това не беше правилното определение. Яркочервен, кармезин, огненочервен – тези описания бяха по-добри. Байрън я погледна в лицето, после отново сведе поглед към яркочервения глезен.

– Скъпа моя лейди Виктория – заговори той, твърдо решен да не се засмее – уверявам ви, че не съм давал специални указания на майстора на корсети. Само направих един списък и помолих да ми изпрати модерни неща. – При последните думи гласът му затрепери издайнически, но той продължи смело – Майсторът на корсети и моят скъп прачичо очевидно са имали друг... вкус по отношение на корсетите и другите аксесоари в сравнение с вас... и с мен.

– Това означава ли... – Виктория спусна полата си върху яркия чорап и скъпия корсет – ... означава ли, че е станала нещастна случайност?

– Да – отговори пламенно Байрън и когато тя го погледна

скептично, продължи: – Ако не ми вярвате, погледнете прекрасната си рокля. За нея дадох подробни инструкции на шивачките.

Лицето ѝ бавно се разведри. Байрън се облегна на стената и вдигна вежди.

– Ако имате желание да си отмъстите, ще ви позволя да боядисате бельото ми във всички цветове на дъгата.

Това беше пробивът Неверието по лицето ѝ се смеси с веселие и след миг тя избухна в луд смях. Опияняващ смях – красив и музикален, точно толкова сладък, колкото си го беше представял.

Байрън остана безкрайно учуден от този изблик на веселост от жена, която се владееше до съвършенство. Споменът за нощта нахлу мощно в главата му, за да му докаже, че и тя понякога губеше контрол.

– Донесете ми чиста кърпа – помоли лейди Виктория, когато отново можеше да говори.

Без да каже дума, Байрън намокри едно парче лен в легена с топла вода и ѝ го подаде. Тя изтри внимателно боята от лицето си, като през цялото време се усмихваше. Ала когато му върна кърпата, погледът ѝ беше ужасно строг.

– Ако още веднъж ми погодите някой номер като този със замяната на дрехите ми, ваша светлост, ще боядисам целия ви гардероб в цветове, за чието съществуване дори не сте подозирали.

– Смятам се за достатъчно предупреден – отговори сериозно Байрън.

– Много добре – усмихна се тя и лицето ѝ засия. Енергичната брадичка и ясните черти на лицето изведнъж придобиха нещо хлапашко и дяволито и Байрън се улови, че зяпа възхитено това превъплъщение.

– Станете, милейди – помоли той, когато усмивката ѝ угасна. – Позволете да видя какво са сътворили шивачките. Още отсега виждам, че е много добро.

Лейди Виктория изкриви лице, ала остави таблата на скрина и се изправи. Направи няколко крачки пред него, после се завъртя с преувеличена бавност. Макар да знаеше, че тя го провокира, той се възбуди от предложената му гледка. Първо едната страна, после другата... лицето с ясният поглед, дългата шия, закръглената гръд, извивката на тила, другото ухо, подаващо се като мида от великолепните къдрици. Изглеждаше с години по-млада, отколкото при пристигането си. Е, не приличаше на младо момиче, но беше много по-близо до младостта, отколкото в старите дрехи, които я правеха суха и изхабена. Вече не беше стегната в онова ужасно съоръжение от китови кости и черна тафта и вродената ѝ

чувственост я обгръщаше като аура. Когато отново обърна лице към него, сивосиният поглед беше ясен и пълен с ирония. И образуваше объркващ контраст с крехкия порцеланов тен. Байрън изведнъж повярва, че като е свалил мрачния маскарад, е разкрил жена, достойна за обожание както от млади момчета, така и от опитни светски мъже.

– Е? – попита небрежно тя. – Искате ли да видите още нещо? Например зъбите ми. Или ще ме накарате да ходя напред-назад, за да проверите походката ми?

– Вече я проверих миналата нощ... и съм безкрайно зарадван – заяви Байрън и лицето ѝ пламна. Този прилив на цвят моментално го лиши от самообладание. – Елате тук – заповяда той.

Виктория изчака един миг, за да покаже, че го прави по своя воля, а не защото я принуждава, и пристъпи към него.

Байрън я придърпа към себе си, докато полите ѝ се опряха в краката му. Приблужи лице към нейното и я погледна пронизващо. Виктория не се разтрепери, не се отдръпна, само брадичката ѝ се повдигна и реагира на предизвикателството – упорита, но безкрайно женствена. И самата тя едно предизвикателство.

Байрън обхвана дръзката брадичка с палец и показалец. Виктория се скова и все още беше вцепенена от изненада, когато устата му завладя нейната. Ала това трая само миг. Устните ѝ се отвориха под напора на езика му, тя мушна ръце под жакета му и смачка копринената жилетка. Устните ѝ бяха горещи, подканващи и овлажнени от езика му. Желанието го удари право в слабините. Той я целуваше с отворени очи и следеше как лицето ѝ се обагря в червенина. Каква наслада беше да гледа лицето ѝ, да вижда удоволствието, копнежа и болката, да чува тихите ѝ стонове... Ръката ѝ намери ерекцията му и я помилва през тънката материя на бричовете. Още малко и щеше да разкъса кринолина и да я свали на пода.

Байрън въздъхна със съжаление и се отдръпна от нея. Тя простена жално и отвори очи.

– Защо? – Гласът ѝ беше само дрезгав шепот.

– Защото имам да изпълня още някои задължения и макар че много бих искал да остана тук, не мога – отговори той колкото можеше по-сухо. Сложи ръка под брадичката и повдигна лицето ѝ. Кожата беше коприненомека и крехка под коравите му пръсти. Усети бързия пулс на шията ѝ и потрепери. Наклони леко глава и попита глухо – Коя сте вие, Виктория? В един момент Алекто, в следващия Цирцея... – Спомена имената на фурията и изкусителката на един дъх и без капчица хумор.

Виктория потрепери и се отдръпна. Сивосинните очи бяха големи и спокойни, макар че по бузите и устните още личеше червенината на страстта.

– Обещах ви една седмица, ваша светлост – отговори дрезгаво тя. – Не съм обещавала да ви поверя най-дълбоките си тайни.

– Разкривали ли сте ги пред друг човек? – попита хладно той и също направи крачка назад.

– От много, много години насам пред никого – отговори просто тя. Гласът ѝ беше твърд, очите потъмняха от отдавнашен спомен. – С възрастта и лошите преживявания идва мъдростта.

Байрън веднага усети тайните в дълбочината на гласа ѝ, макар че Виктория явно искаше да се изрази колкото може по-общо. Но колкото и да се стараше, не можа да я разгадае. Може би любовникът я бе изоставил? В думите ѝ се усещаха изгубени илюзии и загуба, въпреки това не повярва в тази версия.

– Може да се каже, че наивността е най-щастливото състояние – изрече Байрън с понижен глас и с надеждата да измъкне нещо от нея. Ала отговорът ѝ беше кратък и ясен.

– Това би било заблуда. Наивникът не е преживял нищо болезнено. – Тя се овладя и шансът бе пропилян. – Хайде да говорим за нещо друго – помоли тя и лицето ѝ се затвори.

– Разбира се, милейди – отговори Байрън, примирен с поражението. Погледна часовника си и разбра, че трябва да тръгва. Каретата сигурно вече го чакаше пред входната врата. Ала да остави лейди Виктория сама, точно в мига, когато буквално вкушваше тайната ѝ... Знаеше какво ще намери при завръщането си – овладяна стара мома, от чиито хладни черти се е изличил всеки спомен за тази среща. Вече беше стигнал твърде далеч, за да ѝ позволи да се върне към старата си роля.

– Какво ще кажете за кратък излет? – попита той и щракна капачето на часовника.

– До ада и обратно? – попита тя с фалшива веселост.

Байрън смръщи вежди.

– Всъщност мислех за къщата на вдовицата. Отивам там всеки следобед, за да проверя как напредва ремонтът. Излизане от ада и обратно, ако трябва да останем при метафората ви.

Виктория се усмихна с тесни устни.

– Моето време ви принадлежи.

– Да, разбира се – кимна той и ѝ предложи ръката си, сякаш отиваха на бал.

Виктория кимна, положи пръсти върху лакътя му и му позволи да я изведе от стаята.

7

Каретата трополеше и се тресеше и Виктория се хвана здраво за кожената дръжка. Ребърн, който седеше насреща ѝ, беше само неясен силует в мрака, но твърде ясно усещане. Не можеше да го види, защото каретата беше без прозорци.

Трябваше да се пребори с внезапно връхлетялото я усещане за самота. Беше заобиколена от ненормални прислужници и още по-ненормалния им господар. Той излиза само в мрака... Слухът се оказва истина. Досега не си беше представяла подобно нещо. Коя от другите странни истории се базираше върху факти?

Чу как Ребърн се размърда, когато каретата мина през следващия камък. Във въздуха висеше напрежение. Той чака – разбра Виктория – чака тя да зададе въпроса, който напираше на езика ѝ. Защо?

Спомни си израза на лицето му, когато излязоха от господарската къща и каретата спря като огромен черен ковчег пред главния вход. Тя се обърна смаяно към него и видя, че той я наблюдава. Явно искаше да предизвика забележка, но тя се почувства безпомощна, сякаш се бе натъкнала на грозна, позорна, създаваща безкрайна неловкост тайна. Преди да е успяла да реагира, лакеят отвори вратичката и спусна стълбичката. Време за качване.

Оттогава пътуваха в мълчание.

Колко смешно, каза си Виктория. Предишната нощ двамата бяха споделили нещо. Нещо, което не беше само телесно. Тя бе видяла истинския Ребърн и бе открила в него нещо от себе си. Сега той изглеждаше далечен и недостъпен, макар че привличането помежду им се усещаше от ясно по-ясно в затворената карета. Защо той беше далечен и недостъпен като при пристигането ѝ?

Сякаш мина цяла вечност, докато каретата спря. Виктория примигна срещу ярката светлина, когато лакеят отвори вратичката. Ребърн вдигна яката на палтото си, скри лицето си в копринения шал и нахлупи шапката дълбоко над очите – старомодна широкопола шапка, единствената странна част от елегантното му облекло. Слезе от каретата и ѝ протегна ръка. Жестът му изразяваше повече заповед, отколкото покана.

Виктория се опря на ръката му и стъпи на настаната с чакъл входна алея. Искаше да спре, за да разгледа къщата отвън, но той мушна ръката ѝ под мишницата си и забърза към вратата. Главата му беше

сведена, крачките ставаха все по-големи. Въпреки дългите си крака Виктория трябваше почти да тича, за да върви в крак с него, и да съсредоточи цялото си внимание върху неравния път, за да не се спъне в някое камъче. Така можа да хвърли само бегъл поглед към къщата – червени тухли в шарка рибена кост, бяла шукатураи, дълги черни дъбови греди. Най-сетне влязоха вътре.

Щом вратата се затвори зад гърба му, Ребърн спря, сякаш не беше бързал за никъде.

– Ще повикам майстор шукатьор, който да реставрира орнаментите на горните етажи – обясни той с добре пресметната небрежност. – Някои са се загубили преди сто години, когато ремонтирали фронтоните на западната страна, но смятам, че шарките могат да бъдат реконструирани.

– О... – прошепна Виктория, защото не знаеше какво да каже. Въпросът все още висеше неизречен помежду им, но недостъпната линия около устата на Ребърн и пронизващият поглед забраняваха всякакви въпроси. В момента не й стигаше смелост да се скара с него.

В помещението се появи як мъж на средна възраст, целият в прах, препасан с кожена престилка.

– Ваша светлост! – извика сърдечно той. – Великолепни новини, великолепни новини! Приключихме с дървенията на партера и започваме работа в пристройката.

Ребърн се усмихна сухо.

– Радвам се, че поне веднъж всичко е минало гладко.

Мъжът кимна, без изобщо да се засегне от забележката.

– Естествено, естествено. Но елате да видите! Ще се учудите колко неща сме свършили след последното ви посещение.

– Бих предпочел да се огледам сам, ако не възразявате, Хартър. Милейди ще ме придружи. Когато имам нужда от вас, ще ви намеря.

Хартър се поклонил с отсъстващ вид пред Виктория и изтри ръце в престилката си.

– Разбирам. Е, тогава, ваша светлост, милейди, отивам да работя...

И изчезна в дългия коридор, от който долиташе звън на чукове.

Ребърн пусна ръката на Виктория и се запъти към вътрешността.

– Ако желаете, можете спокойно да пообиколите. – Хвърли крив поглед през рамо и поясни: – Тук отникъде не дебнат опасности.

Виктория разбра, че лицето ѝ изразява несигурност, и побърза да си наложи хладно изражение.

– Още не ми се е случвало да ме ухапе килим, но когато става

въпрос за вашата къща, не ми остава нищо друго, освен да се движа предпазливо. Непредвидеността е фундаментална част от вашата личност.

Ребърн измърмори нещо неразбрано, но не се обърна към нея, а се зае да разглежда ламперията на отсрещната стена.

Виктория вдигна рамене и реши, че след като той не ѝ обръща внимание, може спокойно да се поразходи.

Застана точно в средата на широко помещение, което някога е било зала, а сега с помощта на мебели и килими беше разделена на два различни салона, издържани в яркочервено, пурпурно и тъмнокафяво. Като залеза на слънцето в Йоркшир, спомни си тя сияйната гледка, която я посрещна на слизане от влака в Лийдс.

Размерите на помещението биха изглеждали плашещи, ако не беше това разделение, което му придаваше нещо домашно и уютно. Почти интимно. Въпреки старинните мебели и блестящата, прясно излъскана ламперия помещението излъчваше нищо живо.

Виктория отиде в отсрещния салон и остави Ребърн да проверява ламперията. Хареса тежките, прости линии на мебелите и старите картини, окачени по стените. Ала най-впечатляващото бяха тесните прозорци с пъстри стъкла от двете страни на камината в края на залата. Четири ярки стъкла с цвят на кехлибар, на които бяха изобразени жени с дълги лица и разпуснати коси и с красиво драпирани роби. Прозорците бяха единственият източник на светлина за цялото помещение – всички други бяха скрити зад тежки завеси.

– Необикновено – прошепна тя, съзнавайки, че думата е прекалено слаба. – Повечето хора биха направили къщата по-светла и по-весела. Тук се чувствам като в средновековието.

Обърна се към херцога и видя как по лицето му пробяга нерадостна усмивка.

– Веселието не ми подхожда. Не искам и светлина. – След кратко колебание се реши да ѝ разкаже още нещо: – Преди две години се запознах с млад архитект на име Уеб. Невероятен идеалист, според мен дори е малко луд. Смята се за част от художествена революция, но аз харесвам работите му. Простота, натуралистична красота и средновековност – това са водещите принципи на групата. Наричат се прерафаелити. Аз ги наричам братство за архитектура и дизайн. Твърде съм циничен, за да се въодушевя от идеите им, но въпреки това наех фирмата на Уеб, за да преустрои къщата ми.

– Колко практично – промърмори с леко разочарование Виктория и

не му повярва изцяло. Но какво беше очаквала? Ентусиазирана реч за личния му идеал за красота? Имаше чувството, че не е била справедлива към къщата, и добави: – Тук е наистина много хубаво. Не съм очаквала точно това, но го намирам красиво.

Докато обикаляше другия салон в кръг, Ребърн не отговори.

– Хартър е прав – беше всичко, което най-сетне каза. – Готово е. – Посочи широкия коридор срещу входната врата и я подкани: – Хайде да видим останалото.

Виктория тръгна напред. Минаха през няколко помещения, отражение на предишните, обзаведени като салон и трапезария, целите в злато, ръждивочервено и тъмносино с дузина изкусно засенчени прозорци по задната стена. Малките горни прозорци бяха открити, всички с пъстри стъкла, с шарки на цветни венци и лози. Виктория изпита странното чувство, че те са не само за красота, но и за осветление, защото Ребърн смята да държи тежките завеси постоянно спуснати. В края на трапезарията видя затворена врата, в края на салона също имаше врата, но тя беше отворена и оттам струеше слънце. Зад нея се виждаше скеле от сурови греди – пристройката.

Ребърн обикаляше помещенията бавно и оглеждаше всяко ъгълче. Виктория го наблюдаваше объркано. Все повече имаше чувството, че къщата е огледално отражение на херцога, обзаведена с толкова прецизни детайли, че разкриваше всяко от качествата му – само трябваше да знае откъде да ги погледне.

Когато той се върна при нея, тя разтърси глава и се отказа. Той я отведе до стълбата, която се виеше нагоре по дългата страна на салона.

– Наивност – промърмори замислено той, когато стъпиха заедно на първото стъпало. Виктория се вцепени и стисна устни, защото също си припомни разговора им, но не каза нищо. – Съмнявам се, че някога ми е бил отреден такъв лукс. Страдах от рецидиви, но никога от разочарование.

– Когато очакванията са ниски, човек не може да бъде разочарован – отвърна хапливо тя. – Но това не е живот.

Ребърн я изгледа отстрани.

– Лейди Виктория, вие ме изненадвате. Помислих, че оптимизмът ви междувременно е угаснал.

Тя се усмихна студено.

– Оптимизмът може би, но не и очакванията.

Той изпухтя невярващо.

– Да храниш очаквания е оптимизъм.

Значи се опитваше да се вмъкне под вратата с философия, след като не бе успял да събори стените. Виктория вдигна вежди. Можеха да играят играта и заедно.

– Тогава дори вие не можете да се наречете истински песимист, защото сте практически ориентиран и сте се заели с амбициозен проект като тази къща, макар да не вярвате в завършването му.

Ребърн не си направи труда да ѝ отговори. Двамата изкачиха стълбата в мълчание. Щом стигнаха горе, той я остави и забърза напред.

Миришеше на прах, шумът от строителните работи беше съвсем близък. Ребърн продължи по коридора, без да провери дали тя го следва. Спираше на всяка врата и разменяше по няколко думи с работниците, ако имаше такива в помещението, или се оглеждаше съсредоточено. Държеше се така, сякаш Виктория не беше с него. Тя се възползва от невниманието му, за да си представи за какво ще се използват отделните помещения.

Първото беше голямо, без прозорци, с врата, която водеше към две по-малки стаи и едно голямо помещение, гледащо към задната градина – спалните покои на херцога и херцогинята. До тях бяха стаите на децата. Следваха няколко единични помещения – вероятно спални, а накрая две, в които вероятно щяха да се поместят учебната стая и спалнята на гувернантката.

А може би помещенията бяха обзаведени с мисъл за безименните любовници на Ребърн? Или той все пак се надяваше един ден да ги обитава със семейството си? Херцогът, заобиколен от куп дечица като ангелчета? Представа изглеждаше абсурдна, смешна, почти невъзможна. Въпреки това неоспоримото наличие на помещенията я сблъска с факта, че той поне е хранил такива надежди.

В края на коридора Виктория намери Ребърн пред две празни помещения, от чиито стени стърчаха тръби.

– В продължение на две години се наслаждавах на седящи вани – обясни херцогът, изведнъж забелязал присъствието ѝ. Щом дойде пролетта, ще сложа край на това. Поне се надявам.

– Искате да сложите водни клозети? – попита изненадано Виктория. Лондонската градска къща на семейството ѝ притежаваше този лукс, но в Ръшуорт все още се задоволяваха с нощни гърнета, а водата за къпане идваше от кухнята.

– Точно така – отговори той. – Едно малко удобство. Обърна се и заяви: – А сега трябва да видя как напредват в пристройката.

– Какво строят там? – попита любопитно Виктория, макар че това

съвсем не беше в характера ѝ.

– Салон, библиотека и кабинет. Пристройката ще съответства на кухненското крило от другата страна, като тук от салона ще се излиза на терасата.

Още едно доказателство, че Ребърн не строи къщата само за себе си. Лицето му беше затворено, но Виктория повярва, че е видяла искра, само за частица от секундата, преди да извърне глава. Тази искра събуди в сърцето ѝ болезнен отзвук, но тя си забрани да мисли за него.

– Къщата е много важна за вас, нали? – попита тихо. – Открили сте младия архитект Уеб, който я е проектирал за вас, но той я прави не просто за вас, а заедно с вас. – Говореше бавно, обмисляйки всяка дума. – Къщата е важна за вас, защото сте вложили много от себе си в построяването ѝ – дори мечтите си, макар да сте го разбрали едва когато вече е било много късно.

Даже от това разстояние тя видя как брадичката му се опъна.

– И? – произнесе задавено той, сякаш искаше да предизвика удара, който и без това беше неизбежен.

Но тя нямаше намерение да го удари.

– Харесвам къщата – изрече почти плахо тя.

Байрън я изгледа изненадано, после на лицето му изгря усмивка и повдигна ъглите на устата му – но не в празната гримаса отпреди, а в истинска, макар и съвсем кратка усмивка. За момент очите му изгубиха сухия, подигравателен блясък и засветиха топли и зелени.

– Радвам се да го чуя – каза той и явно сам се изненада от признанието си. Но бързо си възвърна равнодушието изтри преобразяването си зад дяволско ухилване. Взе ръцете ѝ в плътни ръкавици и я привлече към себе си.

Виктория усети как се изчерви. Дълбоко в сърцето ѝ пламна паника. Прелъстяване, да – тя беше наясно с положението си. Но в очите му имаше топлина, която не беше само чувствена, и това я лиши от дар слово. Почувства се опиянена. И изпълнена със страх.

Бързо издърпа ръцете си.

– Ваша светлост, не казах това, за да ви полаская. Казах го, защото е вярно. – Обърна се и се отдалечи от него.

Ребърн я настигна вече на стълбата. Хвана я за лакътя и я обърна към себе си. Погледът му беше студен и изпитателен.

– Вече започвам да разбирам – изрече той и гласът му беше само дрезгав шепот. Внимателно приглади назад един рус кичур и тя потрепери от допира на коравата му ръка.

– Пуснете ме.

– Всичко с времето си – възрази той, но веднага я пусна. Докато слизаха един до друг по стълбата, заговори отново за големия ремонт, сякаш нищо не се беше случило. Гласът му отново зазвуча с предишна небрежност и Виктория се почувства изгубена и нещастна.

Щом слязоха на първия етаж, той спря и я погледна. Подигравателното потръпване на устата издаде, че мислите му бяха другаде. Тя бе останала на последното стъпало и го гледаше право в очите – по-скоро от високо, защото на стъпалото беше цели пет сантиметра по-висока от него. Когато заговори обаче, думите нямаха нищо общо с предизвикателното изражение.

– Трябва да поговоря с Хартър, милейди. Ще ви намеря при каретата.

И се отдалечи с бързи крачки.

Виктория се загледа в широкия му гръб. Вероятно очакваше тя да отиде веднага при каретата и да го чака там. Но бунтовният ѝ дух се събуди и тя прекоси помещението, за да отвори вратата във външната стена. Прекрачи прага и се озова в градината зад къщата на вдовиците.

Или в онова, което някога вероятно е било градина. Междувременно избуялите, изпотъпкани плевели бяха стигнали почти до вратата. Очертанятия на стария фонтан бяха почти заличени под задушавачата хватка на увивните растения. Зад фонтана растяха храсти, а дърветата бяха напълно подивели. Шумът от строителните работи се чуваше съвсем ясно, но от тази част на къщата работниците не се виждаха. В неподвижността на градината шумът отекваше глухо, сякаш идваше от друг свят.

Виктория прихвана полите си и излезе предпазливо навън. Яркочервените чорапи веднага се намокриха от росата по тревата, но тя изобщо не забеляза. Вятърът, който носеше дъжд, помилва лицето ѝ и тя си пожела да върви дълго през занемарената градина, да изчезне в горичката и да се покатери на най-високото дърво. Сякаш беше десетгодишно момиченце.

Лудост. Знаеше, че е лудост, но въпреки това ѝ се поддаде. Засмя се и се завъртя в кръг, забрави мокротата и новата рокля, самозабрави се в дивата радост от мига. Божичко, ще скъсам роклята на Ребърн, напомни си тя и отново се засмя.

Той сигурно ще тръгне да я търси. Нека, какво от това? Спря, протегна ръце към забуленото с облаци небе, вдъхна дълбоко сладкия влажен въздух, който обещаваеше дъжд. Колко време беше минало, откакто

за последен път беше извършила нещо толкова спонтанно, необуздано? С изключение на всекидневната езда в Ръшуорт не си спомняше нито един случай, в който да се е поддала на магията на мига.

Смъкна ръкавиците си, свали черната шапка и я хвърли в тревата. После вдигна лице към небето, за да улови първите дъждовни капки. От петнадесет години беше недостъпна и почтена и какво ѝ бе донесло това? Разполагаше с известна власт, ръководеше графството, поощряваше или унищожаваше обществени кариери, като съставяше списъци за официални вечери.

Но на каква цена? Да внимава за всяка дума и за всяка усмивка, да се държи в сянката, да се облича като баба, за да държи далеч нежеланите обожатели – не защото беше фригидна, а защото не смееше да се подаде дори на най-дискретното ухажване. Защото знаеше, че е паднала жена и една пошепната дума е достатъчна, за да я тласне в пропастта...

Неволно попипа полата си и меката коприна в пастелен цвят се сгуши в ръката ѝ. Първата светла копринена рокля от... от мрачната комедия, която едва не разруши живота ѝ. Не можеше да я нарече трагедия, защото не беше достатъчно благородна. Усети как платът се опъна и спря – не беше сигурна дали да се радва на мекотата му или да го разкъса с голи ръце. Пусна роклята си и я погледна доволно. Оставаха ѝ шест дни, през които нямаше никакво значение как е облечена. Шест дни можеше да прави, каквото иска. Само Ребърн щеше да знае...

– Лейди Виктория!

Гласът на херцога прекъсна размишленията ѝ точно в този момент – сякаш го беше повикала с мисълта си. Виктория се обърна към него и се изчерви до корените на косата. Почувства се засрамена и объркана. Без шапка, нагазила до колене в буренака... Той я бе заварил в много личен момент, предназначен само за нея и за никой друг.

Байрън бе застанал в рамката на вратата и по лицето му нямаше укор. По-скоро желание, веселие и нещо, което много приличаше на тъга или завист, но не и укор.

– Реших да проверя какво сте направили в градината – оправда се бързо Виктория.

Ребърн кимна и ѝ даде знак да отиде при него. Отрезвяла изведнъж, тя се наведе да вземе шапката си и забърза към него. Изведнъж ѝ стана ясно, че никога не го е виждала под такава ярка светлина, и се възползва от шанса да го разгледа по-подробно. Пое предложената ѝ ръка и мина през вратата. Лицето му изглеждаше по-възрастно, отколкото в полумрака на къщата на вдовиците и дори в тъмните покои на Ребърн.

Дълбоки бръчки слизаха по бузите, кожата на носа беше грапава. Както избягваше слънцето, тя очакваше да види бледо и гладко лице, но той приличаше по-скоро на обрулен от бурните ветрове овчар. Странно, но това го правеше още по-атраکتивен, подчертаваше контраста с цивилизования джентълмен, за какъвто го беше смятала. Вярно, нито един от господата в салоните нямаше толкова силни ръце и не се отличаваше с такава сигурна крачка. Интересно, че в сравнение с него тя не се почувства малка и слаба, напротив, съживи се, сякаш жизнеността му я предизвикваше и вдъхновяваше. Той я привличаше и като мъж, и като човек. Това откритие би трябвало да я обезпокои и сигурно щеше, но по-късно, когато се замислеше по-сериозно. Но в момента плуваше в сапунен мехур от спокойствие и не искаше да го спуска толкова бързо.

Минаха през къщата заедно и тя спря на предната врата, за да завърже панделките на шапката си.

– Недейте – каза Ребърн и взе шапката от ръката ѝ. – Без шапка ми харесват повече.

Виктория понечи да протестира, но спря. Беше смешно да се вълнува от едно малко нарушение на правилата, след като цялата предстояща седмица беше най-страшното престъпване на общественото приличие и изискванията на почтеността. Затова пусна ръкавиците в шапката и я понесе като кошничка, докато следваше Байрн към чакащата карета.

Този път не изпита неловкост, като се озова в мрака. Лакеят се качи отзад, каретата се залюля и се разтресе, когато конете потеглиха. Дотук с къщата на вдовиците, помисли си Виктория. Къща, сякаш създадена специално за деца; за мъж, жена и купчина безгрижни наследници.

– Планирали сте къщата още когато сте смятали да се ожените, нали? – попита тихо тя.

– Да – отговори херцогът. Кратко, но не троснато. Виктория не каза нищо повече и по някое време той въздъхна тежко. – Искахме да се оженим, щом ремонтът приключи. Боя се, че тя не харесваше плановете. Смяташе, че къщата е твърде скромна за херцогиня, а и никога не се е интересувала от въпросите на естетиката. Нямах представа, че не харесва дома, който строях за нея, а когато го разбрах, беше вече много късно. Но дори тогава не изпитах желание да я променя. Бях убеден, че постъпвам правилно.

– Сигурно много сте я обичали...

Любов и страдание – това ли беше ходът на света? Байрн се изсмя горчиво.

– Летисия? Никога не съм я обичал. Тя беше – е – красива и аз ѝ се

възхищавах, както мъжът се възхищава на предмет на изкуството. „Твърде е красив за този свят...“ Но не, не съм я обичал. Обичах да я гледам, обичах портрета ѝ, но не жената. Не мисля, че през последните дванадесет години съм обичал нещо толкова конкретно като жена.

Значи някога все пак е обичал. Виктория се запита какво ли се е случило. Сега, естествено, се държеше така, сякаш не е способен на никакви чувства. Но тя не му вярваше.

– Вие обичате къщата – възрази тихо тя. – Трудно е да се намери нещо по-конкретно, макар да не е живо.

– Къщите не осъждат никого и не се отвращават от него. Лесно е да обичаш къща. – Гласът му прозвуча небрежно, но под думите се криеше мъка, от която я заболя.

Тя се наведе импулсивно и опипа в тъмнината, за да намери ръцете му. Даже през ръкавиците усети колко са студени, но хватката му беше здрава и придаде на сляпата празнота на каретата стабилност, която потече топла по вените ѝ, следвана от усещането за натиска на тялото му, което беше невидимо, но съвсем близо. Чу го как издиша шумно, когато ѝ той усети същото. В продължение на един дълъг миг двамата седяха неподвижно с преплетени ръце, после той я притегли към себе си.

Устните им се намериха сляпо. Кринолинът ѝ се удари в краката му, но тя не му обърна внимание. Единственият ѝ стремеж беше да намери бузата с набола брада, за да я помилва, да усети мекотата на пълните устни, да вкуси топлотата на езика му, да отговори на целувката му. Челото ѝ се удари в широкополата шапка и тя я блъсна нетърпеливо. Пръстите ѝ се заровиха под копринения шал, за да намерят тъмните къдрици на тила, фини и копринени като косата на дете.

Каретата спря със силен тласък. Виктория се възползва от него и се отпусна по гръб на възглавниците, но не издърпа ръката си от неговата, дори когато лакеят отвори вратичката и спусна стълбичката. Херцогът нагласи шала, нахлупи шапката дълбоко над очите и я пусна. Дали си въобразяваше, или той наистина се бе поколебал? Ребърн слезе пръв от каретата под ръмжация от мъглата дъжд. Виктория го последва, опря се на ръката му и двамата бързо изкачиха стъпалата към къщата. На прага се появи мисис Пибоди и прогони рязко нежността и копнежа, които изпълваха сърцето ѝ.

– Толкова време ви нямаше! – извика жената и размаха ръце към облечените в черно слугинчета. – Нали не сте си свалили шапката, ваша светлост? Не ми се сърдете, знаете, че аз, старицата, вечно се тревожа. – Тя закърши ръце. – Божичко, как изглеждате, милейди! Полата!

Шапката! Какво се е случило?

– Нищо, мисис Пибоди, съвсем нищо – отговори сухо Ребърн и подаде палтото, шала и шапката си на чакащото момиче.

– Веднага се погрижи за милейди, Пег – нареди строго мисис Пибоди, докато поемаше шапката на Виктория и сваляше наметката от раменете ѝ, без да чака дамата да ѝ ги подаде.

– Всичко е наред – увери я Виктория, но икономката продължи да дава нареждания на слугините, които се разтичаха на всички страни.

Виктория остана до херцога, чувствайки се все по-неловко. От доскорошната нежност помежду им не остана нищо. Само споменът, съпътстван от облекчение и съжаление, че всичко е свършило.

Ребърн вдигна вежди, но лицето му остана абсолютно неутрално.

– Имам много работа. Боя се, че къщата не може да ви предложи кой знае какви развлечения, но ако искате, повикайте някое от момичетата и го помолете да ви отведе в библиотеката.

– Благодаря – отговори Виктория, защото не можа да измисли нищо по-добро.

Мъжът смръщи чело.

– Ще намерите ли сама стаята си?

Виктория неволно се запита какво ли щеше да направи с нея, ако беше излъгала и беше казала не, но предпочете да отговори искрено:

– Да, макар че това е единственото помещение, за което мога да кажа да.

Ребърн кимна кратко.

– Тогава, щом стане време за вечеря, ще ви пратя Фейн да ви придружи до трапезарията. До тогава, Цирцея. – Обърна се рязко и я остави сама.

8

Байрън разбираше, че вече е съвсем близо. Толкова близо, че вече буквално вкусваше тайната ѝ. Само още малко и щеше да държи в ръце ключа към загадката на тази тайнствена жена.

Но дали наистина искаше да я знае?

Засега вратата пред него беше затворена. В случай, че характерът на Виктория можеше да се обясни с някаква мрачна история в миналото ѝ, в случай, че за цялата ѝ комплексност имаше проста причина, това щеше да го... разочарова. Щом разреши загадката, сигурно ще престане да се интересува от нея и дните му ще потекат по старому. С обичайните „приятни“ – и празни – занимания.

Ала тези размишления не намаляваха любопитството му. Шансът там да има нещо повече от една стара болка, която вече е без значение, повече от горчивите последствия от една драма, разиграла се преди много години, окриляше любопитството му.

Последният им разговор го преследваше през целия следобед и причината не беше в желанието му да се занимава с нещо различно от обичайното. То го доведе отново пред вратата ѝ, защото не беше в състояние да изчака вечерята, за да я види отново. Усещаше, че между тях има връзка, която не се състои само от страст и която се засилва с всеки час, прекаран заедно. Това чувство му беше напълно чуждо и се учудваше колко бързо започва да свиква с него.

През последните десет години посещаваше всякакви мръсни кръчми, движеше се в съмнително общество, обикаляше лондонските и провинциалните бордеи... в малкото му жилище на Бейкър Стрийт метресите се сменяха една след друга, а той се обличаше и гласеше като роден безделник, мистериозни слухове, каквито неизбежно се появяваха в обществото, обявяваха ексцентричния наследник на Ребърн. Но вместо да се уплаши, той нарочно прекаляваше, докато дългите наметки и късните часове станаха неотменна част от него заедно с мършавото лице и черната коса. Докато Летисия не натроши света му на парченца.

Бе казал истината пред Виктория – той не я обичаше. Каква ирония на съдбата. Не страстта, а наранената гордост го тласна да побегне през онази нощ от Лондон. Прибързано, гневно бягство. Цели три нощи беше препускал като луд на север, без да вземе със себе си дори един слуга. После, все още луд от гняв, написа онова безумно писмо, с което

уволняваше целия си персонал...

Байрън се отърси от спомените си и почука на вратата.

– Влез. – Отговорът се чу веднага и той отвори предпазливо.

Виктория седеше до прозореца и държеше лист хартия под светлината на дъждовния следобед. Острите черти на лицето бяха смекчени от кичурчетата, нападали от фризура ѝ по време на разходката до къщата на вдовиците, които сега, под сивата светлина на следобеда, образуваха красива корона около лицето ѝ. Когато беше седнала, високият ѝ ръст не личеше и тя изглеждаше крехка и също толкова силно желана, колкото в тъмнината на каретата. Когато се приближи до нея, тя изпъна рамене, сякаш беше осъзнала болезнено ранимостта си. Байрън не каза нищо. Само посегна зад нея и спусна завесите. Улови погледа ѝ, но тя остана мълчалива. След малко въздъхна в мрака и размаха хартията.

– Майка ми – обясни тя. – Писала ми е в деня на заминаването ми.

– И какво?

Виктория вдигна рамене.

– Обичайната реакция, когато правя нещо, което тя не одобрява, макар разумът да ѝ казва, че е за наше добро. Куп празни извинения, изпъстрени с възмутено самосъжаление. Тя се поколеба, после му подаде писмото. – Вътре няма нищо лично и вероятно ще ви се стори забавно.

Тъй като очите му бяха свикнали да четат в тъмнината, Байрън прочете писмото много бързо.

Моя най-скъпа дъще... не биваше да те обсипвам с такива силни укори... аз съм стара жена, както знаеш, и понякога оглупявам... твоята обичаша те майка!

Когато свърши, изпухтя презрително, но когато вдигна глава и погледна Виктория, видя, че тя се усмихва меко, почти нежно.

– Вие я обичате много, нали? – попита той с внезапен прилив на ревност. Собствената му майка беше любезна, но дистанцирана; не беше разговарял с нея от погребението на прачичо си. Тогава само я бе уверил, че къщата и годишната ѝ издръжка няма да се пипат до края на живота ѝ. За баща си почти не си спомняше.

– Тя ми е майка – отговори просто Виктория. И добави със суха небрежност – Само се преструва, че има нужда от мен. Според мен това е нейният начин да ме утешава и да ми вдъхва увереност, че все пак съм полезна на някого, макар да не съм се омъжила.

– А защо не сте се омъжили?

Тя го погледна остро, но той отговори на погледа ѝ съвсем спокойно и скри умело нарастващото си напрежение. Бе настъпил моментът, когато тя можеше да му признае всичко или да се отдръпне, вероятно завинаги.

– Тъкмо вие би трябвало да го знаете – гласеше отговорът.

Байрън приседна на каменната пейка вградена в стената. Всичко, което искаше в момента, беше вълнуващ разговор, дори сблъсък, но в очакването, което стягаше мускулите му, нямаше нищо вълнуващо. Изпитваше по-скоро съчувствие, сякаш силите, толкова дълго държали Виктория в плен, се стремяха да покорят и него и единственият начин да ги спре беше да разбере откъде идват.

Той протегна ръка и помилва бузата ѝ. Очите ѝ бяха кръгли и блестящи... и изпълнени с болка, която го трогна до дън душа.

Виктория затвори очи и се отдаде на милувката. Благодарна, че можеше да се отпусне, макар и само за малко. Палецът му се плъзна към слепоочието. Нежността му не целеше нищо повече, но тя усети как тялото ѝ реагира и изпита благодарност към него – само този път – за неприличното поведение, за волностите, с които преодоляваше съпротивата ѝ. Как ѝ се искаше този миг никога да не свършва...

– Кой беше той? – попита меко Байрън. – Знам, че искате да ми кажете, все едно дали си го признавате или не. Твърде често говорим по тази тема и знам, че е така. Затова ми кажете: кой беше първият?

Думите му я върнаха рязко в действителността и въображаемото спокойствие изчезна. Виктория се отдръпна назад, отвори очи и погледна в неразгадаемото лице на Ребърн.

По дяволите, той беше прав. Наистина искаше да му разкаже – най-после да разкаже на някого – но ѝ беше безкрайно трудно да започне. Старото ожесточение и предпазливост я разколебаха и завладяха думите ѝ, преди да е успяла да го предотврати.

– Първият ли, ваша светлост? Колко деликатно се изразявате. Как мислите, колко любовници съм имала?

– Е, добре, милейди, ще попитам другояче: кой е бил преди мен? – Подигравката в гласа му беше недвусмислена. Нарече я с титлата ѝ, за да я подрази и да я подиграе за церемониалното обръщение.

– Това няма значение. – Не, няма да му кажа, реши незабавно тя. Може би някой ден щеше да се разкрие пред някого, но не и пред този студен херцог, когото едва познаваше.

– Щом няма значение, значи спокойно можете да ми разкажете. – Гласът му стана по-дълбок и по-мек и тя откри в очите му нежност и

съчувствие. – Аз няма да ви издам, Виктория. Можете да ми имате доверие.

Тя отвори уста и отново я затвори, защото бе проумяла, че наистина му има доверие, колкото и странно да изглеждаше това. Въздъхна и заговори:

– Името му беше Уолтър. Най-големият син на граф, който живееше в съседство. Бяхме много влюбени – или поне така си мислехме – усмихна се тъжно и поклати глава. – С поглед назад го виждам по-скоро като егоистично заслепление.

Ребърн плъзна показалец по носа ѝ и спря за малко на върха.

– Обичали сте онова, което сте изпитвали, когато той ви е гледал, когато ви е докосвал, когато е шепнел в ухото ви...

В очите на Виктория светна разкаяние.

– Нима всички младежки страсти не са еднакви? Обичах го, доколкото бях способна на любов. Поне така предполагам, но се боя, че не изпитвах истинска любов. Той беше на двадесет години, аз на седемнадесет. И макар че родителите ни изразиха съмнение в целесъобразността от годеж в толкова ранна възраст, ние се сгодихме. И след годежа... сватбата беше само след два месеца... може би знаете, че когато има обявен годеж, родителите се правят на слепи... Съвсем естествено станехме любовна двойка. Срецахме се в градината, в задни стаи, веднъж дори в обора. После – оставаха само две седмици до сватбата – Уолтър отиде в едно от именията, които принадлежах на семейството му...

– И се влюби в друга жена?

Виктория поклати глава.

– Де да беше толкова романтично... на връщане настинал и много бързо от настинката се разви белодробно възпаление. Годеникът ми почина ден преди венчавката. – Тя въздъхна тихо. – Това беше краят на живота ми. Сега сигурно ще ми кажете, че съм се погребала жива заради нещо толкова... банално, нали? Поне да беше станала трагична ловна злополука или корабът му да бе потънал далеч в открито море... не, моето щастие бе отнесено от една най-обикновена настинка.

– Не ме убеждавайте, че не сте се възстановили от загубата.

Виктория си представи някогашното младо момиче и се усмихна.

– Тогава бях убедена, че няма да оживея. Но макар че сърцето ми беше разбито – доколкото може да е разбито едно егоистично сърце – неизличимото последствие от връзката ми с Уолтър беше ужасният факт, че съм паднала жена. – Тя го погледна право в очите. – Един месец след смъртта му преживях спонтанен аборт. Никой не разбра.

– И оттогава...

– Маскарадът, както го наричате. Моята броня. Да. Не се появих в обществото, докато не навърших деветнадесет години. След това продължих да нося траур. Тъгувах за Уолтър, но още повече тъгувах за самата себе си – макар да не си го признавах. Бях млада и изпълнена със сили. Още през следващия сезон можех да се смея и да танцувам, но бях пропиляла единствения си шанс за женитба, защото имах тайна: вече не бях девица. Утешавах се, като си повтарях, че съм вдовица на Уолтър и заедно със съпруга си съм погребала и любовта. Ала истината беше много по-грозна. Мъжете вече не ме искаха, а когато все пак се появяваше някой, аз нямах смелост да му призная грешката си, защото рискувах да се разчуе. Така се превърнах в стара мома. – Тя вдигна рамене. – В моята история няма нищо особено, нищо блестящо. Повечето детайли са глупави и жалки, но аз съм ги приела. Това е част от мен.

Ребърн очерта контура на брадичката ѝ и тя потрепери от допира на коравия му пръст.

– Той... липсва ли ви? – Гласът му звучеше странно. Какво имаше в него – съжаление или дори болка? Виктория наклони глава и го погледна.

– Уолтър ли? Велики боже, не. Съжалявам, че животът му свърши толкова рано. Но що се отнася до мен? – Тя се засмя безрадостно. – Той беше добро момче и сигурно щеше да стане добър мъж, но ние и двамата бяхме твърде... повърхностни, за да изпитваме дълбоки чувства един към друг. Следователно ми е невъзможно да тъгувам за него до края на дните си. Той принадлежи към друг живот. Към моя изгубен живот. Оттогава съм взела много решения. Онова, което се случи с него, беше твърде отдавна, за да съжалявам.

– А какво е сега? – попита шепнешком Ребърн. – Ще съжалявате ли за това решение? – Ръката му се плъзна по копринената рокля и обхвана гърдата ѝ. Виктория спря да диша.

– Попитайте ме след петнадесет години.

Байрън впи устни в нейните и разговорът приключи. Когато найсетне се отделиха един от друг, той взе ръката ѝ, стисна я и се надигна с неразгадаем израз в очите.

– Ще се видим довечера.

И я остави сама.

Големият часовник, който се намираще незнайно къде, отново удари девет и Фейн поведе Виктория по безкрайните коридори. Стъпките им отекваха оглушително. Този път обаче вървяха нагоре, не надолу.

Помещенията, които прекосявах, и изглеждаха смътно познати – като от сън или от друг живот. Ала едва когато застана пред вратата в горния край на извитата стълба, подозрението се превърна в увереност.

Стаята в кулата.

Виктория се бореше с различни чувства: разочарование, примирение, радостна възбуда. След случилото се днес следобед в стаята с Еднорога, тя очакваше тази вечер да донесе някакъв обрат. Не знаеше дали да се радва или да се разсърди, че такъв явно не се очакваше.

Фейн отвори вратата и оповести името ѝ с такава тържественост, сякаш щеше да влезе в голям салон. Ребърн седеше зад ниска масичка, поставена пред малката печка, и с един-единствен жест отпрати слугата и покани Виктория.

В средата на масата беше поставен многораменен свещник и запалените свещи потапаха помещението в мека светлина, която красиво омекотяваше коравите черти на домакина. Той се облегна назад и я погледна с очакване. Разкопчаната жилетка се отвори. Жакетът лежеше на пода до дивана. Беше навил ръкавите на ризата, яката му бе отворена. Изглеждаше колкото ленив, толкова и напрегнат и излъчваше жадна чувственост, която в миг преодоля разстоянието помежду им и буквално помилва кожата ѝ.

Виктория се приближи бавно към него с чувството, че попада все по-дълбоко в някаква ориенталска фантазия. Стаята изглеждаше още по-красива и екзотична, отколкото предишната нощ, сякаш произлизаше от трескавите фантазии на илюстратор, опиянен от приказките на Хиляда и една нощ. Снощи, под светлината на единствената свещ, помещението я бе поразило с екстравагантността на Изтока, но сега червеното, синьото, зеленото и златното изпъкнаха още по-ярко. От безбройните възглавници, натрупани по пода, килимите и трите дивана нямаше два с еднаква шарка.

– Елате при мен – заповяда Ребърн, протегна дългите си крака и вдигна глава към нея. – Но първо свалете този инструмент за мъчение. – Размаха ръка в посока към кринолина ѝ и продължи: – Боя се, че с него няма да можете да се нахраните като ориенталка.

– Сигурна съм, че ще се справя – отговори сковано Виктория и се опита да пренебрегне смесицата от радостно очакване и страх, която излъчваше сърцето ѝ. Дали той щеше да оцени по някакъв начин доверието, с което го бе дарила днес? Неизвестно. Намести няколко възглавници от другата страна на масата, застана в подходяща позиция и седна предпазливо. После грижливо подреди полите си.

– Нима ще ми окажете честта да ме обслужвате лично, вместо да ме изложите на съмнителната чест да бъда обслужвана от отличния ви персонал?

Устните на Ребърн потрепнаха, но той реагира хладно.

– Вярно е, моят персонал не се държи, както трябва, но това е по моя вина... и по вина на ужасния ми правуйчо. Две десетилетия старческо оглупяване не създават отлична прислуга. Оставил ми е дваисетина души, а аз се нуждая най-малко от трийсет, за да поддържам къщата.

Явно смятайки темата за приключена, той отхлупи едно от блюдата: студен език, блед разварен зеленчук и нещо като картофи, сиви и неапетитни. Миризмата, която достигна до нея, беше горе-долу приятна, макар и не изкусителна.

Прозаичният вид на храната и разговорът им не си пасваха с разкошната обстановка и еротичното напрежение, надвиснало във въздуха. Въпреки това Виктория се почувства странно успокоена.

– Значи ли това, че откакто сте дук Ребърн, не сте предприели нищо в тази посока?

Байрън вдигна рамене и отвори още три блюда.

– През по-голямата част от времето съм зает с къщата на вдовиците и с опити отново да превърна Ребърн в доходоносно имение. – Сложи в чинията и по малко от всичко и се постара да обясни лошия вид на храната – Моята собствена готвачка се върна в Есекс, за да се грижи за болната си майка. Икономът ми се ожени, а останалите от лондонския ми персонал бяха уволнени.

Тонът му не я окуражи да продължи с въпросите.

Виктория си взе малко зеленчуци, за да преодолее неловката тишина, и затърси нова тема, за да не замре разговорът. После обаче си каза, че това не е нейна работа – в крайна сметка домакинята беше длъжен да поддържа разговор и да избягва неловки теми, следователно тя нямаше защо да страда от угризения на съвестта. В същото време съзнаваше, че не й е все едно. Затова реши да спаси разговора с цялото очарование, на което беше способна.

– Вероятно няма да е трудно да извлечете печалба от толкова голямо имение.

Ребърн поклати глава, но напрежението изчезна от лицето му и Виктория усети как мускулите й се отпуснаха. Странно, досега не беше забелязала колко е напрегната.

– За два парцела дори не можах да намеря арендатори, за повечето от останалите трябваше да намаля арендата. С вълна вече не се печелят

пари. Да не говорим, че стадата на Ребърн са в ужасно състояние. Порьчах мериносови овце от Испания, за да поправа местната порода, както и ирландски овце за стадата с къс косъм, но ще минат години, докато подобрението започне да дава резултат. – Лицето му потъмня. – Дотогава Стоунсуол и Уедърли ще опустеят, защото всички тъкачи ще отидат във фабриките на Лийдс. Повечето тъкачески фамилии вече се преместиха... или работят в селското стопанство.

Виктория разбра, че той беше много загрижен – не само за парите и собствеността си, но и за селяните. В загрижеността му имаше нещо средновековно, нещо феодално, но и много рицарско, и това я трогна.

– О... – пошепна тя, посегна отново към зеленчуците и когато те се разпаднаха, неволно направи гримаса.

Ребърн вдигна вежди.

– Виждам, че още не сте свикнали с йоркширската кухня.

Виктория се усмихна с разбиране.

– Не – призна тя и си припомни с копнеж френския главен готвач в Ръшуорт.

Ръшуорт. Студената, грижливо поддържана фасада от пясъчник й изглеждаше като далечен сън. Херцогът беше много по-реален. Той въртеше вилицата между пръстите си и я наблюдаваше с полузатворени очи. На устните му играеше усмивка и тя се питаше за какво ли си мисли. По гърба й потекоха топли вадички и тя разбра, че това не беше толкова важно. Единствено важно беше, че тази нощ отново щяха да се любяват, без страх и чувство за вина, а след още пет нощи щяха да се разделят завинаги. И тя трябваше да забрави какво му е доверявала в моменти на слабост. Една седмица, изпълнена с плътски радости, накрая възнаграждение и обратно в обществото, сякаш никога не е отсъствала. Искаше да се утеши с тази мисъл, но вместо това в стомаха й заседна ледена буца, която прогони дори горещината на Ребърн.

Виктория се отърси от мрачните мисли и продължи да яде, като отпиваше по глътка вино, за да преглъща лошия вкус на зеленчуците.

– Затова пък избата с вината е превъзходна – отбеляза тя в стремежа си да поддържа лек, неангажиращ разговор, макар че на душата й ставаше все по-тежко.

Ребърн очевидно не забелязваше неловкостта й. Усмихна се и вдигна чашата си към пламъка на свещта.

– Надявам се. Виното е единственото, което помолих да ми изпратят от Лондон. Мина цял месец, докато се утаи и отново стана годно за пиене.

Виктория подхвана с благодарност новата тема и заговори за сортовете грозде и начина на транспортиране. Продължиха да говорят за грозде и вино, докато вечерята почти приключи. Намерението ѝ беше да отклонява вниманието на Ребърн от опасни теми, но когато остави вилницата си, разбра, че се е провалила. Мъжът, който седеше така небрежно срещу нея, я тревожеше и тя не знаеше защо – което беше още по-тревожно. Опитваше се да си внуши, че е заради силното му мъжествено присъствие или заради претрупаната с лъскави вещи стая. А може би и заради онова, което му беше признала... Не, това не беше цялата истина.

– Насищашо, но не и радост за небцето – отбеляза тя и сгъна грижливо салфетката си. Ребърн се усмихна тайнствено.

– Има още нещо. – Събра чиниите и таблите и ги остави настрана. После измъкна от тъмния ъгъл до печката последното ястие заедно с чисти чинии и прибори. Постави платото в средата на масата и вдигна капака с величествен жест.

– Сладкиш? – промълви изненадано Виктория и огледа внимателно плодовете, поръсени с трохи от тесто.

– Най-добрият прасковен сладкиш с трохи от тесто северно от Манчестър – обяви тържествено Ребърн. – Бих казал, че е единственото, което готвачката наистина умее.

Той сложи в чинията ѝ голямо парче и Виктория го погледна със съмнение. Очевидно развеселен от израза на лицето ѝ, той забучи вилницата в своето парче.

– Опитайте – подразни я и поднесе една праскова към устата ѝ.

Виктория се поколеба за миг. Отново я обзе странното напрежение, което и имаше, и нямаше общо с тръпнещата горещина в областта на корема, причинена от погледа му. Ребърн се засмя и тя прие предизвикателството, като отвори уста.

По езика ѝ потече канелен сироп, а когато захапа прасковата, усети сладкия ѝ сок.

– О... – промърмори тя, докато дъвчеше. – Прекрасен е.

Сладкият вкус беше невероятно изкушаващ. Посегна към собствената си вилица, но Ребърн я хвана за китката.

– Не – каза тихо. – Аз ще го направя.

Погледът му се замъгли. Поднесе парче сладкиш към устата си и го взе бавно между зъбите по начин, от който дъхът ѝ спря и който я накара да се изчерви като младо момиче. Като видя реакцията ѝ, той се засмя доволно.

Това възбуди честолюбието ѝ, прогони неловкостта и я изкуши да надмине неговото представление. Когато ѝ подаде следващото парче сладкиш, тя го пое съвсем бавно между устните си и облиза сладко парчето праскова, преди да го захапе. Лицето на Ребърн се напрегна, а когато тя облиза трохичките в ъгъла на устата си, погледът му светна жадно. Пръстите му се склучиха около китката ѝ. Стана ѝ още по-топло и усети с нарастваща сила мазолите по дланта му, стягащия корсет и финия лен на бельото си.

– Ако продължавате така, сигурно няма да дойдем прекрасния сладкиш на мисис Макдъглас – предупреди я той с подсъзнателна интензивност, който изобличи в лъжа небрежния му тон.

– Кой казва, че това е много лошо? – Гласът ѝ се препъна веднъж двама и прозвуча в собствените ѝ уши висок и разтегнат.

– Аз със сигурност не.

Странното чувство се върна с пълна сила. В безпокойството се примеси нещо, което се усещаше почти като болка. Тя се отдръпна импулсивно и поднесе ръката на Ребърн към устата си. Задържа я там дълго, опряла върховете на пръстите му в устните си, сякаш вдишваше есенцията му, за да я екстрахира и разложи на съставните ѝ части и най-после да открие какво в него беше толкова обезпокояващо. Притисна устни в дланта му, плъзна език по грапавата повърхност, отбеляза всяка гънка и всяка резка по кожата му и се наслади на острото му, накъсано дишане.

Безсмислено търсене. Това не беше нищо повече от плът безкрайно възбуждаща в безкомпромисната си твърдост, но отговорът, който ѝ беше необходим, не беше там. Когато го пусна, той стисна ръката си в юмрук, сякаш искаше да съхрани целувката ѝ.

– Врачките твърдят, че могат да разчитат бъдещето по линиите и гънките на дланта. – Виктория разтърси глава и направи опит да се усмихне. – Аз не разчетох нищо, освен че не носите толкова често ръкавици, както правят повечето джентълмени.

От другата страна на масата Ребърн се усмихна колкото развеселено, толкова и тъжно.

– Какво ли има за разчитане? Моята съдба остава скрита за подобни съмнителни науки. Учените казват, че си я нося в кръвта, а там никой не може да чете.

– Тайна след тайна. Като онези руски кукли, пхнати една в друга. Сигурна съм, че дори мисис Пибоди има своите тъмни тайни, които остават скрити за нас.

Ребърн се намръщи леко.

– Браво на вас. Съумяхте да ме накажете за надменността.

– Което вероятно трябва да ми напомни, че моята не е на мястото си тук. – Виктория стана рязко и му обърна гръб. Чувстваше се зле и не искаше той да го забележи. Беше се осмелила да вярва, че тя и историята на живота ѝ имат някакво значение за него. Ала откакто видя усмивката му, знаеше, че само си е въобразявала.

Тя отиде до един от прозорците, които гледаха навън, далече от колоните и балконите на Ребърн Корт. През собственото си отражение можеше да различи скалистия склон и бялата ивица на входната алея, която се изкачваше към къщата откъм шосето. Луната светеше през перестите облаци и превръщаше парцалите на мъглата в непроницаема дантела. Местността изглеждаше пуста, невероятно мирна. Отдавна вече не беше толкова заплашителна, колкото изглеждаше по време на бурята. Ала интуицията я предупреждаваше, че предишната нощ, когато лудостта я носеше на крилете си, е била много по-сигурна, защото е приписала всичко на вятъра и дъжда.

Виктория се обърна отново към Ребърн. Той я наблюдаваше с неразгадаемо изражение над трепкащата светлина на свещите. Облегнат удобно на възглавниците, единият крак вдигнат към гърдите, другият опънат, а под опънатата на гърдите риза личаха силните мускули. Ако не беше видяла човешкия блясък зад високомерната маска, нямаше да издържи на ледения студ, който я заля. Но там имаше нещо – Тъга? Горчивина? Презрение към себе си? – и то разтвори студа в нищото.

Виктория пое шумно дъх и потисна треперенето си.

– Двама страхливи стари зайци, това сме ние, нали?

Ребърн стисна устни и поклати глава. Ала само след миг размисли и вдигна рамене.

– Възможно е. Винаги ли сте толкова пряма, скъпа? – Тонът му беше шеговит, но в дълбочините прозвъняваше гняв. – Както изглежда, когато сте наблизо, не оставяте ненакърнени дори най-интимните, най-скъпите ми илюзии.

Виктория опъна устни в нещо като усмивка.

– Аз предпочитам да си отправям самообвинения, вместо да се самосъжалявам. Боя се, че съм склонна да се отнасям по същия начин и към другите. Снизходителността ми стана чужда... ако изобщо някога съм я притежавала.

– А прошката? – Изведнъж в погледа на Ребърн светна острота.

Виктория се постара да я пренебрегне.

– Нямам какво да прощavam. Ако кървя, то е, защото съм се

порязала. – Погледна го право в очите и заключи: – Не се порязвам два пъти.

– Сигурно – промърмори той и лицето му омекна. – Сигурно не.

Надигна се, заобиколи масата и спря пред нея. Виктория изправи гръб и вдигна глава, за да го погледне в очите. Линиите на челото и гънките по бузите бяха засенчени и го правеха да изглежда по-възрастен. По-възрастен и по-тъжен. Както шокирано установи, една част от тъгата му беше свързана с нея.

Той го разбра заедно с нея. Да бъде отпращана и манипулирана, да гледат на нея като даденост, да и се възхищават и да я желаят – тя беше свикнала с всичко това, с безличните реакции на начина, по който се представяше пред света. Ала в погледа на Ребърн нямаше нищо безлично. Той проникваше в нея, в най-тайните кътчета на сърцето ѝ и онова, което виждаше там, го вълнуваше и трогваше. Това беше най-лошото. Виктория никога не се беше чувствала толкова гола и не искаше никога вече да се чувства така – най-вече пред надменния херцог Ребърн.

Той посегна към нея, хвана я за лакътя, но тя се отдръпна и извърна глава.

– Не искам ничие съжаление – изсъска вбесено. – И най-вече вашето.

Той сложи ръка на талията ѝ и я притегли към себе си. За да се освободи, трябваше да се бори с него. Не го направи, защото той улови с другата ръка брадичката ѝ и вдигна главата ѝ, за да го погледне. Лицето му изразяваше такава сила, че тя усети болка и съпротивата ѝ угасна. Ако в очите му имаше дори полъх от подигравка, укор или снизходителност, щеше да се изсмее студено и да му обърне гръб. Но там се четеше само тихата тъга, на която нямаше какво да противопостави. Усещаше го с всяка фибра на тялото си. Присъствието му я опияняваше и я правеше слаба и безволна.

– Погледнете ме и ми кажете, че нямате нужда никой да ви съжалява – изрече твърдо той. – Аз не ви съжалявам. Твърде високо ви ценя, за да ви предлагам съжаление. Но доброжелателност, приветливост, приръзаност – кажете ми, че не се нуждаете от тях.

– Не мога – пошепна Виктория. Защо не можеше да лъже този мъж, както лъжеше всички други? Защо не можеше просто да му обърне гръб? Вероятно защото днес следобед беше видяла в недостроената къща твърде много от него. Но каквото и да беше, тя нямаше сили да се откъсне от него. – Не разбирам какво става.

Крива, болезнена усмивка пробяга по лицето му.

– Небето да ни пази от заслужената награда.

Той сведе глава и Виктория се извърна, защото знаеше какво ще последва.

– Целуни ме, по дяволите – изрева той и я стисна здраво.

Виктория отново направи опит да се откъсне от него. Имаше чувството, че някой е разголил мозъка ѝ и е подкопал стените, докато тя е охранявала портите. Не можеше да понесе той да я докосва, не и докато всичко се въртеше около нея.

– Дайте ми една минута... или половин минута! – изплака тя. Малко време, за да запуши дупките в отбранителната линия и да събере защитните си сили. Ала когато устните им се срещнаха, молбата ѝ заглъхна. Целувката на Ребърн ѝ отне дъха и съпротивата ѝ се стопи. Тъмната горещина във вътрешността ѝ потече като разтопено сребро, опърли всеки нерв и разтвори всяка кост. Цялото ѝ същество се устреми към него в чисто блаженство. Езикът му помилва зъбите ѝ и тя се отвори, за да го приеме. Беше готова за него.

Милувките на устата му и ръцете ѝ, вкопчени в жилетката му, бяха в такт с биенето на сърцето ѝ. Тя се опита да се отдаде на желанието и да забрави всичко друго, но всяка ласка я задържаше в настоящето – и в съзнанието, че мъжът, който я държи в обятията си, не е кой да е, а Ребърн. Тъмният, опасен Ребърн. Целувките, ласките, желанието му – всичко я водеше към еуфория. Но още докато се наслаждаваше на вкуса му и го запечатваше в спомените си, към тази еуфория се примеси горчивина, дори отчаяние. И мъчителна празнота.

Когато се отделиха един от друг, от гърлото ѝ се изтръгна вик. Полустон, полуплач. За момент остана неподвижна. Потресът беше толкова силен, че не бе способна да се помръдне. Бореше се с чувствата, които толкова отдавна бе захвърлила на бунището, че почти ги бе забравила. Тихото отчаяние на самотата, превърнала се в навик: с него живееше, с него можеше да се справи. Но не и с много по-личната болка да знае, че тя е тук, а Ребърн е оттатък, от другата страна на моста.

– Никога повече не го правете – пошепна най-сетне тя. Гласът ѝ беше твърд и спокоен. Искаше ѝ се да може да каже същото и за себе си.

– И защо не? – Тонът му беше делови. Изражението на лицето му също.

Виктория стисна устни.

– Защото продадох тялото си, но нищо повече.

– Аз не вземам нищо, което не ми давате доброволно.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и започнаха бързо да разкопчават

копчетата на роклята. Той мушна ръце под меката материя, дръпна два пъти и свали първата фуста. Само след миг кринолинът се свлече в кратката ѝ.

– Непременно ли трябва да свалите първо него? – попита тя и напразно се постара да придаде на гласа си лекотата, която изпитваше само до преди две минути.

Ребърн вдигна вежди, но отговори спокойно:

– Да, защото най-много ми пречи. – Ръцете му обхванаха дупето ѝ и той я привлече към себе си, като леко я повдигна. Лицето му остана сериозно и напрегнато и тя разбра, че не е успяла да насочи мислите му в друга посока, все едно с какво се занимаваха ръцете му. Може би трябваше да опита другояче.

– Стъпила съм на кринолина си.

Ребърн не удостои забележката с отговор. Просто я вдигна и я завъртя. Не я пусна веднага на пода, а в продължение на един дълъг миг я задържа притисната до гърдите си, докато претърсваше лицето и с непроницаем поглед. Виктория усети как мускулите на ръцете му се стегнаха. Усети силата, скрита в мъжкото тяло, и огромната енергия, която дебнеше под кожата. И жаждата му да я има. Тази жажда беше скрита в тъмния поглед, в опънатата брадичка, в твърдостта на ерекцията му. Дъхът ѝ се ускори. Отметна глава назад, за да го подкани да я целуне, но той поклати глава и я пусна на пода.

– Скоро.

В тази дума имаше толкова обещания, че я побиха тръпки. Сложил ръка на талията ѝ, той я отведе до масата.

– Седнете.

Виктория се поколеба, после се отпусна на възглавниците. Вместо да седне насреща ѝ, Ребърн нареди няколко възглавници до нея, съблече жилетката и седна. Лицето му беше затворено, очите не издаваха нищо. Но за каквото и да мислеше, Виктория имаше чувството, че разговорът им още не е свършил, и представата, че трябва да го продължи, я изпълваше колкото със страх, толкова и с облекчение. Последното беше крайно обезпокоително.

– Сладкишът ще изстине – промълви тя, когато мълчанието стана непоносимо.

Ребърн сложи капака на платото и го бутна отново в ъгъла до печката. После предпазливо повдигна брадичката ѝ с палец и показалец и тя повярва, че иска отново да я целуне, но той обърна лицето ѝ настрана. След миг усети ръцете му в косите си. Беше тръгнал на лов за

фуркети.

Много скоро хлабавият кок на тила ѝ се разпадна и русите къдрици покриха раменете ѝ. Когато Ребърн среса косата ѝ с пръсти и измъкна последния, дълбоко скрит фуркет, тя се разтрепери.

– С този акт прогоних завинаги старата мома и освободих жената – обяви глухо той. Помилва разпуснатата коса и сложи ръка на тила ѝ.

– Аз не съм жена.

– О, да, жена сте. Безогледна при това. Чувствена жена, която е отхвърлила принудите на обикновеното съществуване и посяга към зрелия, сладък плод на живота. – Пръстите му се заровиха в косата ѝ.

– Какви са тези клишета? Мислех си, че това е под достойнството ви. – Виктория вложи в гласа си цялата острота, на която беше способна в този миг.

– Клишетата съществуват, защото точно улучват целта и са полезни. – Той я привлече към себе си. В седнало положение главата ѝ беше много по-ниско от неговата и трябваше да повдигне брадичката ѝ. Задната част на главата ѝ се опря на рамото му и той я обърна леко, за да вижда лицето му.

– Така е много по-добре – установи той след дълъг, критичен оглед. – Може да сте гола, но когато косата ви не е разпусната, имам чувството, че сте стегната в броня и носите черна рокля.

Броня ли? Какво броня? Виктория се чувстваше гола още преди да е свалила една единствена дреха. Достатъчно беше Ребърн да я погледне с жадните си очи, да каже няколко думи... и тя заставаше гола пред него. Но не посмя да му каже какво изпитваше. Би било твърде голямо признание.

Той се наведе съвсем бавно към нея, за да се наслади на радостното ѝ очакване. Първо дъхът му стопли бузите ѝ, после устните докоснаха кожата толкова нежно, че едва се усети. Но достатъчно, за да ѝ отнеме дъха. Когато целувката се задълбочи, Виктория изпита чувството, че светът изчезва и двамата остават сами в безкрайна празнота.

Когато той се отдели от нея, тя отвори очи и видя, че погледът му е впит в лицето ѝ, а между веждите се е образувала дълбока бръчка. Без да я изпуска от очи, той вдигна полата ѝ и разкри дългите крака в яркочервени чорапи. Попипа коленете и дантелените ластици, които държаха чорапите. Въпреки че очите му останаха сериозни, по устните пробяга усмивка.

– Наистина са ужасни.

– Корсетът е още по-ужасен – отговори тя. – Иначе нямаше да се

ядосам толкова.

Ребърн наклони глава.

– Не мога да ви върна корсета. За известно време онова огромно, грозно съоръжение ще остане под ключ. Но утре червените чорапи и корсет ще изчезнат. Това ще ви умилостиви ли?

– Мисля, че да.

Ръката му намери отвора на бельото ѝ и тя спря да диша. Пръстите му се плзнаха навътре и помилваха бедрото.

Желанието стана мъчително, поиска удовлетворение, освобождаване. Тя притисна бедро към дланта му, хвана го за коленете и се облегна на ръката му. Но той не се помръдна. Тя вдигна ръце, за да привлече лицето му към своето.

– Сега – пошепнаха устните ѝ до неговите.

Той завладя устата ѝ, но не раздвижи ръката си. Тя се притисна още по-силно към него, но той пак не реагира.

– Защо? – попита тя до устата му, неспособна да потисне умолителния тон.

Той захапа с наслада долната ѝ устна и тя простена. Отговори ѝ с въпрос:

– Искате ли ме?

– Да – извика тя, без да се колебае.

– Не искам да знам дали искате да направя това. Искам да знам дали ме желаете. Мен.

Макар че тялото ѝ се бунтуваше и всеки нерв тръпнеше в очакване, тя се застави да спре.

– Нима това е важно за вас? – извика гневно. Ребърн остана все така неподвижен. – Никога не съм обещавала подобно нещо. Как да искам точно вас и никого друго? Аз почти не ви познавам, а вие ме питате дали ви искам!

Какво право имаше да иска нещо друго освен физическо удоволствие!

– Да.

– Аз... – Беше готова да каже „не“ но се въздържа. Само поклати глава. – Аз... не знам.

Това беше истината. Тя се разкъсваше между радост и страх, между глада за сливане и желанието за добре опакована изолация, където не проникваше нищо, където никой не можеше да ѝ причини болка. Но тялото ѝ не познаваше такива съмнения. В него бушуваше желание.

– Права сте, не би трябвало да ме е грижа – призна тихо Ребърн. –

Нямам право да искам това. Въпреки това трябва да знам.

Докато той целуваше чувствителното място зад ухото ѝ и треперенето ѝ се засилваше, тя отчаяно търсеше отговор.

– Нямаше да се съглася със сделката, ако представата да ви се отдам не беше поне поносима. Трябва ли пак да ви напомня, че продадох само тялото си?

– Това ли е единствената утеха, която предлагате? – попита той, заровил глава в свивката на шията ѝ, и топлият му дъх изпрати тръпки по цялото ѝ тяло.

Виктория преглътна мъчително.

– Да. Единствената.

Той въздъхна, вдигна глава и улови устните ѝ. Пръстите му найсетне намериха отвора между краката ѝ и се мушнаха вътре в същия миг, когато езикът му нахлу в устата и. Виктория извика от наслада и се задвижи в ритъма на ръката и езика му. В тялото ѝ се събуди нова горещина, докато Ребърн я тласкаше все по-надалеч и я увличаше със себе си. Тя усещаше всяко отделно косъмче от брадичката му да драска бузите ѝ, всяко мускулно влакно по ръката му, всяка нотка на аромата му, тъмен и изкусителен като самия мъж. Възелът в средата на тялото ѝ се стегна още повече, докато повярва, че ей сега ще се пръсне. Ребърн спря за миг, после промени ритъма и я подгони по ръба на пропастта, докато огънят прииждаше на вълни и достигаше до всеки нерв на тялото ѝ. Тя се устреми с всички сили срещу стегнатия си корсет и отметна глава назад, докато ушите ѝ бучаха и едва доловиха собствения ѝ задавен вик.

След дълго, дълго време вълните се уталожиха и я оставиха празна и изцедена. Ребърн спря да я милва и я притисна силно до себе си. Виктория изохка, затвори очи и облегна глава на рамото му. Беше прекрасно да се облегне на някого. Издайнически прекрасно. Не специално на Ребърн, каза си настойчиво тя, просто на някого. На топло тяло без лице, с което можеше да се самозабрави за няколко мига...

Много скоро обаче Ребърн стана и я издърпа да се изправи. Реалността се върна с всичките ѝ съмнения. Какво я бе тласнало да подпише този безумен договор? Сложи ръце зад гърба си и започна да разкопчава роклята.

Какво си бе въобразила и защо продължаваше напред?

9

Последното копче изхвъркна. Байрън измъкна роклята през главата ѝ и я хвърли на най-близкия диван. Наведе се да я целуне, но забеляза с тъгълчето на окоото си ярък цвят и я огледа по-внимателно. Лицето му се опъна.

– О!

– Какво? – Виктория проследи погледа му. – О! – изимитира го умело.

– Корсетът – Байрън не посмя да го нарече „корсетът на Виктория“ – се показва в цялото си ужасяващо великолепие: изработен от сатен на черни и червени райета и украсен на деколтето с екстравагантни дантели рюшове.

– Сега разбирам защо бяхте толкова сърдита – рече той, скривайки умело смеха си.

– Не бях сърдита, а направо бясна.

Байрън отново устреми поглед към лицето ѝ. Беше му весело, макар че линиите около очите и устата все още бяха опънати, както през цялата вечер. Усещаше, че и тя е напрегната, и това го тревожеше допълнително.

– И какво сега? – Въпросът прозвуча двусмислено, макар че не това беше намерението му.

– Сега съм в състояние да гледам на това ужасно нещо с абсолютно спокойствие, защото знам, че е наранило нежната ви душа много по-силно, отколкото моята. – Виктория се усмихна предизвикателно.

Той прокара пръст по деколтето и усети топлата закръгленост на гърдите ѝ. Тя пое шумно въздух, очите ѝ се затвориха, но напрежението, обхванало всяка линия на тялото ѝ, не се разсея. Какво не беше наред? Тя със сигурност не се боеше от нови въпроси, а и не приличаше на жена, която има още тайни. Изглеждаше изпълнена от ужасно предчувствие и сякаш чакаше реакция. Но каква?

– Опаковката може би обижда нежната ми душа, но подаръкът вътре – в никакъв случай. – Той сведе глава и устните му минаха по пътя на ръката, опитвайки се да прогонят напрежението.

– Значи сега съм подарък? – попита тихо Виктория.

Хапливата ѝ острота го накара да вдигна глава. Какво се бе случило след целувката в стаята на Еднорога, та се държеше на такава

разстояние?

– По-добре е, отколкото да ви нарека заплащане, нали?

Думите моментално я изтръгнаха от странното състояние.

Светлите очи засвяткаха и тя отвори уста – за унищожителен отговор, без съмнение – но погледът и го прониза и тя бързо затвори уста, без да каже дори една дума.

– Без коментари? – попита меко той.

Виктория го изгледа мрачно.

– Не казахте нищо, което заслужава отговор.

Ето я отново Виктория, която познавам – помисли облекчено той.

– Тогава... – гласът му прозвуча безгрижно – ... би трябвало да намеря нещо, което си струва да получи отговор.

Преди да е успяла да го попита какво има предвид, той свря глава в свивката на шията ѝ, обхвана я здраво и сръчно развърза шнуровите на корсета, докато устните му я обсипваха с пърхащи целувки.

Веднага след това отвори и телените копчета. Свали презрамките от раменете ѝ и пусна корсета на пода.

По дяволите, тази жена беше неустоима! С коса, нападала по раменете, само по тънка долна ризка, която едновременно скриваше и подчертаваше извивките на гърдите ѝ. И най-вече изразът на лицето – изпълнена с очакване и следа от ранимост в будните сини очи.

Напрежението бе отново тук – личеше по скованата поза, по опънатата брадичка и твърдата линия около устата. Какво иска? От какво се страхува? Тези въпроси го изпълниха с гняв.

Виктория срещна погледа му под светлината на свещите и го задържа. Защо го гледаше толкова изпитателно? Сякаш искаше да му смъкне кожата, за да проникне в най-дълбоките му тайни. Байрън осъзна, че лицето му се е стегнало, но не беше в състояние да го промени.

– Какво вярвате, че виждате, като ме гледате така? – попита внезапно тя и в гласа ѝ звънна желязна упоритост.

Байрън веднага си възвърна спокойното изражение и отговори небрежно:

– Виждам, каквото съм виждал винаги. Една безкрайно желана жена, която е пропиляла половината си живот.

Маската ѝ внезапно се срути като каменен зид и той попита на своя ред:

– А вие какво вярвате, че виждате, като се гледате в огледалото?

Въпросът я изненада, но отговорът дойде веднага:

– Една глупачка, остаряла, но не помъдряла.

Обърна му гръб, но той видя как лицето ѝ се сгърчи от болка.

Най-сетне Байрън осъзна, че тя съжаляваше за изповедта си днес следобед. Той искаше да разгадае тайната ѝ още откакто я видя за първи път, но не се сети, че ще ѝ причини болка да се разкрие пред почти непознат човек. И още повече, че и той ще се притесни от това.

Но защо я болеше? Даже ако при идването си е била девица, сега вече не беше. А историята ѝ беше съвсем обикновена. Тогава обаче му хрумна, че не самата история я правеше така ранима, така податлива на неволни наранявания не историята, а фактът, че му я беше разказала.

Помисли за собствената си слабост: колко силно го заболя да я признае на човека насреща си, на човека, когото смяташе за най-съчувстващия на света – и с колко мъчения и запъване – и бе отблъснат. Тогава той не беше очаквал отблъскване, а сега Виктория го очакваше.

Но той нямаше да я отблъсне.

Улови брадичката ѝ и внимателно я обърна към себе си. Очите ѝ се вираха неотстъпно в някаква точка в средата на гърдите му. Струваше ѝ много сили да вдигне поглед. Личеше ѝ колко се напруга да запази неутралния израз на лицето си, но болката в очите го трогна дълбоко. Внимавай сега, заповяда си той. Ако реагираше на потребностите, а не на думите ѝ, тя щеше да избяга в най-далечния ъгъл на съзнанието си, където не можеше да я достигне.

Повече не можеше да оспорва, че перспективата да я загуби му причинява болка. Затова подбра думите си много внимателно.

– Вие сте достатъчно умна, за да разпознаете грешките, които сте допуснала в миналото. Това е повече, отколкото могат повечето от нас.

Усмивката ѝ беше едва забележима, но напрежението леко се отдръпна от лицето ѝ.

– А вие?

– Аз обичам да се смятам за умен. Макар да знам, че е само измама. Но тя е важна за мен и вярвам в нея. – Време беше да стигне до същността. – Хайде, Цирцея! Не толкова мрачно! При мен вашата история е на сигурно място и аз я определям като нещастна, но не осъдителна. Всички сме глупаци, когато става въпрос за любовта. – Той направи кратка пауза, питайки се как да прогони болката от очите и да заглади гънките на челото ѝ. – И аз ще ви разкажа една история. Някога бях ужасно влюбен в дъщерята на свещеника и се държах като глупак. Всички ми се присмиваха. Бях по-възрастен, отколкото сте били вие, когато сте извършили онази лудост – дори по-стар от годеника ви, трябва да призная, но без никакъв опит. Почти не бях напускал имението на

родителите си. На двайсет и две години бях по-скоро момче, отколкото мъж, и едно красиво чернокосо момиче със сладка усмивка ме превърна в глупак, който непрекъснато пишеше любовни писма и пееше сладни-кави песни.

Най-сетне Виктория се отпусна. На лицето ѝ изгря истинска усмивка.

– Не мога да си го представя.

– Аз също не, но си го спомням много добре. – Той замълча и в спомените му прозвуча друг глас, друг смях, друга въздишка. Шарлът Литлууд беше мила, сладка и искрена, макар и много добре пазена и не твърде умна. Добра партия за момче като него. Но мъжът, каквото беше сега, би я намерил скучна.

– И какво стана с вашата гарвановочерна муза?

Въпросът го върна рязко в действителността.

– Баща ѝ беше против. Не можеше да си представи, че бъдещият херцог би могъл да има благородни намерения. Уверявам ви, че бях абсолютно искрен. Ако тя беше отговорила на чувствата ми, нищо нямаше да ме спре да се ожена за нея. – Усмихна се горчиво. – Но тя не отговори. Щях да се задоволя и с усмивката ѝ, но тя не ме дари дори с усмивка. Страхуваше се от мен и не можеше да ме обича. Сгоди се за друг мъж, а аз си потърсих развлечения в Лондон.

Всичко това беше вярно. Не ѝ каза само, че Шарлът се колебаеше и началната ѝ резервираност отстъпи място на известно любопитство. Тя беше открита и готова да му позволи да я убеди, но той нямаше смелост да ѝ се обясни.

О, не, помисли си той, когато образът на Шарлът бе затъмнен от друг, много по-стар спомен. Веднъж вече бе направил тази грешка, десет години преди да срещне чернооката свещеническа дъщеря. Веднъж беше повече от достатъчно. Можеше да живее със знанието, че тя е престанала да се интересува от него, защото друг обожател е спечелил ръката ѝ и я отвел пред олтара. Ако този обожател не беше мъж, който го бе унижил. Уил Уайтфорд бе влязъл в изисканото общество на Мери-тън Шайър с университетска диплома и очарователно държание и веднага замая главите на всички провинциални момичета. Двама крадци: единият засегна гордостта му, другият му открадна момичето – това беше твърде много. Байрън избяга в Лондон и никога не се обърна назад, с изключение на миговете, когато се напиваше до безсъзнание. След дълго мълчание Виктория пое дълбоко въздух.

– Благодаря ви, че ми разказахте нещо за миналото си. Върнахте ми

част от себе си. – Тя въздъхна. – Вероятно съм глупачка. Предполагам, че не мога другояче, затова ще ви повярвам като глупачка. Надявам се, че няма да ме лъжете заради това и няма да се отворите от мен.

Байрън се усмихна зарадвано. Жената до него беше прогонила призраците на миналото.

– Важното е да ми вярвате, все едно като каква. – Отново повдигна с пръст брадичката ѝ и този път я целуна с много нежност.

Устните ѝ бяха меки и податливи... и жадни. След малко Виктория се отдели от него. Устните ѝ оставиха пареща следа по шията му, сърчните ѝ пръсти започнаха да разкопчават ризата. Устните следваха пръстите, докато се отвори и последното копче.

Тя извади ризата от колана му и положи длани върху хладната, гладка кожа на гърдите му. Разголи го още малко и притисна устни към голата кожа. Слезе надолу към корема, после пак се качи към гърдите. Байрън стоеше неподвижен, но дъхът му се ускори да непоносимост. Като го чу да пъшка, Виктория се усмихна доволно и удвои усилията си.

Той я отблъсна мълчаливо и поклати глава. Откопча маншетите и с бързи движения свали тирантите и ризата. Виктория посегна към колана на панталона, но той бутна ръцете ѝ и вместо това свали тънката ѝ лене-на риза. Опита се да развърже шнура на бельото ѝ, но тя го спря.

– Първо вие – изрече с твърд глас.

Той я погледна недоволно.

– Само ако си свалите ботушките.

– Веднага. – Виктория разкопча малките копченца, докато той свалише останалите си дрехи. Когато захвърли панталона си, тя се освободи от втората обувка, вдигна глава и застина на мястото си. Мина малко време, докато Байрън се сети, че членът му е точно на височината на очите ѝ.

– Не можете да твърдите, че никога не сте виждали такова нещо – рече сухо той.

Виктория го погледна за миг с празни очи.

– Не от такава близост. – Помълча малко и добави: – Би трябвало да го намирам грозен, но не мога... Той е... възхитителен.

Байрън неволно се засмя.

– Никой не го е наричал така.

Тя протегна ръка и пръстите ѝ се склочиха около твърдата плът. Докосването го прониза като светкавица и той изохка тихо. Виктория го погледна въпросително, почти плахо.

– Изненадан ли сте?

– Скъпа Виктория, едничкото, което мога да очаквам от вас, е неочакваното, междувременно съм убеден в това – отвърна той през здраво стиснати зъби.

Тя го обхвана по-здраво и плъзна ръка по ствола му. Той издаде задавен звук, когато главичката се оголи и по тялото му се разля гореща вълна. Измърмори някакво проклятие и хвана ръката ѝ.

– Друг път с удоволствие ще ви разреша да си поиграете, но днес, моя дръзка Цирцея, ще довършим любовната игра по друг начин.

Вдигна я високо във въздуха и със сръчно движение я досъблече. Още две движения – и чорапите бяха захвърлени на пода. Положи я нежно на възглавниците и я погледна отвисоко.

– Какво сте намислили? – попита подозрително тя.

– Искам да си получите десерта.

Байрън седна точно зад главата ѝ, така че тя да не може да го вижда, и извади плодовия сладкиш от ъгълчето до печката. Посегна към вилницата, набучи малко парченце и го поднесе към устните ѝ.

Когато плодът се появи пред очите ѝ, Виктория се стресна, но докато стигне до устните ѝ, вече беше отворила уста. От този ъгъл очите ѝ не се виждаха, само светлите мигли трепкаха под дъгите на веждите. Сега бяха спуснати, защото очите ѝ следяха плода, докато го обхвана със зъби и го издърпа от вилницата. Байрън видя как челюстта ѝ заработи, проследи и движението на гърлото. Всяко от движенията ѝ беше невероятно еротично, дори простият акт на яденето. Тя го изкушаваше с всичко от себе си. С тялото си, със зачервената кожа, с начина, по който лявата страна на устата се отваряше секунда преди дясната. Докато я гледаше като хипнотизиран, той ѝ даде още една хапка и тя отново взе прасковата между издадените си устни, сдъвка я и я глътна. Байрън набодеше трето парче, поколеба се, после го сложи в собствената си уста. Остави вилницата, наведе се над нея и ѝ предложи прасковата. Виктория въздъхна тихо и той усети леко подръпване, когато зъбите ѝ се впиха в мекия плод. Тя обви ръце около шията му и го притегли към себе си. Обърната целувка, топла и сладка, достатъчно похотлива, за да го опияни, достатъчно възбуждаща, за да го накара да се забрави. Без да съзнава какво прави, той пропъзля и легна върху нея, притиснал хълбоци между меките ѝ бедра.

Най-сетне се разделиха и Байрън отново посегна към платото със сладкиша. Този път обаче взе лъжичка и я напълни със сироп.

– Какво правите, Ребърн? – извика стреснато Виктория, когато лъжичката се появи пред очите ѝ. За първи път, откакто се познаваха,

изглеждаше уплашена и безпомощна. Изразът на лицето ѝ засили желанието му до такава степен, че трябваше да стисне зъби, за да не я вземе веднага.

Без да ѝ отговори, той разля сиропа на тънка струйка по шията и гърдите ѝ. Когато усети сладкия сироп по кожата си, тя се задъха и очите ѝ се разшириха. Беше разбрала какво е намислил. Зърната на гърдите ѝ станаха непоносимо твърди, защото струйката сироп описваше кръгове около тях и накрая ги заля със златната си топлина. Байрън напълни още една лъжичка и бавно я разля по корема и между отворените ѝ бедра.

Виктория прошепна нещо неразбрано. Той вдигна очи. Тя беше вкопчила пръсти във възглавниците, очите ѝ бяха разширени от учудване.

– Да не би да искате...? – започна тя, но не можа да довърши. След малко опита отново: – Нима имате намерение...?

Байрън се усмихна самодоволно.

– Да, имам.

Краката ѝ се опитаха да се затворят, но хълбоците му ги задържаха разтворени. Ръката му бавно се плъзна между русите кичурчета и навлезе между кадифените гънки. Дъхът ѝ веднага се ускори.

– Да не съм чул, че представлението не ви харесва!

– Не биха казала... че не ми харесва... – изпъшка тя.

Байрън уверено изсипа остатъка от сиропа между отворените гънки. Виктория шумно пое въздух и се вцепени, но той още не беше готов. Размаза внимателно сиропа с помощта на лъжичката, Виктория извика и неволно разтвори хълбоците си. Той захвърли лъжичката и извади една праскова от сладкиша.

– Не се движете – заповяда тихо.

– Дори не мисля. – Виктория направи опит да се усмихне.

Той сложи парченцето в свивката на шията ѝ, нареди следващите по линията между гърдите, а последното – на входа на утробата ѝ. Предпоследното, по-точно.

– Моля, недейте – пошепна с пресекващ глас Виктория.

Байрън вдигна глава и видя, че тя гледаше ужасено редицата праскови.

– Защо не?

Стори му се пресилено, но беше готов да се закълне, че тя се изчерви и за момент загуби дар слово. Това извика усмивка на устните му.

– Имате ли ми доверие?

– А трябва ли? – Лицето ѝ издаваше нерешителност.

– Давам ви думата си на джентълмен, че нищо няма да остане по тялото ви – изрече твърдо той. – Но предпоставката е да не се страхувате.

Тя сви вежди и го изгледа заплашително.

– Естествено, че не се страхувам. – Като осъзна, че той се шегува, блясъкът в очите ѝ изчезна. – Добре, ще ви се доверя... за това, което възнамерявате.

– Много добре – отвърна той и мушна последното парченце между краката ѝ, за да запуши влажния отвор. Виктория изпъшка и се изви на възглавниците.

– Това беше само началото, скъпа моя Цирцея.

Той се наведе над нея взе между зъбите си първото парченце праскова и облиза сиропа наоколо.

Парченцата праскова миришеха на канела, но кожата ѝ беше много по-прекрасна, твърда и едновременно мека като месото на прасковата. Той се движеше бавно по тялото ѝ, отхапваше от парченцата плод, облизваше сиропа и се наслаждаваше на засилващите се тръпки, които причиняваше. Няколко парченца изяде сам, другите поднесе към нейните устни и те бяха най-сладките. И през цялото време собственото му желание пулсираше неудържимо и изискваше освобождаване.

Когато сведе глава към отвора на утробата ѝ и измъкна последното парченце, Виктория изпъшка задавено и се устреми към него с цялото си тяло.

– Сега – почти извика тя. – Аз съм готова за вас.

„Аз съм родена за вас“ – би трябвало да се каже, помисли си той, но на глас само помоли:

– Само една минутка още. Само една. – Отново се наведе над нея и облиза последните остатъци от сиропа.

Виктория го изчака да свърши, после рязко седна, сложи ръце на раменете му и го бутна назад. Преди да е осъзнал какво става, тя вече го беше възседнала и бе поела ерекцията му дълбоко в себе си. Едничкото, което той можеше да направи, беше да се съдържа с всички сили, за да не се изгуби още при първия тласък.

Виктория уравни тежестта си вляво и вдясно от него и започна да се движи нагоре-надолу. Лицето ѝ беше като маска от концентрация и удоволствие. Изглеждаше свършена в самозабравата си, влажната ѝ горещина го обхващаше все по-здраво, а когато падаше върху него, гърдите ѝ се триеха изкусително в неговите. Байрън стисна зъби и с

нечовешки усилия се удържа. Двамата се движеха заедно, дишаха тежко в унисон с тласъците, докато Виктория неумолимо тласкаше и него, и себе си към ръба на пропастта.

Господи, тя беше невероятна... с изключение на погледа ѝ, който ставаше все по-отнесен; с изключение на ръцете, които го милваха механично, докато се оттегляше в някакво свое вътрешно място.

– Не смей да ме изключваш, Виктория Уейкфийлд! – изкрещя той.

– О, господи, помогни ми – изпъшка тя и сините очи се устремиха право в лицето му. – Не мога!

Тогава я връхлетя освобождаването и двамата го изживяха очи в очи – само миг, който за тях беше цяла вечност.

Когато Виктория най-сетне падна върху него, уморена до смърт, натежала и почти ослепяла от сълзи, с очевидно нежелание да се отдели от тялото му, той чу гласа ѝ да шепне нещо неразбрано. Трябваше да се вслуша, за да проумее какво му казва.

– Не ме оставяй сама.

– Разбира се, че няма – обеща той, заровил лице в ухаещата на лавандула и канела руса коса. – Не сега, не и до края на нощта.

Никога.

Той се опита да се пребори с тази дума, все едно откъде беше дошла. Не я искаше. Сигурно беше изскочила от онова ъгълче на сърцето му, което пазеше момчешките мечти. Ъгълче, изпълнено с романтика и жажда за любов, което отдавна би трябвало да е унищожено. Това беше най-голямата му грешка: неспособността да заличи последните мечти на младостта си. Той вече не беше момче, а Виктория не беше нова Шарлът. Ала когато най-сетне се отдели от нея, ужасният вкус на тъгата се надигна като жлъчка в гърлото му.

Виктория се събуди в мрака, защото нещо се бе раздвижило до нея. Повярва, че е чула глас – една дума, кратък вик, но сетивата ѝ бяха замъглени от съня и не разбра нищо.

– Ребърн? – попита уплашено.

– Кой друг? – отвърна веднага той и в гласа му звънна веселие. Тя усети топлия му дъх на бузата си, ръката му помилва лицето ѝ и пригладна назад нападките коси.

– Не знаех дали сте будна... Може би искате да си отидете в стаята?

– Не сега. Не и докато е още нощ.

Естествено, помисли си Виктория. На сутринта стаята в кулата щеше да бъде огряна от слънчева светлина, а Ребърн щеше да избяга в

тъмните дълбини на къщата. Защо, за бога? Какво не беше наред с този човек?

Той явно предусети въпроса ѝ, защото веднага легна върху нея, за да отклони вниманието ѝ.

– До разсъмване ми принадлежите.

Тя понечи да отговори нещо, но той ѝ попречи с целувка. Очевидно нямаше смисъл да го пита. Трябваше да се задоволи с плътската наслада. Той беше готов да ѝ я даде. Двамата бяха сключили договор и само това имаше значение.

Когато Байрн отвори очи, помещението беше изпълнено със сивата светлина на утринния здрач. В съня си Виктория се бе обърнала настрана и бе взела със себе си завивката, така че той лежеше разголен на студения въздух. Изобщо не се беше притеснил, че няма да се събуди навреме. След страшното преживяване в ранните му момчешки години се будеше при първите признаци на светлината и бягаше, преди да му е причинила страдание. Ако болката не беше достатъчна да не му позволи да забрави, споменът за реакцията на Уил го тласкаше към тъмнината.

Той стана предпазливо, за да не събуди Виктория, и се облече безшумно. Нямам причини да се крия, каза си подигравателно той. Това е моята къща. Моята седмица. Можеше да влиза и излиза, когато си иска. Да се отнася с Виктория, както си иска. Въпреки това се чувстваше като престъпник по време на бягство, докато трупаше мръсните съдове върху голямата табла. Даже спря колебливо пред вратата и хвърли поглед към нищо неподозиращата жена, която се беше стушила във възглавниците. Светлорусата коса беше разпиляна около главата ѝ и образуваше венец от лъчи, едната ръка беше протегната почти умолително към него. С бледите, типично английски черти и очарователното влажно петно на едната буза тя изглеждаше абсолютно не на мястото си в безвкусния екзотичен будоар на прачичо му. На лицето му изгря усмивка. Виктория спеше дълбоко и не усещаше нищо. Искаше му се да остане и да наблюдава събуждането ѝ, да следи израза на лицето. Как ли щеше да реагира, ако го видеше до леглото си?

Не, това беше невъзможно. Можеше да я събуди и да се сбoguва с нея, но това неизбежно щеше да предизвика въпрос, на който той не можеше да отговори. Очакваше го поредният мрачен ден. Обикновено прекарваше първия час с тежести и упражнения в гимнастическата зала. След това идваше ред на делата му. Покупки, продажби, счетоводство и

така без край.

Байрън разтърси глава и излезе в коридора. Чувството за вина го следваше по петите чак до гимнастическата зала.

Виктория се събуди, окъпана в слънчевата светлина, която падаше през прозорците на стаята в кулата. Събуди се сама и трябваше да се пребори с разочарованието, макар да не беше очаквала нещо друго.

Разтрепери се, неспособна да се отърси от неясната неловкост, която я измъчваше от предишната вечер. Не разбираше защо се чувства толкова объркана. В крайна сметка нямаше нищо по-просто от връзката между Ребърн и нея. Тя беше фиксирана черно на бяло в договора, скрит в чекмеджето на нощното ѝ шкафче. Услуга срещу заплащане, нищо повече, нищо по-малко. Трябваше да си го избие от главата.

Протегна се бавно, защото крайниците ѝ тежаха и я боляха. После седна и затърси дрехите си между измачканите възглавници, килимите и завивките. Всички дрехи на Ребърн бяха изчезнали. Това не я изненада особено. Обу чорапите си, нахлузи долната риза и се зае с ужасния корсет. Успя да се справи с телените копчета без чужда помощ, но не беше в състояние да завърже шнуровете и погледна безпомощно дивана, на който беше просната лавандуловата ѝ рокля, също доста измачкана. Нямаше да успее да се пхне в нея с незавързан корсет, камо ли пък да закопчее копчетата на гърба. Помисли си дали да не се промъкне по бельо до стаята си в къщата имаше твърде малко слуги и вероятно никой нямаше да я види, но не беше сигурна дали ще намери пътя и представата да тича полуоблечена по коридорите на Ребърн я разколеба.

Въпросът се разреши с отварянето на вратата.

– О! – извика Ани и примигна срещу слънчевата светлина.

– Не знаех, че вече сте будна. Трябваше да дойда по-рано, извинявайте...

– Виждам, че носите закуска. Само това има значение – прекъсна я Виктория в опит да я успокои и посочи таблата.

Ани зяпна таблата, сякаш я виждаше за първи път.

– Да, донесох ви закуска.

– Точно така. – Остатъците от снощната вечеря бяха изчезнали. Нямаше го и сладкишът, но споменът за преживяното я разтрепери. Напрегна се, за да придаде на гласа си хладен, прагматичен тон. – Моля ви, Ани, донесете ми таблата.

Прислужницата се подчини. Поднесе ѝ закуската и веднага се оттегли до вратата. Виктория вдигна капака – препечени филийки, яйца и

наденички. Точно както беше очаквала. Веднага започна да яде. Отпи глътка хладък чай и хвърли бърз поглед към момичето до вратата. Като имаше предвид крехката му възраст, беше учудващо, че Ани не реагира по никакъв начин на нощните и приключения с дук Ребърн. Ала веднага си спомни някои намеци за разпътния живот на прачичо му, предишния херцог, и се поправи. Може би Ани беше свикнала с подобни истории.

– Отдавна ли работите тук, Ани? – попита любезно тя.

– Да, милейди, през целия си живот. Тук съм родена. Мама е била прислужница в къщата. – Обичайното напрежение на Ани като че ли се поразсея малко. Може би трябва да говоря с нея само за най-простички неща, каза си Виктория.

– Тук сте родена? Тук, в къщата? – попита с интерес тя.

– Да – кимна Ани. – Мама починала при раждането ми и някак си се отгледах сама. Макар че винаги имаше някой, който ми помагаше.

Виктория остана много учудена. Обикновено господарите не държах в домакинствата си омъжени прислужници, камо ли пък бременни.

– Що за човек беше старият дук?

За нейна изненада Ани се изчерви.

– Ами, никой от нас не го виждаше често. Така беше от детските ми години. Негова светлост седеше по цял ден в стаята си, Грегъри или Стивън стояха на пост пред вратата и изпълняваха желанията му. Мисис Пибоди лично му сервираше яденето на табла. Това беше всичко. – Момичето кимна с отсъстващ вид. – Когато умря, си помислих, че съм го виждала толкова пъти, на колкото съм години...

Ани млькна и сведе глава. Виктория се замисли. Образът на лудия, похотлив старик, който си беше създала, нямаше нищо общо с думите на момичето. Дали всички херцози Ребърн са били жертви на такива лекомислени присъди или само последните двама? Прачичото: луд, но милостив. Племенникът: прави се на негодник, но в действителност... какво? Виктория трябваше да признае, че все още не знаеше.

Запита се дали сегашният дук прилича по нещо на стария. Необикновени мъже с мрачна слава, живеещи в обраслите с мъх остатъци на грамадна господарска къща... Дали след тридесет години следващият дук щеше да поеме наследството на двамата луди? А в какво се състоеше това наследство? Виктория поклати глава, неспособна да си го представи. Сегашният, нейният Ребърн, беше излязъл от сянката на своя предшественик и строеше своя къща, пълна противоположност на стария господарски дом.

Нейният Ребърн. Как това местоимение се бе промъкнало в

мислите ѝ и какво означаваше то? Тя смръщи чело и се зае с яйцата си. Само, че това е дук Ребърн, когото познавам, реши накрая. Не би трябвало да бъде нещо повече. Въпреки това остана странно недоволна от отговора.

Замислено посегна към филийката, намазана дебело с масло.

Виктория вървеше през градината и въпреки необичайната обстановка се чувстваше бодрa и свежа. Всъщност това парче земя изобщо не беше градина. Бъркотията от високо израсли живи плетове и покрити с мъхове и бурени алеи нямаше нищо общо с грижливо поддържаните паркове на провинциалните благородници.

Когато се качи в стаята с еднорога, тя завари истинска гореща баня. Ани отнесе дрехите ѝ за пране и ѝ приготви чисти. Когато излезе от ваната, пред печката я чакаше свежо бельо, между него и собствените ѝ черни чорапи, както беше обещал Ребърн. Лавандуловосинята рокля беше изчеткана и изгладена.

Градината може би не беше красива, но денят беше чудесен. Рано сутринта бе валяло, но слънцето вече беше прогонило и последните облаци и небето сияеше с ярката синева на ранната есен. В короните на дърветата пееха птици, в храстите се криеха малки животни.

Наистина се чувстваше освежена, но не съвсем. Беше някак... самотна. Сигурно причината за странното ѝ настроение беше градината. Неволно я оприличи на симфония, изпълнявана от разстроени инструменти. Добре замислена, но занемарена, красива, но подивяла. Докато бродеше между живите плетове и розовите храсти, мислите ѝ отново и отново се връщаха към господарската къща и мъжа, който живееше в нея.

Тези мигове ѝ принадлежаха. Откраднати минути от седмица, която принадлежеше на него. Защо, защо не можеше да забрави херцога и тъмната му тайна? Опита се да се съсредоточи върху топлото слънце в гърба си, в шумолящите сухи листа в краката си. Ала мислите ѝ постоянно се връщаха към Ребърн, който се криеше в някакво мрачно помещение във вътрешността на къщата и не смееше да се покаже под слънчевата светлина.

Виктория се мушна между две подивели тиси – и спря като закована. Вместо да се озове пред следващия храсталак, тя видя малка, грижливо поддържана полянка, на която се пресичаха три настлани с чакъл алеи. Живият плет беше ниско подрязан, цветните лехи вече покрити с

клонки и шума за зимуване.

Колкото и изненадваща да беше гледката, не тя я накара да спре. В средата на полянката, на красиво изработена каменна пейка, седеше икономката мисис Пибоди. До нея имаше табла с чайни прибори.

Като я видя, мисис Пибоди остави чашката си в чинийката и се надигна така бързо, че чаят пръсна и остави кафяво петно на практичната ѝ сива рокля.

– Милейди! – извика тя и по широкото ѝ лице се разля уплаха. После изохка тихо, защото чаят бе опарил пръстите ѝ.

– Моля да ме извините, мисис Пибоди – побърза да я успокои Виктория, скривайки умело собственото си смайване. – Не исках да ви попрача. Денят е толкова хубав, че не издържах и реших да се поразходя в градината. Не очаквах... – Тя замлъкна, защото ѝ се стори странно да се извинява на лице от прислугата, че е излязла на разходка в градината на домакина си.

– Разбира се, че не ми пречите, мила моя. – Мисис Пибоди размаха кърпичката, с която бе попила петното от роклята си. Пищната ѝ гръд се вълнуваше. – Работата е там, че тук съм винаги сама и не очаквам да видя някого. Никой не харесва градината. А негова светлост, боя се... Ами, негова светлост не излиза често навън – също като прачичо му. Сигурно им е в кръвта... – Тя се отпусна тежко на пейката.

Като чу сравнението, което самата тя бе направила сутринта, Виктория се учуди безкрайно, ала си замълча и остави старата жена да продължи.

– Какъв позор, че най-благородните семейства на Англия страдат така. – Мисис Пибоди поклати глава.

– Да страдат? – повтори Виктория. Спомни си за слуховете, че Ребърнови имали болна кръв – самият Ребърн снощи бе намекнал нещо подобно. Най-сетне нещо по-ясно: болест, съвсем реална, не въображаема.

Икономката я погледна пронизващо.

– Вижте, милейди, аз работя за семейство Ребърн и им служа вярно много преди вие да сте били родена. Ако негова светлост реши да ви се довери, със сигурност ще го направи. Няма кой да ви го обясни по-добре от него. Много други се опитват, но не става. Що се отнася до мен, моите устни са запечатани.

– Разбирам – промърмори разочаровано Виктория. Единствената тема, която я интересуваше, явно беше единствената, по която икономката не желаше да говори.

Мисис Пибоди очевидно не забеляза разочарованието ѝ.

– Седнете, милейди – покани я тя и посочи пейката насреща. – Хайде да си побъбрим малко, ако желаете. Понякога се чувствам много самотна в старата къща. – Тя се вгледа с любов в сивите стени, които се издигаха на възвишението.

По всяко друго време Виктория щеше да реагира гневно на подобна дързост, но ѝ се струваше смешно да се придържа към обичайните социални правила в място като Ребърн Корт. Поддаде се на любопитството си и седна.

– Познавахте ли последния дук?

Мисис Пибоди закима усърдно и сивите къдрички, които надничаха под спретнатото боне, заподскачаха.

– Познавах и по-предишния дук. Тогава бях още младо момиче. – Погледът ѝ се отнесе в далечината. – Ах, какви дни бяха тогава! Едната половина на къщата не изглеждаше по-добре от сега, но градините... О, градините бяха прекрасни. Негова светлост беше много специален по отношение на градините. Беше събрал цяла армия от градинари и всяка година разкопаваха и засаждаха, торяха и подрязваха... градините бяха известни в цяла Англия. Тук работеха най-добрите майстори. – Тя поклати глава. – Но оттогава мина много време, а сега аз, глупавата стара жена, идвам тук заради спомените си. Поддържам това късче от градината, доколкото мога, старая се да го запазя, каквото е в спомените ми.

– Мястото е прекрасно. И тъжно. – Виктория отново се учуди на себе си. Това беше искреното ѝ мнение.

Икономката си наля нова чаша чай и я погледна виновно.

– Извинете ме, мила моя. Знам, че не е редно да пия пред вас, сякаш съм кралицата.

– Моля ви, не се стеснявайте от мен. – Виктория посочи чашата и лицето на икономката се разведри.

– Много сте добра, милейди, ако позволите да кажа. – Тя отпи глътка чай и се върна на любимата си тема. – Аз, естествено, съм само една жалка старица, която вижда живота по-романтичен, отколкото е бил в действителност. Градината все още е добро място за разходка, а когато времето е хубаво, винаги идвам тук да пия чай. – Тя се засмя и смени темата.

– Надявам се, че се оправяте добре с Ани.

– Доколкото е възможно – отговори с леко иронична усмивка Виктория. – Тя все още се страхува от мен. Понякога се питам дали не ми е пораснала втора глава, без да съм забелязала.

Мисис Пибоди размаха месестата си ръка.

– Такава си е Ани. Понякога се обърква и хората разправят, че не била наред с главата, но е мило момиче. Майка ѝ беше слугиня тук, а баща ѝ... – Тя направи пауза и съзаклятнически се приведе напред. – Знам, че не е хубаво да разправам слухове за умрели, но тук се знае, че баща ѝ беше починалият дук. – Облегна се назад, за да се наслади на ефекта от смайващото си признание.

– О! – прошепна Виктория, стресната от откровеността ѝ. – Ами... тогава... вероятно има и други незаконни деца?

Мисис Пибоди се ухили с разбиране.

– Това би било разбираемо, нали? Но Ани е единствената. Имаше още едно момиче от Уедърли, което прекара тук няколко седмици и по-късно писа на духа, че ще има дете. Той я обезщети щедро – такъв си беше, да знаете, – но аз видях детето и съм твърдо убедена, че беше отрязало главата на момъка, който малко по-късно се ожени за момичето.

– Разбирам – промърмори Виктория.

– Обаче сегашният дук... той е друг – заяви мисис Пибоди и я изгледа строго. – Никога не е водил в дома си момичета от селото или от града, въпреки слуховете за живота му в Лондон, които достигнаха и до нас. Той е учен човек и винаги се задълбава много навътре в нещата, за разлика от чичо си. Трябва да внимавате, скъпа, защото според мен той не знае какво прави. – Тя изпразни чашата си и хвърли поглед към вехтото часовниче, което се люлееше на гърдите ѝ. – О, мили боже, че то станало късно! Като почна да приказвам, не мога да спра, извинете ме, милейди. – Тя нареди съдовете на таблата и се изправи. – Мога да седя тук цял следобед и да си бърбря с вас, но дългът ме зове. Всички в тази къща знаят, че изпълнявам съвестно задълженията си. Довиждане, милейди, и се наслаждавайте на разходката.

Мисис Пибоди се отдалечи със ситни стъпки по алеята.

Виктория остана сама на внезапно опустялата полянка. Главата и беше изпълнена с нови мисли. Значи Ани беше нещо като братовчедка на Ребърн. Дали той знаеше? И дали го беше грижа? Тя вдигна рамене. В Ръшуорт също имаше няколко слугини, които бяха спали с баща ѝ. Няколко пъти се беше наложило да посредничи между стария граф и брат си, когато от селото идваха момичета и твърдяха, че са забременели от Джек. Досега не се беше замисляла, че някои от децата на един и същи мъж растат в лукс, докато други ходят да просят, но сега тази мисъл я стресна.

Виктория стана и продължи да обикаля градината, потънала в

мислите си. Както имаше предвид мисис Пибоди, когато каза, че новият дук е различен? Че е опасен... Е, да, ако тя беше някое невинно девойче, нямаше да има нищо по-опасно от похотливия херцог. Виктория разтърси глава. Нещо не се връзваше. Единственото безспорно беше, че Ребърн, когото тя познаваше, наистина беше опасен. Не физически – тя не се страхуваше, че той ще ѝ стори зло. Ако не беше така, отдавна да се е върнала в Ръшуорт, а брат ѝ да върви по дяволите.

Не, опасността, която криеше Ребърн, беше различна. Кой друг освен него би могъл да изтръгне от устата ѝ цялата история на живота ѝ? Ако това не беше опасно, какво друго?

Тя зави зад ъгъла и изведнъж се озова пред нисък каменен зид, зад който започваше стръмен склон. През долината минаваха няколко алеи, обградени с жив плет, а на отсрещния хълм се издигаше кула с пречупен връх. Безутешна гледка – и много красива. Следобедното слънце хвърляше тъмни сенки върху полюляващата се зелена ливада в подножието на кулата. Виктория изведнъж осъзна, че тази местност крие отговора на въпрос, който тя още не беше в състояние да формулира точно. Но колкото по-дълго се вираше, толкова по-страшно ѝ ставаше.

Остана дълго време край каменната стена, следейки с поглед малкото стадо овце, което се прибираше от пасището, и самотния гарван, който се рееше в небето. Накрая поклати глава и се запъти обратно към къщата.

Когато зави зад последния завой и стигна до задната стена на къщата – смесица от барок, готика и романика, – тя откри на една от остъклените двойни врати в близост до алеята самотна фигура. Все още беше твърде далеч, за да види лицето ѝ, но високият ръст и напрегнатата поза не оставяха място за съмнение.

Ребърн стоеше в сянката на една издатина в зида. Проследи я със загадъчен поглед, докато тя изкачи четирите стъпала към терасата. Тя се запита какво вижда той и дали гледката го радва. Ала вечноменящите се лешникови дълбини на очите му отказваха да разкрият какво изпитва, а по устните му играеше отнесена усмивка, която можеше да означава всичко.

– Вече се питах дали да не изпратя някого да ви търси! – извика той, когато тя наближи.

– Да не си помислихте, че съм избягала? – попита безгрижно Виктория и усети как при мисълта за последната нощ лицето ѝ се обагри в червенина. Струваше ѝ се невъзможно този хладен джентълмен само преди няколко часа да е вкусвал всеки сантиметър от тялото ѝ.

Той изпухтя сърдито.

– По-скоро си помислих, че сте объркали пътя, че сте паднала и сте се наранила... или че сте се удавила в някой фонтан.

– Както виждате, аз съм жива и невредима. – Виктория спря пред него под ярката слънчева светлина. Златната горещина потече като мед по тялото ѝ и тя се постара да приеме колкото може повече, преди да влезе отново в мрачната къща.

– Идвате тъкмо навреме. Всеки момент ще сервират обема. – Той ѝ подаде ръка, без да излезе от сянката на къщата. – Тръгваме ли?

Виктория се поколеба.

– Трябва ли непременно да обядваме в онази ужасна трапезария, след като денят е толкова прекрасен?

Знаеше отговора, но думите се бяха изплъзнали от устата ѝ. В действителност и двамата говореха за нещо друго. Дукът също го знаеше. Лицето му потъмня, брадичката се опъна в упорита линия.

Ребърн размаха ръце, сякаш искаше да прогони безмълвния ѝ въпрос. Очите му потъмняха, челото се набръчка.

– Аз винаги се храня вътре. Като моя гостенка сте длъжна да уважавате навиците ми. – Думите бяха остри, а позата изглеждаше толкова заплашителна, че Виктория реши да не рискува. Мълчаливо се опря на ръката му и го последва в хладните дълбини на къщата.

Слугата – лакеят, поправи се Виктория, защото това беше същият млад мъж, който вчера придружаваше каретата – ги очакваше като първата вечер в трапезарията и помогна първо на нея да седне, после и на господаря си.

– Мислех, че лакеите винаги работят по двама – каза тя, докато прислужницата сервираше предястието. Щом Байрн си позволяваше да се отнася така с нея, тя нямаше да му остане длъжна.

– Точно така правят. По-рано тук беше Андрию. – Ребърн изгледа мрачно лакея, но явно се гневеше на ситуацията, не на личността. – Баща му почина преди няколко години, брат му се отказа от службата и пое фермата. Прачицо ми не намери с кого да го замени.

– Но сега вие сте тук – отговори остро Виктория.

Той сложи в чинията си голяма порция заешко рагу.

– И ще остана. Щом завърша къщата на вдовиците, ще назнача колкото персонал е необходимо. – Огледа презрително вехтата ливрея на момъка и заключи: – Ще се погрижа и да ги облека подходящо.

– Представям си гледката! – отбеляза хапливо Виктория. Нямаше намерение да се помири с него. – Какво постижение! Херцог с нова

къща, пълна със слуги.

– Точно така – съгласи се учтиво той и Виктория се почувства като глупачка. По-добре да си спести още саркастични забележки.

Продължиха да се хранят мълчаливо, докато Ребърн подхвърли:

– И какво видяхте по време на дългата си разходка?

– Видях, каквото е останало от градините. Разнообразна местна флора и фауна, включително мисис Пибоди, ако мога да я причисля към тях.

Ъглите на устата му потръпнаха.

– Вярвам ви.

Виктория беше готова да го попита за Ани, но хвърли поглед към лакея и си замълча.

– Оттатък градината видях една руина – каза след малко колкото можеше по-небрежно.

– А, да – промърмори Ребърн. – Казва се Рок Кийп. Ако и това не е късмет: във време, когато всеки строи в градината си какви ли не глупости, да имаш наблизко истинска руина.

– Прав сте. Кой е живял там? – Виктория хапна малко от разварените моркови и картофи, които плуваха в рагуто.

Ребърн вдигна рамене.

– Разни кастелани и кралски чиновници. Не е наследствен имот, макар че е твърде близо до Ребърн. Старите лордове правели всичко необходимо, за да си подсигурят верността на живеещите в кулата.

– Прозвуча доста цинично, но не мога да кажа, че ги обвинявам.

Ребърн вдигна чаша в ироничен тост за предшествениците си.

– Колко вярно. – Продължи да яде, но изведнъж вдигна глава. – Интересува ли ви историята?

– На руината? – Виктория се поколеба. – Откровено казано, да. – Усмихна се самокритично и добави: – Знам, че днес, много млади хора обикалят древните места и са въодушевени от миналото, но аз не съм ходила с тях.

– Но ви се иска да отидете.

Това не беше въпрос.

– Понякога да. Когато съм готова да повярвам, че съм стара и глупава.

Той вдигна вежди.

– Или млада и дръзка. – Протегна ръка през масата и кратко помилва нейната.

Виктория се изчерви, но не защото беше смутена, а заради жадните

искри в очите му.

– Или млада и дръзка.

Помълчаха малко, после Ребърн каза:

– Ще се опитам да намеря време и ще ви придружа дотам, ако времето се задържи. – Вдигна поглед от рагуто и добави – Поръчал съм ви костюм за езда. Обещават утре да е готов.

Тонът му беше небрежен, но Виктория беше наясно, че никак не му е било леко да отправи това предложение. Прие го като призив за помирение. Явно щеше и занапред да мълчи упорито по въпроса, който тя искаше да му зададе.

– Бих се радвала да я видя.

– Значи се разбрахме – изрече остро той, остави вилицата до празната чиния и се надигна. – Сега обаче трябва да се посветя на едно дело от седемнадесети век, за да уредя спора за границите на два имота, които арендаторите ми водят отдавна. – Смръщи вежди и добави – Очаква ме прекрасен следобед. Моля да ме извините, милейди.

Направи кратък поклон и се запъти към вратата.

– Но разбира се – промърмори Виктория, когато остана сама в трапезарията. Въпреки непочтителното му държание беше много разочарована от внезапното му изчезване. Въздъхна и се опита да хапне още малко от заешкото рагу, но не можа.

Байрън беше жаден, изтощен и в лошо настроение. Беше претърсил всяко чекмедже и всяка етажерка в кабинета на апартамента „Хенри“, беше се ровил даже в помещенията, където бяха работили господарите от времето на Ланкастърите и фамилията Йорк. Напразно.

Сега беше в библиотеката – последното място, където можеха да се намират документите. Беше наясно, че нито един от прадедите му не може да се похвали с жаждата си за знания. В началото Фейн и един от лакеите му помагаша да търси, но колкото по-дълго продължаваше търсенето, толкова повече се изнервяше и накрая реши да ги отпрати, за да не излее гнева си върху двама невинни.

Библиотеката даже не е особено голяма, помисли си кисело той, застанал пред миришешите на плесен редици с книги. Твърде малко от тях носеха надпис на гръбчето, а там, където го имаше, най-често беше нечетлив. Заобиколен от непознати книги, той си пожела всички да изчезнат като с магическа пръчка и да остане само онзи том, който търсеше.

Тихи шумове зад него прекъснаха търсенето и той бутна „Храмове-те на флората“ на мястото ѝ с много повече сила, отколкото беше необходима.

– Бях помолил да не ме смущават – изсъска той, без да се обърне.

– Мен със сигурност не сте помолили. Да не говорим, че изобщо нямах представа, че ще ви намеря тук. Пък и не се надявам да ми разкажете нещо интересно.

Красивият, развеселен глас потуши бушуващия в гърдите му гняв с ефекта на кофа ледена вода.

Байрън се обърна, облегна се на книжния шкаф и огледа усмихнатата стройна фигура.

– Добър ден, Алектю. Сигурно идвате да ме мъчите. Боя се, че за това няма да са ви необходими тежки скални блокове или орли, гризящи черния дроб. Аз съм осъден да търся една несъществуваща книга.

Виктория вдигна високо извитите си вежди и кимна сериозно.

– Дойдох тук да си потърся книга за четене, ваша светлост. Нямам какво друго да правя, докато дойде време за вечеря и отново ще ме почетете с компанията си. – Погледна укорително ризата му и заключи: – Виждам, че все още не сте се преоблекли, затова ще побързам да се

скрия в някой друг ъгъл на къщата. – Поколеба се и добави: – Освен ако не искате да ви помогна.

Байрън изпухтя сърдито.

– Имах помощници. Преди малко ги отпратих.

Отпусна ръце покрай тялото си и отново впи поглед в нея.

Раздразнението явно беше отстъпило място на ведрост, която, макар и склонна към сарказъм, беше много освежаваща, след като беше прекарал часове в компанията на мрачните прислужници. И – което беше още по-важно – тя не бе удостоила с поглед спуснатите завеси на всички прозорци. Нямаше да му се наложи да заобикаля незададени въпроси, които висяха над тях като мрачни облаци.

– Ако наистина желаете да ми помогнете...

– Не съм се предлагала никъде другаде – засмя се Виктория. – Но ви уверявам, че съм готова да се жертвам.

Байрън изръмжа нещо неразбрано и изтри ръце в панталона си. Погледна влажните тъмни ивици по светлата кожа и се намръщи още повече.

– Все още търся имотния регистър от седемнадесети век. Би трябвало да е във формат кварта, подвързан в кафява кожа, а на първа корица да е гравирани гербът на Ребърнови.

Виктория изкриви лице и се обърна към високите шкафови с книги.

– Според мен няма да е проблем. Само около една четвърт от книгите подхождат на това описание.

– Точно така – потвърди кисело Байрън.

– Обаче – продължи рязко тя – аз нямам намерение да пълзя по пода. Ще прегледам горните етажерки, а вие – долните.

– Почтена сделка. В този шкаф вече претърсих горните, затова започнете със следващия. – Той посочи шкафа от дясно и Виктория започна да вади книгите с учудваща бързина.

Байрън се зае отново със своя шкаф и се учуди на доброто си настроение. Нали уж не беше очаквал, че тя ще продължи да го забавлява, след като вече нямаше тайни за разкриване?

Разтърси глава и извади следващата книга от етажерката. Само като си представеше, че цялата ѝ сложност и противоречивост се дължат на смъртта на любовника ѝ! Причината беше толкова проста и толкова груба, че би трябвало да го възмути, но той изобщо не беше възмутен. Дори не си помисляше да се възмути. Точно обратното, беше възхитен от нея. И възхищението му нарастваше.

Освен това хранеше подозрението, че Виктория не му е казала

цялата истина. Не вярваше, че е излъгала нарочно, само се съмняваше, че тя е достатъчно честна спрямо самата себе си. Страхът от общественото порицание беше могъщ подтик за действие, но не беше достатъчен да държи в подчинение жена с толкова силна воля. Да я укротява вече петнадесет години...

Виктория сложи край на мълчанието:

– Знаехте ли, че Ани е дъщеря на прачичо ви?

Стреснат от неочаквания въпрос, Байрън седна на петите си.

– Защо питате? – отвърна той и се обърна към нея, но видя само краката ѝ. Тя се бе покачила на библиотечната стълба и гледаше мрачно надолу към него. Задната част на полата се бе вдигнала и разкриваше стройни глезени и прасци.

– Защото съм дяволски любопитна. Има ли по-добра причина?

– Може би, но тя няма да е толкова достоверна. – Той премести тежестта си, за да вижда по-добре краката в черни чорапи. От две нощи я познаваше гола, но това неволно разкриване на части от тялото ѝ все още имаше своята прелест.

Може би трябваше да ѝ обърне внимание, че се разголва, и щеше да го направи, но не точно сега. Нещо в гледката будеше в сърцето му злобно задоволство и той се учуди, че все още е в състояние да изпитва подобни чувства.

– Добре, ще отговоря на въпроса ви. Да, знам, че Ани е дъщеря на прачичо ми. Мисис Пибоди неколкократно намекна нещо в тази посока – нейните намеци са винаги прозрачни, – освен това Ани много прилича на портретите, които показват прабаба ми като млада девойка.

– Колко интересно – промърмори Виктория и се обърна отново към книгите. – Това е уникално, не смятате ли?

– Кое е уникално – че прачичо ми е създал незаконно дете? – попита спокойно Байрън. – Той беше похотлив стар козел. Учудвам се как не са повече.

Виктория се наведе към една далечна книга и предната част на роклята ѝ се притисна към стълбата, докато задната подскочи нагоре и разкри почти целите ѝ крака.

– Не исках да кажа това. Имам предвид нещо съвсем различно. Ето какво: ако прачичо ви се беше оженил за майката на Ани, сега щяхте да я наричате „братовчедке“, да ѝ дадете подходяща зестра и да се погрижите да ѝ осигурите обичайните шест сезона в Лондон. Но, както казахте, тя е незаконно дете, затова сега е камериерка.

Байрън примигна изненадано.

– Нима го намирате за странно?

Тя го погледна изпитателно.

– Да, мисля, че да.

– А вие какво щяхте да направите на мое място? Щяхте ли да я изпратите в Лондон, за да ѝ се присмиват и да я обиждат? Щяхте ли да я направите нещастна, като се опитвате да я превърнете в дама?

Виктория въздъхна.

– Ох, не знам. Вие сте прав, разбира се. Но някак си ми се струва нечестно.

– Всички ние бихме могли да се откажем от наследените титли и богатства, нали? – попита рязко той. – Аз съм дук, а Фейн е слуга – според мен в това няма нищо справедливо. Аз не съм направил нищо, за да заслужи позицията си. Тя ми е дадена по рождение.

Виктория кимна разкаяно.

– За разлика от вас аз съм много привързана към привилегиите си и не вярвам, че ще бъда добра като перачка.

– Ето ти на! Системата се размножава от само себе си. Байрън върна поредната книга в редицата. – Предлагам ви да се присъедините за седмица или две към кръга по аматьорска философия, създаден от лорд Едингтън. Там ще водите до насита обществено-политически дебати и ще ви омръзнат завинаги. – Той отново вдигна поглед към нея. – Ще ви кажа нещо, за да се почувствате по-добре: Ани се среща с лакея Андрю и аз ѝ обещах зестра от сто фунта, а на Андрю мястото на портиер, когато Сайлъс ни напусне. Знам, че не е редно да разрешавам романтични връзки на персонала, но при дадените обстоятелства реших да не се намесвам.

Виктория се усмихна без ни най-малка ирония.

– Предполагам, че сте прав. Може да не е съвсем почтено, но все пак е много по-добро от всичко друго, което мога да си представя. – Тя слезе от стълбата и се запъти към следващия шкаф.

Байрън преглеждаше долните етажерки и напредваше значително по-бавно от Виктория, която се бе покачила отново на стълбата и отново разкриваше изкусителни глезени и прасци. Когато тя приключи с втория шкаф, той беше безнадеждно изостанал и трябваше да работи като луд, за да навакса. Виктория застана пред следващия шкаф и се обърна към него със смръщено чело.

– Да не си мислите, че ще дойда да ви помагам, щом свърша моята половина? Защо се мотаеете?

– Дори не съм си помислил да искам помощ – увери я той, докато

зяпаше краката ѝ. Тя промърмори нещо неразбрано и се обърна отново към книгите, докато Байрън гледеше ту големите томове, ту краката ѝ.

След минута пронизителният ѝ вик разкъса тишината:

– Ваша светлост! Вие гледате под полите ми!

Байрън с мъка отдели поглед от красивите глезени и го премести към лицето ѝ, по което се бореха смях и гняв.

– Това ли правя?

Тя изсъска като разярена змия и наложи на лицето си тържествена маска. Слезе по стълбата и обяви самодоволно:

– Макар да не заслужавате, ще ви призная, че намерих нещо. – И му показва дебел том.

Байрън се изправи на крака, грабна книгата от ръцете ѝ и започна да я прелиства.

– Тази е! – Усмихна се меланхолично и добави: – Предполагам, че трябва да се радвам, но бих предпочел да съм я намерил преди няколко часа. В момента съм само облекчен и благодарен за вашата помощ.

Виктория направи великодушен жест.

– След четвърт час сам щяхте да я намерите.

– Но дотогава настроението ми щеше да бъде непоправимо лошо.

Виктория се ухили и лицето ѝ стана като на дяволито хлапе.

– Значи аз трябва да ви благодаря, че ми разрешихте да помогна, защото иначе щях да съм една от жертвите на лошото ви настроение. Вече ми е ясно, че всъщност към спасила себе си.

– Тогава оттеглям благодарността си. – Той разтвори тежкия том и запрелиства избледнелите страници, като правеше гримаси. Според датите имотите трябваше да са регистрирани някъде там. – Всичко, което ми остава да направя, е да намеря нужната страница.

– Това не би трябвало да е проблем.

Той въздъхна.

– Като малко момче вярвах, че е вълнуващо и забавно да си дук.

– Всеки има своите заблуди. – Виктория вдигна рамене.

Байрън поклати глава.

– Не започвайте пак! Винаги когато повярвам, че страдам от уникална мъка, вие ми обяснявате универсалността на човешките чувства и ме карате да се чувствам като неразумен хлапак. Защо ли ви позволявам да ме обиждате така?

– Защото тайно се наслаждавате на обясненията ми – отговори веднага Виктория. – Защото никой друг не се осмелява да ви говори по този начин. Не се безпокойте, ваша светлост, когато очарованието на новото

избледнее и седмицата приключи, ще се радвате да се отървете от мен.

При тези думи Байрън усети рязко пробуждане в сърцето, което можеше да се определи почти като болка. Имаше чувството, че познава Виктория от цяла вечност. Трите дни, прекарани с нея, залиचाваха спомена за предишните десет години, а четирите, които му предстояха, сигурно щяха да отминат като миг. Намръщи се, защото бе осъзнал, че очаква края на седмицата с нарастващ страх. Това го ядоса. Колкото и да беше интересна, Виктория бе жена като всяка друга.

Защо го болеше толкова? Сигурно не заради нощните им преживявания. Беше спал с най-добрите проститутки в Лондон и колкото и да се радваше на Виктория в леглото, обективността изискваше да признае, че тя не притежава и половината от уменията на проститутките.

Доколкото можеше да прецени, тя не се отличаваше с особена фантазия. Не се сещаше да му попее, да изиграе някоя сцена, да му рецитира нещо или да нарисува картина. Нямахме представа дали говори френски и какво образование е получила. Освен това не полагаше типичните женски усилия да го спечели. Вероятно нямаше желание – а и причина да го прави.

Въпреки това тази жена ме е завладяла и ме държи в плен, установи смаяно той. Тъкмо защото не се опитва да ме омагьоса с изкуствено очарование или да ме впечатли с някакви таланти. Самата тя е изкусителна, а личността ѝ е по-интересна от всеки талант.

Той се наслаждаваше еднакво силно на личността и на женствеността ѝ. Не си спомняше нито една жена, за която би могъл да твърди същото. Досега жените бяха просто жени, създадени да му доставят удоволствие и да го забавляват, но не и да го занимават със сериозни неща.

А днес стоеше тук, разговаряше с Виктория за работата си, дори бе приел помощта ѝ, вместо да я потупа снизходително по рамото и да я отпрати с обещанието по-късно да се погрижи за нея... и се чувстваше много добре. Знаеше, че постъпва правилно. И това беше най-смущаващото от всичко.

Най-сетне Байрън забеляза, че Виктория го наблюдава безмълвно и това трае твърде дълго. На челото ѝ се бе вдълбала загрижена бръчка. Той разтърси глава и рече:

– Бях се замислил за... – Какво ли да каже? – ... за това, че днес изглеждате прекрасно.

Загриженото изражение отстъпи място на суха усмивка.

– Ако го забелязвате едва сега, значи не съм толкова прекрасна.

Байрън вдигна вежди и се върна към удобната роля на изкусител.

– Вашите прелести са от по-специална порода, не са крещящи и натрапчиви. Мъжът има нужда от буден ум, за да ги разпознае.

– А ако някой не ги види, какво става тогава? – Тонът ѝ беше ироничен и той отговори по същия начин.

– Тогава дните му се изпълват с мъчителни мисли за вас, а нощем го преследват кошмари.

Пристъпи по-близо и я улови, като сложи ръце на библиотечната стълба. Виктория понечи да се отдръпне, но спря, вирна брадичка и го погледна втренчено.

– Тогава е истинско щастие, че вие сте достатъчно умен, за да не позволите да ви се замае главата.

– Истинско щастие – повтори той и се приближи още малко.

Виктория нямаше друг избор, освен да се притисне към стълбата, макар че това беше пагубно за полите ѝ. Задната страна на кринолина беше силно притисната, а предната стърчеше напред и се бе вдигнала почти до раменете ѝ. Ръцете ѝ бяха като в капан. Въпреки това тя не изрече нито дума на протест, само вдигна поглед към него и в ясните си сини очи светна очакване. Въпреки вдигнатия кринолин и дебелия корсет Байрън усети как дъхът ѝ се ускори и собственото му тяло веднага реагира. Побутна корсета и промърмори недоволно:

– Пак това проклето нещо...

Показалецът му се плъзна по челото и се спусна към фината линия на носа. Спря на върха му и Виктория посегна да хване ръката му, но кринолинът ѝ попречи.

– Веднъж и от него да има полза – добави с дяволска усмивка Байрън.

Тя отметна глава и се намръщи.

– Обичате ли да ме виждате безпомощна?

– Без съмнение. – Той сложи ръка на тила ѝ и се наслади на допира на меките къдрици. Тя вече бе затворила очи и устните ѝ тръпнеха в очакване. Байрън бе обзет от прекрасна тъмна топлина, изцяло плътска и успокояващо позната. Ала още когато сведе глава, за да целуне очакващата го уста, бе прободен от болка, която загатваше за друго.

– Ох, олеле, ваша светлост! Не знам как да ви го кажа! Това е най-ужасното, което съм виждала в живота си. Никога не съм си помисляла, че ще преживея и това... О, божичко!

Байрън се отдели бавно от изчервилата се Виктория и се обърна към натрапницата.

– Какво има, мисис Пибоди?

За първи път, откакто я познаваше, достойната икономка бе загубила дар слово.

– Аз... ами, аз... не знам... – изохка безпомощно тя. Ала бързо събра сили и въпреки очевидното си объркване продължи решително: – Но сега не става въпрос за това, ваша милост. Дойдох, защото именно аз трябва да ви го кажа. Не бих понесла да научите от някой друг. – Пое дълбоко въздух и извика: – Селото, ваша светлост! Селото гори!

За втори път Виктория беше затворена с дука в подобната на ковчег карета. Този път обаче мрачното превозно средство буквално летеше по входната алея и тя се мъчеше отчаяно да пази равновесие по неравния път, осеян с дупки и издатини. Държеше се за облегалката и здраво стискаше заби, за да не изохка.

Ребърн седеше срещу нея и цялата му фигура излъчваше мрачно напрежение. За разлика от нея, той изобщо не усещаше кошмарното пътуване. Докато мисис Пибоди не донесе страшната вест, Виктория не можеше да си представи, че нещо би могло да раздвижи ленивия персонал на херцога. Ала само няколко минути след като Ребърн изхвърча като луд от библиотеката и изрева някакви заповеди, слугите се разтичаха като луди, облякоха господаря си в няколко ката дрехи, запрегнаха колетите в каретата и я докараха пред входа.

Тласкана от страх и любопитство, Виктория се качи в каретата след него. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

– Веднага затворете вратата! – изкрещя дукът. Това беше първият и последният знак, че е забелязал присъствието ѝ.

Поредният силен тласък отново я притисна към седалката и каретата рязко спря. Виктория се уплаши, че се е счупила някоя ос, но в следващия миг вратичката се отвори с трясък и се появи лицето на лакея, обляно от слънчева светлина.

– Пристигнахме, ваша светлост – обяви Андрю и се направи, че не вижда Виктория. Ребърн буквално подскочи, после с примирена въздишка се отпусна отново на седалката.

– Не мога – изохка той. – По-добре идете вие, лейди Виктория, а аз ще се опитам да видя нещо отвътре.

Виктория слезе веднага. Примигна срещу яркото слънце и изчака очите ѝ да свикнат със светлината. Миришеше непоносимо на пушек, горещината беше непоносима. Когато погледът ѝ се проясни, тя установи, че е застанала на голо място. Точно пред нея през настлания с шинди покрив на селска къща излизаха пламъци и се издигаха към небето.

Гореше само една къща, не цялото село – в първия миг Виктория изпита облекчение. Ала пламъците се засилваха от минута на минута и вятърът носеше искрите към съседния покрив, който беше твърде близо.

Двама души помпаха вода в кофи и се опитваха да потушат пожара

с вода. Въпреки бързината им единственият резултат от усилията беше съскащ облак пара. Край кладенеца чакаха десетки празни кофи.

Другите селяни стояха на групи на площада. Вече бяха изнесли мebelите от застрашената съседна къща. Повечето се вираха с празни погледи в огъня, някои се бяха обърнали към пристигналата карета и слязлата от нея непозната дама. Ани също беше там. Момичето се беше вкопчило в яката на омазан със сажди мъж, който го държеше здраво, и се тресеше от плач. Но тя беше единствената, която показваше някакви чувства. По другите запотени лица се четеше само примирение.

Гласът на херцога изтръгна Виктория от съзерцанието и нерадостните мисли. Тя се обърна и видя, че Андрю се е навел към вътрешността на каретата. След миг той се показва отново и извика:

– Къде са куките за билото на покрива?

Мъжът с осажденото лице отговори:

– Бяха в ковачницата, когато гръмна.

Последва кратък разговор и лакеят извика:

– Намокрете юрганите и ги хвърлете на покрива!

Селяните се поколебаха и Андрю отново издигна глас:

– Хайде, по-бързо, негова светлост ще ви купи нови юргани. Това е по-лесно, отколкото да построиш нова къща, нали?

Жената с червено лице, която стоеше до мъжа си, изплака и захълца. После свали завивката и югана от едно от леглата, които стояха в хралалака наблизко, и се затича към помпата. Виктория се раздвижи колебливо – не знаеше дали помощта ѝ ще е добре дошла, – ала когато жената стигна до помпата, двамата млади мъже се втурнаха да ѝ помогнат.

Само след минута, натоварени с мокрите завивки, двамата се катереха по дървото до къщата. Хвърлиха вързопите на покрива и скочиха след тях. Изтръгнати от мрачното съзерцание, селяните им подвикваха окуражително. Единият праметна крак през билото на покрива, но другият му го спря и му каза нещо. Двамата хванаха четирите краища на една завивка, метнаха я във въздуха, тя се изду и падна разперена върху покрива. Двамата младежи повториха операцията няколко пъти, докато завиха целия покрив едва тогава, целите омазани със сажди и широко ухилени, слязоха на земята под бурните аплодисменти на съселяните си.

Андрю отново размени няколко думи с херцога и изкрещя:

– Какво чакате, хора? Грабвайте кофите и напръскайте земята около къщата. Хубаво да се намокри!

Селяните се втурнаха да изпълнят заповедта. Андрю, доволен, че си е свършил работата, прегърна все още хълцащата Ани и зашепна нещо в

косата ѝ.

Виктория бързо разбра, че неудобният ѝ кринолин само пречи на селяните. Почувства се излишна и се запъти обратно към каретата. Стъпи на първото стъпало и се наведе към мрачната вътрешност, където Ребърн стоеше приведен между двете седалки. Той я погледна втренчено, после се отпусна на мястото си със зададено пъшкане. Това беше първото напълно естествено, неовладяно движение, което Виктория виждаше от него. Тя спря за малко на последното стъпало, после се наведе и влезе в каретата, за да заеме мястото си.

Ребърн се облегна назад, сякаш не забелязваше присъствието ѝ, и затвори очи. За първи път Виктория виждаше в него обикновения мъж, не мистериозния херцог – изтощен, страдащ мъж на средна възраст, който живее в бавно рушаща се къща. Възползва се от случая да проучи по-внимателно чертите на лицето му. Без вечно бдителните очи то беше... безлично. Макар и уморени, чертите му бяха красиви, но изглеждаха насечени.

Това, значи, беше истинският Ребърн. Без застрашителни сенки, без аурата на слуховете, които го превръщаха в титан. Докато го виждаше заобиколен от този мрачен блясък, тя се ужасяваше от подписания договор и от своята дързост. Но сега разбра, че той беше просто мъж, а древната купчина камъни беше просто западнала господарска къща, в която нямаше нищо фантастично. Както нямаше нищо фантастично и в лудостите на стария херцог, който се е забавлявал с прости селски момичета срещу няколко монети и нова фуста.

Едва домислила тази мисъл, Виктория побърза да я прогони. В началото не беше очаквала нищо повече от плътска наслада, но от първата им вечеря усещаше помежду им връзка, която в никакъв случай не беше само измама или похот.

Тази връзка продължаваше да съществува. Когато Ребърн отвори очи, тя установи, че моментът на слабост не е угасил страстта ѝ към него. Просто очевидното му несъвършенство беше още един цветен шрих към образа, който тя тайно рисуваше в съзнанието си.

– Ще остана, докато пожарът бъде окончателно потушен – каза Ребърн. – Мисля, че положението вече е под контрол. Ако желаете, ще изпратя някого да ви придружи, или можете да се приберете сама.

– Предпочитам да чакам с вас.

Той направи гримаса.

– Представлението свърши. Нямайте причина да останете. Както нямате причина и да дойдете с мен.

– Исках да дойда и дойдох. А сега искам да остана.

– Както желаете. – Той седна така, че да вижда горящата ковачница през отворената вратичка на каретата. Пламъците вече гаснеха, но селяните продължаваха да мъкнат кофи с вода и около сградата се беше образувал кръг от кал. Есенното слънце заливаше сцената с отслабващите си лъчи, към синьото небе се издигаха стълбове черен дим. Дрехите на селяните се очертаваха ясно в светлината и сянката. Танцуващите пламъци и постоянната процесия от жени и мъже упражняваха почти хипнотично действие.

Ребърн обаче не изглеждаше хипнотизиран. Лицето му издаваше тревога и огорчение. Виктория знаеше, че той иска да излезе навън. Да мъкне кофите редом с арендаторите си. Ала не смееше да напусне каретата. Какво го задържаше? Мисис Пибоди спомена нещо за болест. Самата тя беше чувала, че албиносите не виждат под слънчевата светлина, но Ребърн не беше албинос. Може би болестта му беше свързана със зрението. Ако слънцето вреди на очите му или го заслепява, по-добре да си стои в каретата, колкото и да му се иска да излезе, каза си решително тя.

– Ковачът е вуйчо на Ани – заговори изведнъж Ребърн и тя се стресна.

– Имате предвид човека, който я беше прегърнал?

– Да. Мъжете от семейството са все ковачи. Открай време. Ковачницата гори веднъж на всеки сто години, но те я изграждат отново. – Той се обърна и я погледна. – Том Драйвър отдавна говори, че иска да иде в Лийдс. Синът му вече е там. В такова малко село няма много работа за ковача. Подковава коне, поправя разни инструменти и това е. А той е добър майстор, научил е занаята от баща си. Умее да изработва красиви изделия. Не знам дали в Лийдс ще прави и друго освен подкова, но поне ще са повече.

– Значи ковачът ще последва тъкачите? – попита Виктория, припомнила си разговора им предишната вечер.

– Може би. – Ребърн се обърна отново към къщата и изражението му стана неразгадаемо. – Когато бях млад, си представях как ще стана дук и ще променя всичко тук. Бях убеден, че ще управлявам почтено, справедливо и великодушно и всички арендатори ще ме обичат. Исках да живея като цар от приказките. Да бъда толкова добър, че нивите ми да дават двойно по-високи добиви, а овцете да имат винаги близнаци.

Виктория поклати глава.

– Когато бях малко момиче, си представях как херцогинята на

Уиндзор тайно е родила син, който е няколко години по-възрастен от бъдещата ни кралица, и как този син ще се ожени за мен и двамата ще се качим на трона.

– Високо сте се целили...

– Както и вие, ваша светлост. Да си представят, че един-единствен мъж би могъл да спре хода на времето – каква илюзия. Колкото и да е решителен, това е невъзможно.

В този миг се чу силен трясък и Виктория подскочи уплашено. Обърна се към ковачницата и видя, че покривът бе рухнал. Във въздуха хвърчаха снопове искри, във вътрешността на изгорялата къща падаха шинди и парчета дърво. Селяните застинаха по местата си. Бавно, почти величествено, се срути стената в близост до съседната къща, падна навътре и пламъците, които бяха почти задушени, отново лумнаха и се усатремиха към небето.

Ребърн въздъхна и Виктория отново съсредоточи вниманието си върху него. Напрежението бе изчезнало от лицето му и тя разбра, че е чакал стената да рухне – ако беше паднала навън, пожарът щеше да обхване и съседната къща.

– Андрю! – извика Байрън и лакеят се появи на вратичката. Зачервената Ани се криеше зад гърба му. – Тръгваме. Но първо кажете на Том Драйвър, че ако реши да остане, съм готов да му построя нова ковачница.

– Да, ваша светлост. – Андрю затръшна вратичката и двамата останаха сами в мрака.

Отново тъмнина. Преди да е загубила самообладание или да е размислила, Виктория зададе въпроса, който я измъчваше през цялото време.

– Защо избягвате светлината?

Ребърн остана неподвижен, но тя усети как тялото му се напрегна. Каретата потегли със силен тласък.

– Наречете го афектираност.

Думите бяха изречени небрежно, но тонът беше недвусмислен – темата бе приключена и той нямаше да отговори на следващи въпроси.

Виктория въздъхна тихо, облегна се назад и затвори очи. Останалата част от пътя мина в мълчание.

– Защо ме попитахте за Ани? – повтори Ребърн.

Виктория стоеше на вратата на стаята с Еднорога. След като бе

задала съдбоносния въпрос в каретата, тя се държеше хладно и отблъсквашо. Макар и неохотно, Ребърн ѝ предложи да се оттегли, за да разсее малко неловкостта и напрежението помежду им. Настоя лично да я придружи до стаята ѝ и тя не се възпротиви.

– Наречете го афектираност.

Остро изречените думи го улучиха като удар. Виктория явно го разбра, защото изражението на лицето ѝ се смекчи. Следващите и думи го доказаха.

– Няма значение. Просто една от странните мисли, които ме спождат в последно време. По-рано никога не бих се заинтересувала от една слугиня, но сега... – Сивосините очи бяха напълно открити. – Сега, когато започнах, вече не мога да спра. – Обяснението прозвуча като предложение за мир.

Байрън го прие с кимване и след известно време попита тихо:

– Питате ли се понякога какво щеше да стане с детето ви?

Въпросът беше много интимен и той очакваше тя да се обърне и да си влезе в стаята, без да му отговори. Нямаше да ѝ се разсърди.

Ала за негова изненада Виктория се засмя безрадостно.

– Не, защото много добре знам. Ако беше оцеляло, щяха да го дадат на някое свещеническо семейство в далечна енория. Или пък да го изпратят в изгнание заедно с мен, например в Ница или в Рим. Не, никога не се питам как щеше да живее детето ми и не тъгувам, че го загубих. Защото знам, че го очакваше тежък живот. Ужасен.

– И вас като негова майка.

– Да, прав сте. Признавам егоизма си. – Погледът ѝ се устреми някъде в далечината. – Понякога – не често, бъдете уверен – се срещам с другите момичета, които дебютираха същата година и се питам към коя ли група щях да се присъединя. Към онези, които мразят да са бременни, наричат децата си мръсни малки твари, оставят ги в ръцете на бавачките и само в неделя се сещат да ги помилват по главичките? Или към онези, които без междинна степен се превръщат от девойки в матрони и светът им се върти около първите зъбчета и първите крачки, както преди са се интересували само от танци и красиви рокли? – Тя поклати глава и сведе поглед.

– Към нито една от двете групи. Подобно разграничение е твърде просто за човек като вас.

Тя се усмихна, но с известна меланхолия.

– Това не е истински отговор.

– Но е най-добрият, който мога да ви дам. – Той се наведе и я

целуна нежно. – Трябва още преди вечеря да говоря с Том Драйвър.

Тя въздъхна и отвори очи.

– Това ми напомня за собствените ми задължения. Трябва да пиша на мама. Е, до вечеря, ваша светлост.

– До вечеря – повтори Байрън. Тя му кимна и си влезе в стаята.

Виктория затвори вратата зад гърба си и се облегна на дебелия дърво. Чувстваше се празна и обърквана като никога преди. Ребърн беше същински взел от противоречия, който я изнервяше. Изглеждаше равнодушен към всичко, което се отнасяше до него – но колкото повече време прекарваха заедно, толкова по-ясно ѝ ставаше, че той е чувствителен човек. Много по-чувствителен от всички други, които познаваше. Дълг, красота, дори любов – буквално чуваше огорчението му, когато говореше за любовта и макар да знаеше, че той не ѝ казва всичко, усещаше съвсем ясно откритите рани под безразличната фасада.

Виктория разтърси глава, за да се отърве от мрачните мисли, и се запъти към малкото писалище, за да извади хартия и перо. Там вече я чакаше писмо. Нима сутрешната поща беше чакала цял ден, за да стигне от портиерската къщичка до стаята ѝ? Очевидно беше така.

Решителният почерк беше на майка ѝ. Красив, но ужасно нечетлив. Този път обаче в него имаше несигурност, с която Виктория не беше свикнала. Може би майка и беше написала писмото в каретата, както често правеше? Тя счупи печата и седна на пейката под прозореца, за да прочете майчиното писмо под залазващото слънце.

Ах, моя най-най-скъпа дъще!

Колко отчаяно ми липсваш и как всяка секунда съжалявам, че не се сбoguвахме в добро настроение.

Виктория изпуктя сърдито. Както винаги, контесата преувеличаваше.

Без теб Ръшуорт е самотен, също както и аз. Трябваше да откажа всичките си ангажименти в обществото, защото не желая да се срещам с никого. Лейди Бейнтинг много настояваше да ѝ окажа честта да отида на чай – чай! Как може циркът, който тя винаги устройва, да носи такова възвишено име! Но, както и да е, аз категорично отказах.

Без теб се чувствам ужасно самотна. Моля те, върни с е бързо в Ръшуорт. На всички ни липсваш.

Твоята безкрайно, безкрайно обичаша те майка

Виктория смръщи чело. Беше очаквала фалшивия патос, но не и повторенията. Още по-тревожно беше споменаването на лейди Бейнтинг, която и да беше достопочтената дама. Старият лорд Бейнтинг беше овдовял преди три години и нямаше никакво намерение да се жени, макар че синът му беше почти бебе. Но каквото и да ставаше в Ръшуорт, щеше да почака до края на седмицата. Тя поклати глава и остави писмото на масата.

Както беше очаквала, намери в чекмеджето на малкото писалище хартия и перо и започна да пише отговор. Разказа за преговори, разходки в градината, за надеждата си да се върне скоро, за камериерката Дюър. При споменаването на Дюър изпита угризения на съвестта, защото последните два дни изобщо не беше мислила за нея. Завърши писмото с обичайния си енергичен подпис, изчака мастилото да засъхне и сгъна листа, за да го запечата, щом запали свещта и събере малко восък.

Отиде до прозореца и проследи със замислен поглед дребната фигура, която бързаше нагоре по входната алея. Над селото все още се издигаше черен дим. Ала вниманието на Виктория беше приковано върху идващата към къщата жена. Макар че шапката скриваше лицето ѝ, това със сигурност беше Ани. Незнайно как, Ани беше стигнала до селото, преди дукът да отиде там с каретата си, и плачеше в прегръдките на вуйчо си, сякаш той трябваше да я утеши, макар че неговата къща беше в пламъци. Може би сълзите ѝ са били утеха за него, а не молба за утеха. Ако е било така, значи момичето е способно на съчувствие, каза си учудено Виктория. Даже като се имаше предвид времето, необходимо да намерят Ребърн и да приготвят каретата, Ани буквално беше летяла, за да стигне при вуйчо си преди пристигането на херцога.

Фигурата беше само на няколко метра от господарската къща, когато точно под прозореца на Виктория се появи друга. Червенорусата коса и тромавата походка не оставяха съмнение: Андрю. Като видя лакея, жената се затича и се хвърли в прегръдката му.

Двамата не се целунаха – само стояха неподвижно, притиснати един до друг. Виктория усети как на душата ѝ падна нещо тежко. Неразгадаема тъга, която я накара да се почувства стара и безполезна... и ревнива.

Обърна се рязко, ядосана на себе си. Как можеше да иска това, което имаше една слугиня? Сега трябваше да запали свещта и да запечата писмото. А после да мисли за нещо друго. За собствените си объркани

работи.

13

– Пак ли в друга стая? – попита Виктория, когато Фейн я пропусна с поклон в апартамента „Хенри“.

– Надявам се, това не ви притеснява – отбеляза учтиво Байрън и остави дебелия том. – Бяхте права: кулата е наистина много безвкусна. – Даде ѝ знак да седне до малката масичка за игри, където вече беше сервирано яденето. – Освен това съм толкова зает с чертежите, че ми се стори по-удобно.

– Естествено. – Виктория зае определеното ѝ място. – Вкусът ви по отношение на женското облекло е отличен – отбеляза тя и посочи роклята с наситен цвят на метличина. Сигурно беше пристигнала по-рано през деня, но слугите бяха пропуснали да уведомят господаря си. Нищо чудно, след случилото се в селото.

– Боя се, че не направих нищо друго, освен да избира цвета. – Той стана, приближи се до нея и критично огледа роклята от всички страни. Трябваше да признае, че шивачките са си свършили работата много добре. Бяха останали в рамките на сегашната консервативна вечерна мода и въпреки това тоалетът показваше някои предизвикателни нотки. Горната част беше скроена като мъжки жакет и обточена с тъмносини ширити. Между дългите ревери блестяха дантелени рюшове. Беше виждал десетки жени с подобни рокли, но при Виктория кройката разкриваше нещо, което не беше предназначено за чужди погледи. Може би заради начина, по който се движеше, или дори заради онова, което той мислеше за нея.

Байрън поклати глава и впи поглед в лицето ѝ, обрамчено от изкусно направени ситни къдрички. Порцелановият тен беше обагрен с лека червенина, очите ѝ светеха почти неестествено силно, а зъглите на устата сочеха надолу – никога не беше виждал това изражение.

– На всяка друга жена бих казал, че роклята ѝ не е и наполовина толкова прекрасна като дамата, която я носи, но се боя, че ще ми се надсмеете за глупавите комплименти.

Виктория направи опит да се усмихне.

– О, не. Няма да ви се надсмея, а ще се разочаровам ужасно. Очаквах от вас нещо по-добро.

– Очаквахте? Укорявате ме, въпреки че се въздържах да ви направя комплимент? – Той улови брадичката ѝ и проследи с палец финия

контур на бузите. Не разбираше защо, но нежността на кожата ѝ, толкова различна от него, го омагьосваше. Възможно ли беше някога лицето му да е било без стотиците малки белези и вдлъбнатини, които го обезобразяваха? Възможно ли беше при раждането си и той да е бил с такава фина, гладка кожа? Ръката му се отпусна безсилно.

Виктория явно видя мрачното му изражение и го изтълкува погрешно, защото взе ръката му и изрече сериозно:

– Не исках да ви разсъдя. В ден като днешния не е много подходящо да се шегуваме.

Той си заповяда да се усмихне.

– Това няма нищо общо с вас. Само една мисъл, която ми хрумна току-що. Днес и аз не съм в настроение за шегу.

Тя се засмя глухо.

– Огънят разруши къщата, нали? Ще ме е страх да погледна какво е останало.

Байрън седна срещу нея и отвори капациите на блюдата.

– Вечерята. Трябва да ядем, макар да се съмнявам, че изкуството на готвачката ще повдигне настроението ни. Боя се, че и тази вечер не ни очакват изненади. Разварен грах и онова, което готвачката нарича „Принцеса Ан“: остатъците от студения език и заешкото рагу. – Сложи в чинията ѝ солидна порция и добави: – Би трябвало да се чувствате поласкана. Мисис Макдугъл не изважда за всеки страхотните си френски рецепти.

Виктория се засмя освободено.

– Дългът ме кара да се чувствам почетена.

Започнаха да се хранят. След малко Виктория започна да оглежда стаята.

– Мисис Пибоди каза, че това са частните ви покои.

– Мисис Пибоди е стара клюкарка – отговори сърдито Байрън, но веднага вдигна рамене. – Но не мога да си представя Ребърн Корт без нея. Тя е също като хаотичната архитектура. Вбесяваща и в същото време трогателна.

– Прав сте. – Виктория отговори на усмивката му и продължи да оглежда помещението. – Мислех си, че частните ви покои съдържат нещо от вас.

– Какво имате предвид? – попита Байрън и се постара да прикрие напрежението, което го бе обзело, като сложи в чинията си още картофи. Даже след промените, направени от готвачката – картофите имаха дъх на масло – „Принцеса Ан“ в никакъв случай не можеше да се

определи като вкусно ядене. Но поне не беше сурово или загоряло.

– Съмнявам се, че след пристигането си тук сте правили нещо друго, освен да наредите да почистят стаите и да прередите книгите в библиотеката. – Виктория махна с ръка към стария библиотечен шкаф зад писалището му, препълнен с исторически книги, папки с документи и купчини с бележките на прачичо му.

– Откъде знаете?

Виктория направи гримаса.

– След като видях къщата на вдовиците... междувременно мога да твърдя, че ви познавам... поне до известна степен. Прастари препарирани елени, странни малки масички, претоварени с безполезни дреболии, грозни лампи от неизвестен материал – това не е вашият стил.

Байрън се засмя облекчено.

– И аз така се надявам!

– Казано е, че трябва да свързваме работата с удоволствието, но както изглежда, вие сте пренебрегнали удоволствието и сте стоварили своята работа в стаята на друг човек.

– Всеки път, когато се опитвам да променя нещо, призракът на чичо хваща ръката ми, за да ме спре – отговори Байрън в добро настроение. Виктория го изгледа скептично и той продължи по-сериозно – Никога не съм възприемал тези стаи като свои. Може би това ще се промени, когато започна големия ремонт на къщата, но през цялата последна година се чувствах като чужденец в собствения си дом.

– Ако изнесете поне излишните мебели и всички глупави украшения, сигурно ще се почувствате много по-уютно – отговори убедено Виктория, както винаги практична. – Така ще ви е по-лесно да предприемете и други промени.

Той се усмихна разкаяно.

– Съвсем вярно. Предполагам, че трябва да го припиша на мързела си.

Тя изпуктя презрително.

– Все пак има нещо, което стаята ми казва за вас: сега разбирам защо ме предизвикахте да се съглася с нашата сделка.

– Какво?

– Защото скучаете. Прекалено много. Това място навява досада. Не виждам нищо, което да ви достави радост. Всеки ден сте зает с разходи и трипроцентни облигации, преглеждате плесенявали документи и четете за болестите по овцете. Като се има предвид славата ви на светски лъвъ, учудвам се как още не сте полудели.

Байрън вдигна чашата насреща ѝ и се изсмя подигравателно.

– О, аз отдавна вече съм луд. Не помните ли договора ни? Двайсет хиляди фунта за една единствена седмица – това е абсолютен рекорд!

– Много скоро ще си получите тези пари с лихвите. При дадените обстоятелствата така и така нямаше да ги получите. Не бива да го наричате екстравагантен хонорар, защото аз не ви „начислявам“ нищо.

Байрън отхвърли аргумента с небрежен жест и насочи разговора в друга посока.

– Защо го наричате „начислявам“?

– Думата не е по-лоша от онези, които използвахте вие. – Виктория остави приборите, погледна го в очите и вирна брадичка. – Аз проституирам, Ребърн. Нямам намерение да разкрасявам постъпката си. Но не ме е грижа, защото се забавлявам страхотно и през последните петнадесет години съм разбрала някои много важни неща.

Байрън беше смяян от откровеността ѝ. Беше убеден, че тя говори сериозно, може би дори много по-сериозно, отколкото самата го съзнава. Неволно се запита дали тази откритост и непринуденост ще преживеят завръщането в Ръшуорт. Все пак навиците бяха окови, от които дори решителните люде се отърсваха трудно, а Виктория явно не беше наясно с възможните последствия от смяната на мисленето ѝ. Но докато я гледаше насреща си – с вирната брадичка и светнали очи, – не можеше да повярва, че много скоро тя ще се върне в старата си роля... каквото и да се случи.

Не ѝ каза нищо от онова, което го вълнуваше. Хапна малко от езика и промълви:

– Каква елегантна формулировка.

Виктория го изгледа с присвити очи.

– Ще сторите добре, ако престанете да се надсмивате.

– Нима се смея? – попита невинно Байрън.

– Познавам това отнесено изражение. То означава, че криете нещо.

– Защо си мислите, че ви се надсмивам? – Байрън не промени израза на лицето си. – Изобщо не е така. Спомням си как ми обяснихте, че твърде много сте се интересували от мнението на другите хора, но сте променили позицията си. Защо сега изведнъж се интересувате от моите мисли?

Виктория въздъхна и лицето ѝ се отпусна.

– Жалко начало, бих казала.

– Не жалко, а естествено. – Той посегна през масата и улови тясната ѝ ръка. – Не се забавлявах, а се питах какъв шум ще се вдигне, като се

върнете в обществото и... вече не ви е грижа за хорското мнение.

Виктория вдигна подигравателно чашата си.

– Каква перспектива! Наистина ли смятате, че всички в Лондон ще говорят за мен? Жената, която шокира всички, от Билингсгейт до Бъкингамския дворец.

– Аз го виждам много добре, – призна мрачно Байрън. Представата беше безкрайно изкусителна, но тъкмо това го накара да се отдръпне, сякаш се беше опарил. Отдавна му беше омръзнало да играе ролята на повелителя на нощта и сенките, на мистериозния гост, на тъмния дук. Вече нямаше никакво желание да носи веещи се наметки, да пуска неясни намеци, да пренебрегва шепота и клюките, които ставаха нетърпими при всеки опит да заживее нормално. Маскарадът може би впечатляваше вятърничавите млади госпожици, но Виктория го бе удостоила с един-единствен пренебрежителен поглед и му бе обърнала гръб. А той стоеше гол като краля от приказката.

– Не. По-добре да прекара живота си на село с овце и слуги, които не се питаха какъв е господарят им и защо се крие.

– Никога вече няма да се върна в града – заяви категорично той.

Тромавото изречение сложи край на разговора до края на вечерята. Двамата седяха един срещу друго мълчаливо и се чувстваха неловко. Байрън наблюдаваше как светлината на свещите си играе в русата коса на Виктория, а тя бе втренчила мрачен поглед в празната си чиния.

Най-сетне мъжът прекъсна мълчанието.

– Днес следобед говорих с Том Драйвър.

Виктория го погледна въпросително.

– Решен е да отиде в Лийдс, нали?

– Да. – Тонът му беше толкова остър, че тя вдигна вежди. Байрън въздъхна тежко и добави: – Всички заминават. Месец след месец семействата напускат селото и отиват в Лийдс или в Лондон.

– Не го правят заради вас – изрече тя тихо, почти колебливо.

Той впи поглед в ръцете си, широки и силни като на селянин, и си спомни какво беше казала тя за хода на времето. Видя отново сериозното, нещастно лице на Том Драйвър и отново го завладя болезнено чувство за безсилие.

– Чувствам се, сякаш съм ги изоставил. Знам, че не могат да останат, знам. Животът се променя и аз не знам как да вървя в крак с новото. Добрите породи и новите методи в земеделието носят на арендаторите повече пари, но не са в състояние да помогнат на тъкачите, дърводелците и ковачите. Не мога да пригода света за тях. Въпреки това имам

чувството, че някъде навън има отговор. Но не го виждам. – Той стисна ръце в юмруци и сведе глава.

– Вашата грижа са арендаторите – напомни му трезво Виктория.

Спокойният, разумен глас проникна в хаотичните му мисли и го накара да се усмихне.

– Говоря ви, сякаш искам да се върнат времената на Едуард, нали? Владетелят, управлявал народа си без предразсъдъци, справедливо, като любящ баща. Смешно и сантиментално, бих казал.

Виктория видя самопрезрението и огорчението в очите му и изпита болка. Но си наложи сдържаност и отговори с внимателно подбрани думи:

– Може би, но въпреки това е благородно от ваша страна.

Ребърн примигна слисано и я погледна.

– Никога ли не са ви наричали благороден? – Сега беше неин ред да се учуди.

– Мен ли? Не. Никога. – Чувството за хумор прогони учудването и той се засмя. – Нито пък аз съм се смятал за благороден, освен в буквалния... херцогския смисъл на думата.

– Тогава явно не се познавате толкова добре, колкото мислите.

Ребърн изпухтя недоволно.

– Когато човек има толкова малко духовни занимания като мен, се опознава по-добре, отколкото му е приятно. Вие ме познавате едва от няколко дни, Виктория. Може би съм се старал да се покажа откъм най-добрата си страна, а вие се лъжете.

Мислите на Виктория неизбежно се върнаха към въпроса, който му беше задала в каретата.

– Може и да сте прав. Вие разкривате пред мен забележително малка част от себе си, когато разговаряме.

Лицето на Ребърн потъмня. Веднага беше разбрал намека.

– Забравете това, Виктория – помоли той тихо. – Забравете, че изобщо сте ме попитали. И преди всичко, забравете, че е имало какво да попитате.

Виктория стисна устни и поклати глава.

– Не мога. Знаете, че е невъзможно.

Явно беше издала повече за себе си, отколкото беше редно, защото лицето му се отпусна.

– Поне ще ми повярвате ли, че не искам да ви нараня с мълчанието си?

– Защо да ме наранявате? – Гласът ѝ прозвуча студено. – Все пак

ние с вас не сме нищо повече от далечни познати, като не вземем предвид физическата част. – Тя се поколеба, но изпепеляващият гняв, който бушуваше в сърцето ѝ, я гласна да продължи: – Ако си мислите, че вие решавате дали да говорите с мен, ако се боите, че можете да ме нараните, и въпреки това сте избрали да мълчите, тогава се питам защо сега молите за прошка. Избрали сте по-лекия път, знаели сте, че ще го възприема като ритник. Нарочно се държите така. Каква прошка бихте могли да очаквате?

Ребърн изкриви уста.

– За пореден път улучихте точно в центъра.

В гласа му звънна предупреждение, но Виктория го пренебрегна.

– Вече имам богат опит в отрезвяването. Ако желаете да ви простя – явно си мислите, че има какво да се прощава, решението е едно: отговорете на въпроса ми.

Пред лицето му падна маска и той стана толкова рязко, че столът се залюля и падна. Без да я изпуска от очи, той заобиколи масата. Виктория се уплаши, че е отишла твърде далеч този път нещо в него се беше счуило. Издърпа стола ѝ и в същото време го завъртя към себе си. Виктория се вкопчи в облегалките с такава сила, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Постара се да запази непроницаемо изражение, макар че кръвта нахлу в лицето ѝ и това не беше само от гняв. По тялото ѝ се разпространи топлина, която нямаше нищо общо с гнева. Виновна беше близостта му, горещината на тялото му, наведено над нея. Въпреки това упорито вирна брадичка, все едно дали заради него или заради собствената си реакция. Лицето му потъмня още повече.

– Вие не сте домакинята тук. – Той не крещеше, точно обратното, но шепотът му я вледени по-ефективно от най-силния крисък. Внезапно гневът ѝ отлетя и това така я обърка, че за момент остана безмълвна и неспособна да се помръдне. Без бариерата на гнева беше безпомощна срещу привличането, което той упражняваше върху нея. Ей сега щеше да падне.

– Не, не съм – отговори съвсем тихо тя. Той държеше здраво облегалката на стола ѝ и се бе навел над нея така, че лицето му беше само на сантиметри от нейното.

– Нямате право да ме разпитвате.

– Нямам.

Двамата потънаха в мълчание. Ребърн я гледаше мрачно, докато тя се опитваше да се пребори с присвиването в корема и да издържи на погледа му. Ръбът на маншета му помилва бузата ѝ и тя се разтрепери.

Това го вбеси още повече.

– Няма да ви позволя да ме манипулирате. Станете.

Сграбчи я за рамото и грубо я изправи на крака. Тя изохка, толкова здрава беше хватката му, но той пренебрегна болката ѝ, преведе я през стаята и отвори вратата към стая без прозорци. За момент Виктория си представи, че е пленница в замък на рицаря Синята брада, и едва не се изсмя истерично. За съжаление представата отлетя така бързо, както беше дошла, когато слабата светлина от предната стая разкри пред очите ѝ спартански обзаведена спалня.

Когато Ребърн я пусна, тя се обърна към него, но той вече ѝ беше обърнал гръб и палеше лампата, поставена на скрин с огледало. Когато пламъчето се успокои, той затвори вратата и едва тогава се обърна към нея.

– Имахме уговорка.

– И аз се придържам към нея – отговори просто Виктория.

– Поискахте повече.

– А вие не поискахте ли?

Очите му засвяткаха под оранжевата светлина на лампата.

– Свалете кринолина. Веднага.

След тази грозна сцена Виктория отново беше в състояние да мисли и гневът ѝ пламна с нова сила. Отговори ледено на погледа му и започна да разкопчава роклята си със сковани движения. Прогони покълналата в сърцето ѝ нежност, задуши я с гнева.

– Не. Само кринолина.

Тя изкриви лице. Вдигна полата и фустата, посегна към кръста си и се опита да развърже връзките на корсета. С много мъка успя и свали кринолина.

Ребърн я наблюдаваше безизразно. Когато кринолинът падна в кратката ѝ, той направи крачка към нея и грубо я дръпна към себе си.

– Имате ли намерение да спазвате договора? – Лицето му беше само на сантиметри от нейното и тя усещаше овладения му гняв с цялото си същество.

Грубата му хватка не я разколеба. Тя го искаше с цялото си тяло. Искаше повече от него, всичко от него. Искаше да му отнеме болката и да я зарови дълбоко в себе си, както той се заравяше в нея. Отхвърли безумния импулс, пренебрегна тръпките по кожата си, топлината в слабите и си заповяда да вирне брадичка.

– А вие имате ли?

Той изруга тихо и я бутна към стената. Лицето му изразяваше

груби чувства. Гняв, фрустрация и нещо, което много приличаше на тъга, разкривяха чертите му и правеха гласа дрезгав. Тя потрепери под докосването му, парещият му поглед предизвика горещина по кожата ѝ.

– Не знаете в каква игра се впускате – изгърмя той.

– Знам по-добре, отколкото си мислите.

Ребърн посегна към копчетата на панталона си.

– Давам ви последен шанс.

– Отдавна съм взела своето решение. – Виктория беше убедена, че не иска да се върне назад. Даже сега, когато лицето му беше обезобразено от гняв, тя го искаше и всички съмнения на света не можеха да променят този факт. Ела при мен, умоляваше чудовището в нея и макар че отчаяно търсеше сили да му устои, не видя никъде желязната стара дева, за каквато се смяташе доскоро.

Той откопча панталона си, издърпа ризата, извади коравия си член. Вдигна полите ѝ и ги пхна в ръцете ѝ. Тя ги хвана неохотно. Предпочиташе да го прегърне. Той отвори бельото ѝ, вдигна я и я притисна към себе си. Облегна се тежко на нея, гърдите му бяха корави като стена в гърба ѝ. Ръцете ѝ бяха пленници между двете тела, но тя успя да се вкопчи в жакета му и го привлече още към себе си, доколкото това изобщо беше възможно. Членът му се мушна в отвора на бельото, проследи пътя на ръката му и се притисна между краката ѝ, когато се плъзна в нея, тя изплака тихо. Той беше толкова твърд и горещ, че направо я изгори. Тласъците му бяха силни и бързи, във всеки се примесваха гняв и страст и тя дишаше тежко, сякаш не той, а тя се гърчеше от болка.

Виктория се опита да застане по-удобно, но натискът на корсета я държеше в плен. Устните му завладяха нейните. Той обхвана брадичката ѝ, повдигна я и поиска целувка. Тя я даде с радост и поиска повече. Жаждата ѝ нарастваше. Цялата гореше с него, гневът му беше и неин, затова отговори на целувката му със същата твърдост, с каквато той я бе поискал.

– Проклятие, Виктория, защо не се борите? – изпъшка той и отдели уста от нейната, без да престава да прониква в нея.

– Няма за какво да се боря – отговори тя и притисна устни в свивката на шията му, напрегната до крайност.

Той изруга задавено, отдели се от нея и я грабна в прегръдката си.

– Вие сте най-упоритата, най-противоречивата, най-проклетата жена на света. Веднъж да ви поискам опърничавя, вие ми давате всичко без капчица възражение.

Ръцете му я притискаха с всички сили, но дори в гнева си не беше

заплашителен. Тялото ѝ пееше в такт с неговото, жаждата и радостното очакване непрекъснато се засилваха.

– Причинявате ми болка с мълчанието си, но с това – не. Когато се любим, ви имам доверие.

Той я сложи на леглото и разтвори краката ѝ.

– Искате да ме унищожите, а твърдите, че ми имате доверие. Каква е тази лудост?

Той нахлу отново в нея и Виктория не си направи труда да му отговори.

С мощен тласък на хълбоците той проникна дълбоко в утробата ѝ и я изпълни цялата. Тя извика и поsegна към него, но проклетият корсет и позата му не ѝ позволиха. Пръстите ѝ се вкопчиха в завивката. Стисна я в юмруци, докато той отново и отново нахлуваше в нея, сложил ръце под коленете ѝ. Тя знаеше какво прави той – опитваше се да я използва, да ѝ покаже, че наистина е уличницата, каквато сама се беше нарекла. Ала не успяваше. Тя усещаше болката зад гнева, безпомощността, която го тласкаше да удря. Затова не можеше да я нарани. Искаше да я остави зад себе си, но тя се движеше в крак с него и насладата беше толкова силна, че чак ѝ причиняваше болка.

Тя простена и той я погледна, сякаш я виждаше за първи път. От гърдите му се изтръгна тихо проклетие.

Той падна върху нея, устата му потърси нейната, гореща и неочаквано нежна. Ръцете му бяха навсякъде – в косите ѝ, по лицето, по корсажа на роклята, където нетърпеливо късаха копченцата. Виктория изохка тихо под бурята, много по-силна от пресметливото насилие преди малко. Кожата ѝ пареше под докосванията му, очакването ѝ растеше. Усети как косъмчетата по ръцете и краката ѝ настръхнаха, как цялото ѝ тяло затрепери, докато той я увеличаше със себе си към бездната.

Бедрата ѝ се увиха около хълбоците му и първата вълна се пречупи. По тялото ѝ мина могъща тръпка, тя отметна глава и изпъшка, пленница в стегнатия корсет, и погледът ѝ се замъгли. Вече виждаше само Ребърн над себе си, чуваше тежкото му дишане и бученето на кръвта в собствените си уши. Той беше тук, в нея, върху нея, около нея. Навсякъде.

Само той.

Тя извика отново, когато следващата, нажежена до бяло вълна я повлече към брега, и с крака и ръце подтикна Ребърн да я отнесе още по-нататък.

И той го направи.

Виктория се събуди, защото нещо докосна бузата ѝ и защото усети до себе си някаква празнина. Пребори се с вихрушката на сънищата, отвори очи и видя Ребърн да стои пред скрина с огледалото. Светлината на лампата позлатяваше широкия гръб и стегнатия задник. Той облече бельото си, опря се на скрина и обу чорапите. Опъна долната риза върху мускулестия гръб, без да се обърне към леглото. После изсипа топла вода от каната в легена и разбърка сапун в малка паничка.

Виктория лежеше гола под завивката и не смееше да се помръдне, за да не привлече вниманието му. Никога преди не го беше виждала такъв. Нищо неподозиращ. Бръснеше се без да мисли, с рутината, която създава навикът. Всяко движение беше икономично и се отличаваше с елегантност, каквато Виктория още не беше виждала у него. Иначе беше овладян, но и рязък, сякаш трябваше да контролира всяко свое движение, да проверява всяка реакция. Виктория бе поразена от факта, че в момента го виждаше неовладян, но за съжаление това прозрение не ѝ донесе чувство за близост.

Защото тя се чувстваше отдалечена от него с цял един свят. Имаше чувството, че го гледа с далекоглед от луната. Откакто бе започнала седмицата, двамата си говореха, спяха заедно, споделяха дните си. Но нещо от човека, който сега стоеше пред огледалото и точеше дългия бръснач, ѝ се изплъзваше. Тази част от него беше отделена и отнесена някъде; а тя беше убедена, че именно тя е по-близо до сърцето му от всичко, което споделяха двамата.

Укоряваше се, че за разлика от него тя бе разкрила много по-голяма част от себе си. Ребърн притежаваше зловещата способност да я омайва с приказки и да изтръгва тайните ѝ. Тази негова способност бе съумяла дори да разруши наученото през последните петнадесет години. Той беше видял толкова много от истинското ѝ Аз – повече от всеки друг човек на света, включително от самата нея. И колкото по-дълбоко проникваше през барикадите, толкова по-трудно ѝ ставаше да го държи на разстояние. Когато се събудиха посред нощ и продължиха любовния акт, той вече не беше просто мъж, а съвсем конкретно лице, и тя не намери сили да съкрати акта до чисто механичното.

Ребърн явно бе видял в огледалото, че тя го наблюдава, защото позата му веднага се промени. Ето го пак този контрол. Той остави

бръснача, изтри пяната по брадата си и докато подсушаваше лицето си, заяви сухо:

– Не е нужно да ставате толкова рано.

Виктория се усмихна уморено и се опита да прогони нарастващата неловкост.

– И на вас желая добро утро, ваша светлост. Колко е часът?

– Малко след девет.

Тя поклати глава.

– Вие никога ли не спите? Или това е още един от капризите ви?

Ребърн потръпна, но отговори небрежно, докато обуваше панталона си:

– Имам повече капризи, отколкото можете да си представите. И една от тях е, че искам да се наспите добре. – С две движения обу ботушите и продължи. – По-късно ще ви изпратя Ани със закуската. Дотогава обаче трябва да спите. Грабна тирантите и се запъти към вратата. На прага обаче спря и отново се обърна към нея: – Беше хубаво да се събудя до вас – изрече съвсем тихо и изчезна, преди Виктория да е намерила думи за отговор.

Байрън остави тежестите от розово дърво и взе два леки индиански боздугана. Намираще се в гимнастическата зала. Вече беше мокър от пот и мускулите му пареха приятно. Разкрачи се и започна бавно и внимателно да върти боздуганите, да раздвижи мускулите на ръцете и раменете си. Приятно му беше да усеща тегленето и засилващото се парене.

Обичаше този час на деня, който винаги прекарваше уредите и тежестите, чувството за контрол, когато отиваше до границите си. Или поне илюзията за контрол. Тук можеше да забрави скритите слабости на тялото си... слънчевия ден, който можеше да го нарани по-тежко от падане от прозореца или ритник на кон. Тук владееше тялото си. Превръщаше в машина от мускули, кости и жили и го променяше със силата на волята си. Ако можеше със същата сила на волята да излекува и заболяването на кръвта, което го парализираше... Виктория пак щеше да го попита. Знаеше това, знаеше също, че няма да ѝ каже. Малка част от него мечтаеше тя да приеме страданието му без съжаление, без ужас, без подозрения, а с открито разбиране. Ала знаеше, че мечтата е фантазия, която няма да издържи на реалността и на онова, което знаеше за човешката природа. В спомена му отново изникна младото лице на Уил, разкривено от ужас. Разтърси глава, за да прогони видението. Не

биваше да съди строго бедното момче. Той също се отвращаваше от болестта си. Как би могъл да очаква друго отношение от чуждите хора?

Байрън забави движенията на ръцете си и накрая ги отпусна. Остави леките индиански оръжия, посегна към следващата двойка и усети тежестта на изтощените си мускули. В повтарянето на движенията имаше нещо хипнотично. Не, нямаше да разкаже на Виктория, каквото и да му струваше това. Така щяха да му останат неопетнени спомени за тази единствена седмица и в кошмарите му нямаше да се явява разкривено от отвращение женско лице.

Не, че това имаше значение. Вече отдавна не го беше грижа какво мислят жените за него. Само че не виждаше смисъл да става смешен без причина.

Въпреки това му беше безкрайно трудно да се убеди в собственото си становище.

Виктория смръщи чело и вдигна свещта още по-високо.

– Сигурна ли сте, че е в мазето? – попита тя, докато слизаше по стълбата след Ани.

– Да, милейди, в едно от тях. – Момичето се изкиска и обясни: – В къщата има много мазета.

– Значи всеки ден прекарва по един час в мазето? – попита за десети път Виктория.

– Да, милейди. Негова светлост спазва много точно дневния си режим.

– Да, разбирам – промърмори Виктория и спря да търси обяснения. Всеки път, когато повярваше, че е навлязла малко по-дълбоко в същността на дук Ребърн, се появяваше нещо ново. Вече се съмняваше, че ще го опознае някога.

Стълбата свърши в тесен каменен ходник, толкова нисък, че Виктория трябваше да се наведе. Ани продължи още малко напред и спря пред ниска дъбова врата в сивия каменен зид.

– Пристигнахме – съобщи задъхано момичето. – Искате ли аз... да му кажа, че сте тук?

Виктория поклати глава.

– Не, не е нужно. Благодаря, Ани.

Камериерката се поколеба и Виктория се сети, че единствената им светлина беше в нейните ръце.

– Първо ще проверя дали негова светлост наистина е вътре и дали

има светлина и тогава ще ви дам свещта – добави бързо тя.

– Благодаря, милейди. – Ани се поклони зарадвано. Нямахме брва, само железен пръстен, затова Виктория просто бутна вратата. Пантите бяха добре смазани и тя се отвори безшумно. Надеждата ѝ за драматично скърцане, което да го предупреди, се изпари. Появиха се пет стъпала, които я отведоха в просторна сводеста зала.

С изключение на шкафа в един от ъглите помещението беше празно. Ребърн стоеше с гръб към нея под светлината на една газена лампа и с бавни, ритмични движения размахваше индиански боздугани. Без да се обърне Виктория подаде свещта на камериерката. Ани ѝ благодари шепнешком и побърза да изчезне. Виктория изобщо не я усети, тъй като цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху херцога.

Великолепен мъж. Не намираше друга дума, за това, което виждаше. Долната риза беше мокра от пот и подчертаваше могъщия контур на гърба. Вдигна боздуганите и мускулите на раменете и шията се издуха. Завъртя ги и издуването се премести към гърба. Всяко движение беше изпълнено с мощ и грация. Мъжествено, омагьосващо... и безкрайно възбуждащо.

Виктория затвори бързо врата, слезе по стъпалата и застана под каменния свод. Плочите под краката ѝ бяха посипани с фин бял пясък, който заскърца под обувките ѝ. Ребърн веднага я чу, защото отпусна боздуганите и се обърна. Не каза нищо, само се усмихна криво, сякаш можеше да прочете всяка неприлична мисъл, която беше минала през главата ѝ в последните две минути. Виктория се изчерви до корените на косата.

– Търсех ви – проговори тихо тя, за да сложи край на мълчанието.

– И какво ви кара да мислите, че желая да бъда намерен?

Виктория се засмя и се опита да изглежда спокойна въпреки съдържаността му.

– Дори да е така, какво ви кара да мислите, че ме е грижа? В нашия договор е казано, че ще прекарам една седмица във вашата компания. Вчера се постаряхте да ми го напомните, нали? Но в договора няма нито дума, че съм длъжна да ви оставям сам.

Ребърн остави боздуганите в шкафа.

– О, сега разбирам каква грешка съм допуснал. – Взе голямата кърпа, окачена на вратата на шкафа, и изтри лицето си. – Надявам се, че след като положихте толкова усилия да ме намерите, поне сте се наслаждавали на представлението.

– О, да – увери го тя. – Само като си помисля, че съм пропуснала

толкова възможности! Можех всяка сутрин да идвам тук да ви гледам. Струва си да се откажа от един час сън.

– Което показва на кое място съм в списъка ви: точно след един час сън.

Виктория потисна усмивката си и се отпусна.

– Това би трябвало да ви научи да не си просите комплименти.

– Бих казал, че да се опитвам да прося комплименти от вас е все едно да чакам от умрял писмо.

– Съвсем правилно.

Ребърн метна кърпата на рамото си.

– Имате ли някаква специална причина да дойдете чак тук?

Виктория поклати глава.

– Скука. Помислих, че вие със сигурност не скучаете като мен.

Той избухна в смях.

– Откъде да знам как точно скучаете вие? Но както и да е, обещавам ви, че през остатъка от деня изобщо няма да скучаете.

– Така ли? – Виктория го изгледа с високо вдигнати вежди.

– Помолих готвачката да ни приготви кошница за пикник. Ще излезем на езда. Смятам да отидем до Рок Кийп.

– Значи не сте забравили? – извика искрено зарадвана Виктория.

– Удържах на думата си. Ако желаете, ще ви придружа до стаята ви и след половин час ще се срещнем долу в залата. Така ще имате време да се преоблечете, а аз – да се изкъпя.

– Разбира се, че желая – отговори въодушевено Виктория.

– Тогава да тръгваме.

Ребърн и лакеят вече чакаха, когато Виктория слезе в залата. Той носеше отново широкополата шапка, с която приличаше на свещеник, и беше вдигнал копринения шал до устата. Но иначе по нищо не се отличаваше от джентълмените, които излизаха на утринна езда. Виктория се приближи бавно, за да му даде възможност да огледа новия ѝ костюм.

– Винаги съм мразил женските костюми за езда – установи той.

Виктория заби последните игли в шапката си и застана пред него.

– Сигурно се чувствате лишен от позицията, която ви се пада по право, когато дамите се обличат по мъжки.

Той се засмя и ѝ предложи ръката си.

– Не съм чак толкова несигурен. Просто ми се струва глупаво да комбинирате костюма и корсета по такъв натрапчив начин. Когато прекалите с дантелите и турнюрите, става още по-лошо. А що се отнася до шапката ви... – Той огледа подозрително дамската версия на цилиндър,

увенчан с пера, която стоеше на главата ѝ, и продължи – По-добре да си спестя коментарите. Това нещо говори само за себе си.

Виктория се опря на ръката му и огледа стоманеносивата колосана коприна, която проблясваше под черната ѝ наметка. Костюмът за езда приличаше по цвят и форма на предишните ѝ дрехи и изглеждаше доста различен от двете рокли, които той ѝ беше поръчал.

– Аз го харесвам – отговори тя, обзета от странното желание да му противоречи.

Ребърн промърмори нещо неразбрано и махна на Андрю да им отвори вратата.

Виктория излезе първа и вдигна несигурен поглед към тъмните, дълбоко надвиснали облаци. Приличаше по-скоро на ранна вечер, отколкото на късна сутрин. Ето защо е решил да излезем на езда днес, разбра тя. Тъмното предчувствие подходеше на забуленото в облаци небе.

Ратаят доведе конете – забележителни животни, което изобщо не изненада Виктория. Макар да не изглеждаше луд по лова – тя беше убедена, че той изобщо не се интересува от това „джентълменско“ занимание, – Ребърн беше достатъчно претенциозен, за да държи в оборите си само най-добрите екземпляри. Въпреки това тя вдигна вежди, като видя излъсканото дамско седло на гърба на кафявия кон.

– И това ли е наследство от чичо ви? – попита язвително.

Ребърн вдигна рамене.

– Принцеса беше предназначена за Летисия. Мисля, че ще ви подхожда добре.

– Този кон се казва Принцеса? – Виктория беше готова да избухне в смях.

– Това, естествено, не е истинското му име. Ратайчетата от Чатъмърт го бяха нарекли така и името остана. – Ребърн направи гримаса. – Ще разберете, че наистина му подхожда.

– А тя? – Виктория посочи черната кобила.

– Аполония има само едно име. – Ребърн се намръщи неодобрително. – Стивън е пропуснал да донесе столчето закачване. Да ви помогнали да възседнете Принцеса?

– В деня, когато вече няма да мога да възсядам коня си без чужда помощ, ще престана да се наричам английска лейди.

Виктория се метна на седлото, нагласи полата си и сложи десния си крак в стремето. После кимна на ратая и взе юздите от ръцете му. Божичко, как ѝ беше липсвала ездата! Да усеща силата на коня под себе

си, движението на мускулите му, свободата... Не беше излизала на езда само няколко дни, а имаше чувството, че е цяла вечност.

Ребърн, който я наблюдаваше развеселено, възседна Аполония с елегантно движение. Кобилката отметна глава назад, повече от радост, отколкото от нервност, и потегли бавно. Виктория изравни коня си с него и двамата заслizaха по входната алея.

– Винаги ли е такъв? – попита Виктория и огледа подозрително скопения кафяв кон. Принцеса танцуваше – по-скоро ситнеше надолу по алеята с елегантно извита шия и високо вдигнати копита.

Ребърн избухна в смях.

– Сега знаете защо се нарича Принцеса. Успокойте се след половин час ще му омръзне и ще тръгне послушно. Малко е високомерен, но иначе е добричък.

Виктория го изгледа сърдито.

– Не съм изразила тревога, че може да падна.

– Никога не ви се е случвало, така ли? – попита хладно Ребърн.

– Мога да кажа, че съм родена на седлото... и няколко пъти съм падала. – Виктория се усмихна меланхолично. – Доста коне са ме ритали, а една дръзка малка кобила едва не ме стъпка.

– Разбирам. Вие сте луда по конете – изрече тържествено той и я погледна втренчено. – Да видим дали ще отгатна – никой друг в семейството ви не язди.

– Колко бързо улучихте черната точка! Истината е, че мама се е отказала от ездата много преди моето раждане, баща ми има подагра, а брат ми предпочита да препуска по задните улички с лекия си файтон и да тероризира бедните хора. Аз обаче яздя.

– Всеки ден? – предположи той.

Виктория устреми поглед към голия склон, който се простираше подканващо пред нея.

– Почти всеки ден. Понякога с часове.

Двамата мълчаха дълго. Когато Ребърн зави по тясна пътека, Принцеса изпръхтя и задъвка юздата, защото искаше да върви по тревата, но бързо се успокои и само шръкналите уши издаваха недоволството му.

– Нима яздите само за да избягате от семейството си? – попита тихо Ребърн.

Виктория се усмихна и отговори с предишното доверие към него:

– Ако беше така, щях да съм достойна за съжаление. Не, аз обичам ездата. Обичам я от деня, когато баща ми ме качи на първото дебело старо пони. Бях на три години.

– Помните ли го?

Макар да не разбра дали това го учуди, Виктория кимна.

– Това е най-ясният ми детски спомен. Отначало ми беше скучно и хленчех, защото беше горещо и понито миришеше ужасно. На всичкото отгоре предишния ден ми бяха купили нова кукла, която ме чакаше в детската стая. Главният коняр ме пусна да обикалям в кръг, като държах понито на дълго въже, и ми се зави свят. Веднага измислих план как да ги накарам да ме върнат обратно в къщата.

– Какъв план? – Ребърн се изненада от интереса, с който я слушаше.

– По едно време ми дадоха юздите. Конярят пусна въжето. И изведнъж се почувствах най-свободният човек на света. – Виктория избухна в тих смях. – След този ден вече не можеха да ме извадят от обора. Нещастната ми бавачка получи упорито малко пони, за да ме следва, където и да отида. На седем години, когато дойде първата гувернантка, а бавачката трябваше да се грижи за Джек, я убедих, че мога да се справям и сама. Яздех напълно свободно. Без бавачка, без гувернантка, без ратай или камериерка, да не говорим за родителите ми. Само аз. Правех, каквото си искам, и никой не ме гледаше накриво, нито се опитваше да поправа грешките ми.

– А какво искахте?

Въпросът на Ребърн я върна в настоящето и я разсмя.

– Исках да яздя като луда, да препускам като индианка, да се спускам по хълмовете и да усещам как сърцето излита от гърдите ми. Да съм смела до безумие и дръзка... да съм всичко онова, което кротката малка лейди не може да бъде.

Лицето му стана сериозно.

– Наистина сте се променили много, нали?

Виктория веднага се овладя.

– Не. Не мисля. Просто се натрупаха много проблеми. Половин час галоп вече не ми е достатъчен.

Разговорът замря за няколко минути. Прекосиха в мълчание високото плато. Пиренът не беше прецъфтял съвсем и уханието му се носеше навсякъде. Няколко бодли се закачиха по роклята на Виктория, но тя не си направи труда да ги изчисти. Ребърн се наведе към нея и попита с интерес:

– Нямате нищо против един галоп, нали?

Очевиден опит да подобри настроението ѝ, но Виктория го прие с благодарност. Отметна глава назад и попита високомерно:

– Ще се състезаваме ли?

Без да отговори, Ребърн се приведе към шията на коня си и препусна. Виктория го последва със смях.

– Не е честно! – изкрещя подире му. – аз не познавам пътя!

Ребърн се ухили през рамо.

– И какво от това? – изкрещя в отговор.

Виктория пришпори Принцеса и кафявият кон препусна весело след черната кобила.

След около час, тъкмо когато излязоха от гористата долинка, паднаха първите дъждовни капки. Виктория попита Ребърн защо им е трябвало толкова време, за да стигнат до руината, след като от градината е изглеждала съвсем близо. Байрън ѝ обясни, че наистина не е далече, но трябва да се слезе по много стръмен склон. За не толкова дръзките това бил единственият път.

Виктория се обърна към руината. Рок Кийп се издигаше на възвишението точно пред тях. Нагоре се виеше тесен, отдавна неизползван път. От мястото, на което бяха застанали личеше, че възвишението е с форма на правилен четириъгълник, следователно не може да бъде естествено. А пътят е минавал точно по края му. Едва когато Ребърн се обърна с усмивка към нея, Виктория разбра, че бе спряла коня си.

– И какво сега? – попита той.

– Какво чакаме още? Тръгвайте напред, преди дъждът да ни е намокрил!

Ребърн пусна коня си в тряс и го насочи към черната руина.

Виктория се учудваше на себе си: би трябвало да е развълнувана или поне любопитна, но колкото повече се приближаваха, толкова по-силно ставаше тъмното предчувствие, което бе изпитала предишния ден. Оттук крепостта изобщо не приличаше на сграда, а много повече на огромен каменен стълб, израснал от земята заедно с пиедестала си. Руината беше извънредно голяма, но сред западналите ѝ зъбери дебнеха много повече сенки, отколкото беше възможно, много повече пропасти и висини, отколкото предполагаше големината. Обгърнат в арогантната си вечност, Рок Кийп се оплъчваше срещу цялата заобикаляща го местност и се стремеше към безутешните облаци. Виктория отново изпита странното чувство, сякаш най-важният отговор беше скрит някъде тук, между камъните. Само да можеше да го разбере. Камъните и сенките я викаха да се приближи и в същото време я отблъскваха.

Погледът ѝ неволно се върна към неподвижната фигура на херцога, който бе застанал до нея, и неизбежно направи сравнение. Тя се опита

да прогони тази мисъл, но колкото повече се приближаваха, толкова по-натрапчива ставаше тя.

Копитата на конете трополяха по обраслия с трева калдъръм и се плъзгаха по мокрите камъни. Бяха още в началото на пътя, който водеше към крепостта.

Рок Кийп бил разрушен през Гражданската война, макар че бил опразнен преди повече от сто години. Ала когато установили, че не могат да се защитават в господарската къща, прадедите ми заели позицията тук.

Виктория не каза нищо. С вопит в рушащата се кула поглед тя се опитваше да установи кои дупки са от оръдейни гюллета и кои – от възрастта.

Когато стигнаха горе, вече валеше ситен дъжд. Точно пред тях се издигаше четиригълната кула, а встрани от нея се виждаше дълга и ниска каменна пристройка. Половината покрив беше покрит с дебел пласт слама.

– Елате – покани я Ребърн с мистериозна усмивка и слезе от коня.

Той въведе коня си в ниската постройка и едното копито се удари със звън в ръба на полузаровен камък. Виктория се взря в мрака и се опита да разбере колко е голямо помещението, но междувремежно облаците се бяха сгъстили и вътре беше твърде тъмно. Затова вдигна рамене, слезе от коня си и последва херцога.

15

Застанал в задния ъгъл на ниското помещение, Байрън видя как Виктория се поколеба на изхода и се опита да види нещо в мрака. Милейди не харесва непознатите селения, помисли си саркастично той, когато тя най-сетне го откри и предпазливо въведе коня си вътре.

– Доколкото си спомням, бяхте ми казали, че крепостта е изоставена поне от двеста години – отбеляза тя, щом се приближи, и огледа ниския сламен покрив.

Байрън взе юздите от ръката ѝ и върза Принцеса за гредата.

– Правилно си спомняте. – Разхлаби седлата и потупа конете по задниците. – Но овчарите се изкушили да използват руината за стадата си по време на агненето. – Той посочи другия край на голямото помещение, където на пода се виждаше огнище, а в тавана точно над него имаше дупка за дима. До стената беше опрян празен нар.

– О! – промърмори Виктория и изкриви уста в смутена усмивка. – Прекарала съм половината си живот на село, а едва сега забелязвам, че не разбирам нищо от овце, телета и земеделие, макар че животът на арендаторите в именията на родителите ми не се върти около нищо друго.

Байрън вдигна едната си вижда и развеселено си представи как Виктория тича по нощница в обора, за да присъства на раждането на агънцата или да спаси живота на любимата си кобила, макар че ще се потопа до лактите в кръв.

– Твърде малко дами се занимават с тези неща. Повечето джентълмени също не ги харесват – даже онези, които притежават повече от двеста и петдесет хектара, нямат представа какво се върши в земите им.

Лицето на Виктория се отпусна и изрази любопитство.

– Но вие имате, нали?

Байрън вдигна рамене.

– На млади години имах нужда от нещо, което да запълва дните ми. Разбира се, като не се имат предвид другите забавления. Още приживе чичо ми даде свобода на действие в четири по-малки именения и аз имах предостатъчно работа. – Той я изгледа отстрани. – Елате. Искахте да видите Рок Кийп, а досега сте видели само пристройката.

– С удоволствие – отговори Виктория и прихвана тясната дълга пола на костюма за езда. Излезе отново под ситния дъжд и попита: – Ако

позволите да попитам, колко имения имат дуковете Ребърн?

Байрън спря и ѝ предложи ръка.

– Девет, включително Ребърн Корт. Имам няколко реда къщи в Лондон и половин дузина доста ценни къщички в Бат. – Тя сложи ръка върху неговата и меките ръкавици помилваха китката му. – Земите са огромни, но разполагам само с пет от господарските къщи.

– Така ли? А какво е станало с другите? – Виктория беше устремила поглед към кулата, издигаща се точно пред тях.

Докато отговаряше, Байрън я наблюдаваше скришом, за да види реакцията ѝ.

– Едната съборих. Дори в добро състояние не би имала нищо привлекателно, но тя беше в ужасно състояние и недостойна за живот. Втората е дадена под наем на един лондонски фабрикант на обувки, който има нужда от имение в близост до града, за да осъществи обществените си амбиции. В третата е настанено училище за момчета, а четвъртата съм преустроил във фабрика за сирене.

Виктория се обърна към него – учудена, но не ужасена.

– Не бих помислила, че ще се откажете от другите си резиденции. Макар да е очевидно, че сте свързан главно с тази, в която живеете.

Той спря и я погледна.

– Традициите и семейната история са нещо прекрасно. Но аз искам да дам своя принос, като направя поне няколко от именията доходни. – Хвана отново ръката ѝ и я поведе към крепостта. – Времената се променят, Виктория. Преди петдесет години английските дукове и графове са били най-великите мъже на света. Сега лондонските бизнесмени могат да ги изкупят заедно със земите и къщите им. – Той се засмя безрадостно. – Ние си отмъщаваме, като не обръщаме внимание на синовете им в Хайд Парк и не каним дъщерите им на нашите чайове и балове. Но истината е, че малко се страхуваме от тях, защото много скоро ние ще бъдем хората, зачертани от списъците за гости. – Изгледа я отстрани и заключи – Като гледам какво става, нищо чудно децата на Ани да не признаят следващия дук на Ребърн, колкото и да ми е неприятна тази мисъл.

Виктория поклати глава. Очите ѝ светеха, вятърът бе зачервил бузите ѝ.

– Може би това е компенсация за съдбата на тъкачите и ковачите, която ви е толкова на сърцето. Но аз не вярвам, че ще се стигне чак дотам. Дори тук – тя посочи чудовищната руина – където ми е много лесно да повярвам в разпадането на класовото общество. – Усмихна се и добави – Тази руина е илюстрация както на вашата гледна точка, така и

на моята. Колкото и ниско да паднат днешните благородници, те ще запазят спомена за една власт, много по-голяма от всичко, което са в състояние да постигнат малките.

– Значи ни виждате като наследници на упадъка. – Байрън се засмя сухо. – В такъв случай предпочитам забравата.

Стигнаха до кулата и той спря пред една цепнатина в зида.

– Това е единственият достъп. Дървената стълба, която някога е водела към главния вход, отдавна я няма.

– Е, тогава ми позволете да мина първа – рече Виктория и изправи рамене. Мушна се през цепнатината и спря като закована. – О! – промълви глухо и се огледа с разширени от изненада очи.

Байрън надникна над рамото ѝ. Макар да бе посещавал руината десетина пъти, мястото все още излъчваше нещо сакрално, което му спираше дъха. Отвън беше голият, шибан от вятъра хълм, ситният дъжд се удряше в прастарите стени, в дивите хрусталаци се виждаха стотици паднали камъни. Ала вътре в стените цареше абсолютна тишина. Мълчание, което беше почти неестествено. Двамата стояха на тесен перваз точно на мястото, откъдето някога се е слизало към избите. По всички хоризонтални повърхности се бяха събрали отлаганията от две столетия – парчета от отдавна изгнила стълба и от дебелите греди, носили дървените подове, мазилка от арките, камъни от стените. Навсякъде, където имаше поне малко земя, растяха храсти и треви и образуваха своеобразни висящи градини, които обгръщаха мястото в магия.

Виктория се засмя зарадвано и скочи на най-близкия каменен блок.

– Как мислите, сигурен ли е? – попита тя. Той я погледна пронизващо.

– Ако продължавате да подскочате, може и да се разклати, но когато бях тук последния път, всичко изглеждаше стабилно. Ала ако слезете в избата, ще видите скелети на овце това е предупреждение какво може да ви се случи, ако не внимавате.

Виктория вдигна вежди.

– Аз съм повратлива като коза и по нищо не приличам на овцете. Но ще запомня предупреждението. – Още един скок – и тя стъпи на каменната стълба, която се виеше по стената.

Байрън усети как стомахът му се сви, докато тя балансираше по ръба, но очите ѝ святкаха дръзко и той знаеше, че ако каже нещо, ще последват още по-големи лудости. Затова се облегна на стената и си придаде колкото можеше по-спокойно изражение. Виктория изглеждаше като у дома си сред тази купчина камъни. Древната руина беше събудила

дремещото в душата ѝ зверче. От нея щеше да излезе страхотен призрак за тази кула. Очевидно гореше от желание да наруши мира тук.

– Няма ли да дойдете при мен? – попита тя. Светлите очи сияеха, главата беше леко наклонена.

– Както желаете – промърмори той с привидна почтителност и се отърси от неприятното усещане. Стъпи на каменната стълба и ботушите му изскърцаха по мокрите стъпала.

Виктория се обърна и се заизкачва с леки стъпки по стълбата. На пръв поглед движенията ѝ изглеждаха лекомислени, но Байрън видя как опипваше със стъпало всеки камък, преди да премести тежестта си, и страховете му се уталожиха. Въпреки това се стараше да върви много близо до нея, за да я улови, ако се подхлъзне.

Нагоре стълбата стана по-нестабилна. Появиха се цепнатини, а най-горе липсваха цели камъни. Виктория спря. Байрън беше готов да я помоли да слиза, но тя изпъна рамене и направи две крачки към един тесен прозорец. Там спря и се загледа навън. Изражението ѝ се промени, типичната овладяна бдителност изчезна и отстъпи място на нещо нежно, на някаква страхопочитание. Светлината, която падаше през отвора, огряваше лицето ѝ: фино изрязаните линии, правия, съвсем леко извит нагоре нос, красивите устни, отпуснати и леко отворени, сякаш да поемат вятъра. Тя беше същество от порцелан и светлина, излъчваше непобедим живот. Байрън изведнъж разбра, че каквото и да се случи през следващите дни, той ще я запомни завинаги точно такава. Въздушно същество от светлина, заварено в миг на безпомощност.

Тежки облаци закриха слънцето, угасиха крехката светлина и мигът отмина. Байрън въздъхна. Всъщност би трябвало да се радва. Повече тъмнина означаваше повече сигурност. Въпреки това не можа да съдържи съжалението си.

– Местността тук е много по-различна от развълнуваните поля, на които съм свикнала. Въпреки това е по свой начин красива.

Байрън се усмихна, макар че тя не можеше да го види.

– Ако продължавате в този дух, скоро ще започнете да цитирате така наречените езерни поети.

Виктория изпуктя сърдито и не го удостои с поглед.

– След като сте циничен дори към прерафаелитите, както ли ще кажете за Уърсдурт или Колридж? – Огледа изпитателно стъпалата нагоре и добави: – Много ми се иска да се изкача още малко, но с готовност признавам, че съм страхливка и не желая да рискувам да си счупя врата.

– Страхливостта често се бърка с мъдрост – засмя се Байрън и тя го

изглежда злобно, но отговорът ѝ прозвуча примирително:

– Мисля, че е време да слезем. И двамата сме мокри, а както изглежда, небето всеки момент ще отвори шлюзовете си и тогава тежко ни!

Байрън тръгна пръв и щом слезе от стълбата, подаде ръка на Виктория, за да ѝ помогне да излезе през цепнатината в древния зид.

Сякаш това беше знак. Облаците се разтвориха и ситният дъжд премина в порой. Виктория изсъска сърдито:

– За втори път се намокрям до кости заради вас!

Без предупреждение се откъсна от него и побягна към пристройката. Преди да се скрие вътре, Байрън чу под проливния дъжд смеха ѝ – не истеричен, защото се бе намокрила до кости, а дързък, радостен смях, сякаш излязъл дълбоко от земята и намерил път към гърлото ѝ.

Когато Байрън се наведе и влезе в ниското помещение, Виктория вече беше свалила шапката си и окачваше наметката на една кука в гредата. Даже в мрака на пристройката Байрън видя, че косата ѝ е разрошена, очите блестят, а бузите ѝ са зачервени. Тя го изгледа укорително, но сияещото лице я изобличаваше в лъжа.

– Заради вашата глупост сигурно ще легна болна – укори го тя. – Ще имам късмет, ако се отърва само с лека настинка.

Байрън свали палтото и шапката си и ги окачи до нейните.

– Съмнявам се, че сте от жените, които боледуват често от настинки.

Виктория избухна в смях.

– Можете поне да се престорите на загрижен.

– Ако не беше толкова очевидно, че това ви доставя хлапашко удоволствие, може би щях да се престоря. – Той разви шала от врата си и го окачи до палтото.

За негова изненада Виктория остана изумена.

– Чули сте ме да се смея?

– Смахът ви беше звънък като камбанка. И дойде много неочаквано – меко казано.

Очевидно чакаше обяснение, но Виктория се поколеба. После сведе поглед към ръцете си и бавно свали ръкавиците си.

– Виждам, че сте ме заловили на местопрестъплението. – Засмя се, но в смеха ѝ имаше болка. – Сигурно ме смятате за луда.

– В никакъв случай. – Той също свали ръкавиците си и взе ръката ѝ. Неговите ръце бяха студени от дъжда, нейните ледени. Байрън смръщи чело. – Ей сега ще запала огън.

Виктория издърпа ръката си и се огледа.

– Ей там – каза тя и кимна към ъгъла, в който беше нарът. – Редно ли е да използваме дървата? Ще се чувствам виновна, ако някой мръзне заради мен.

Байрън махна пренебрежително и започна да изважда дървата изпод нара, където бяха струпани.

– Овчарите идват тук няколко седмици, преди да започне агненето, и подновяват запасите. Да не говорим, че всъщност нямат право да използват тази пристройка. Представете си, че е част от арендата.

Кръглото огнище на пода беше намокрено от дъжда, който падаше през дупката в покрива, и бе станало неизползваемо.

– Да запалим огън до входа – предложи Виктория.

Байрън кимна, вдигна наръч дърва и ги отнесе близо до входа. Натрупа ги на купчина, извади от джоба си прахан и кремък и още на третия опит успя да запали огън. Щом тънките тресчици се разгоряха, Виктория се приближи и погледна навън, където валеше като из ведро. Байрън почака, но когато тя не каза нищо, започна да извежда от кошницата за пикник съдове, прибори и ядене. След малко Виктория въздъхна.

– Имали ли сте някога чувството, че... че нещо шуми в кръвта ви? Сякаш част от вас иска да литне и никога да не се завърне на земята.

Байрън си припомни изисканото изражение на Летисия, когато седеше в салона си и го обиждаше; за безумния импулс да изостави всичко в Лондон и да отиде на север, чак в Йоркшир; за избухването си, когато Уил Уайтфорд се сгоди за Шарлът, и за мрачната си решителност никога да не се разкрие пред друг човек, след като бе видял ужасеното, треперещо от отвращение лице на Уил.

Но Виктория нямаше предвид това. Инстинктът му подсказваше, че тя не говори за ужасната смесица от гняв и отчаяние, която някога едва не го подлуди. Спомни си детството си, дългите дни в затъмнени помещения, където зад дебелите кадифени завеси живееше един цял свят от цветове, достъпни за него само в откраднати мигове, когато бавачките и възпитателите му обръщаха гръб. Припомни си как отново и отново открадваше по няколко минутки, за да наблюдава синьото небе и smaragdovozelenите поляни, макар че болките по лицето крещяха да престане. Припомни си как на следващия ден лежеше трескав в мекото си легло, как бавачките се грижеха за него и непрекъснато го питаха къде се е изгорил така зле... Как да им обясни, че поляните и градините, които за тях не представляваха нищо особено, непрекъснато го викаха? Как да им обясни, че веднага би се сменил със слабоумния син на градинаря, само за да тича бос и с вдигната глава по тревата, докато слънцето

целува лицето му? Байрън се обърна към изхода. Облачното небе беше само малко по-светло от здрача вътре. Това беше неговият свят – часовете, когато бурята закриваше слънцето; зимният здрач, когато светлината беше мътна и безсилна. Нямаше смисъл да копнее за слънце, както някога правеше глупавото малко момче. И все пак... част от него не можеше да се примири.

Байрън забеляза, че Виктория го наблюдава, и се стресна. Лицето ѝ беше овладяно, сякаш очакваше пренебрежителен отговор, но в очите ѝ имаше и съчувствени искри, сякаш хранеше подозрението, че в мълчанието му се крие повече от отказ.

– Да – рече тихо той. – Мисля, че знам какво искате да кажете.

Тя кимна и между двамата се възцари мълчание.

По някое време проливният дъжд престана. Отново ръмеше както преди и Виктория видя мрачната долина под хълма.

Десетина мокри овце се бяха свили в един овраг. От камините се издигаше дим и ситният дъждец го притискаше към земята. Хладният въздух беше толкова влажен, че почти можеше да се пие. Представи си колко сладък и земен беше вкусът му, точно както ухаеше земята под нея. Хладът, който полази по крайниците ѝ, беше почти приятен, защото можеше да се приближи до огъня и да го прогони.

– Какво ще правите, Виктория?

Гласът на Ребърн я върна в действителността. Реши да се престори, че не знае за какво става дума, но беше безсмислено.

– Когато се върна в Ръшуорт? Ще приемам всеки ден, каквото дойде. Какво друго? Вие ме обвинихте, че се самоизмамвам. Убедително ли е да си правя планове, макар да нямам представа какво искам?

– Точката е за вас.

Виктория се обърна към него и усети същата дистанция, същата пропаст, която я тормозеше от пристигането ѝ.

– А вие... какво искате вие?

Той се усмихна безрадостно от сянката под входа, където се беше оттеглил след отслабването на дъжда. Косата му се беше нахвърлила и падаше на едри вълни покрай лицето, което му придаваше почти варварски вид.

– Аз съм дук Ребърн. Какво бих могъл да искам, след като имам всичко?

Виктория изпухтя презрително.

– Да довършите къщата на вдовиците, да направите Ребърн Корт обитаем, а земите си – печеливши. Да се ожените, макар и не за

Летисия, да имате наследник. Детските стаи не бива да останат празни, нали? И вие искате, каквото искат всички хора – щастие.

Лицето му потъмня.

– Значи не ме смятате за щастлив? – Гласът му прозвуча спокойно, но със заплашителен тон, който преди два дни я бе накарал да смени темата.

Днес беше вече друго. Издържа погледа му съвсем спокойно.

– Да, не ви смятам за щастлив. И не вярвам, че някога сте бил. Вие сте един наранен самотен мъж и колкото повече се стараете, толкова повече се самозалъгвате. Казвате, че сте планирали къщата на вдовиците не за себе си, а за Летисия. Изградили сте планове си върху надеждата за семеен живот, който няма нищо общо с вас. Нито един от хората, които си мислят, че ви познават, не би ви свързал с такъв начин на живот. Как смеете да ме обвинявате, че се самозалъгам, след като в сравнение с вас аз съм нищо?

Тя помълча малко и продължи с нарастващ гняв:

– Вие познавате историята ми, но сте скрили своята толкова дълбоко в сърцето си, че не ми позволявате да разбере нищо. Вече три дни ми задавате всевъзможни въпроси. От три дни се разкривам пред вас като труп на масата на анатома. Сега вече край. – Тя разтърси глава. – Един-единствен път ви зададох истински важен въпрос и вие отказахте да отговорите. От какво ви е страх? Какво ви е причинил светът – какво би могъл да ви причини, та ме лъжете и се криете?

Ребърн скочи и се изправи пред нея. Лицето му беше разкривено от толкова силни чувства, че за момент Виктория повяра, че ще я удари. Отдръпна се инстинктивно, но веднага се овладя и упорито вирна брадичка.

– Този път няма да ме принудите да замълча.

Очите му буквално горяха. Въпреки това тя издържа мрачния му поглед. Той отвори уста и отново я затвори. Мускулите на брадичката му трепереха. За миг, само за миг изглеждаше успокоен...

Ала мигът отмина бързо. Ребърн се завъртя рязко, обърна гръб и се запъти към конете.

– Дъждът спря, навън е почти светло. Трябва да се прибираме.

Думите прозвучаха дрезгаво, като през преса. Виктория беше готова да изкрещи. Ала знаеше, че няма какво да направи.

Облегна се изтощено на стената, докато Ребърн затягаше ремъците на седлата. Нямахше власт над дука и това я изпълни с огорчение. Тя имаше само един договор, едно парче хартия, което я задържахше за една

седмица в Ребърн Корт. Тя беше виновна, защото му позволи да придобие влияние над нея и да разкрие тайните ѝ. Тя си бе въобразила, че означава нещо за него. Веднъж го бе помолила за отговор, но не го получи. За него тази седмица беше само отклоняване на вниманието, затова не беше вложил в нея нищо, което не искаше да загуби.

Глупачка! Знаеше, че заслужава поне сто по грозни думи, но не ѝ хрумна нито една. Глупачка! Огорчението я завладя без остатък. Трябваше да си тръгне още щом дукът ѝ направи онова смешно предложение. Да напусне Ребърн Корт, без да се обърне нито веднъж.

А защо не сега? – помисли си внезапно. Защо да не си отиде в този момент, когато го искаше така силно? Самият Ребърн ѝ бе разкрил истината. Не можеше да продължи, както досега, не искаше да продължи, защото тогава да остане? Изведнъж се почувства освободена и беше готова да се изсмее. Брат ѝ бе забъркал тази каша – нека той да се оправя. Що се отнася до нея, тя ще напусне мрачната господарска къща и още помрачния херцог със следващата пощенска карета. Ще си замине оттук и никога, никога няма да погледне назад.

Представата беше толкова опияняваща, колкото и ужасна. Тя се отблъсна от стената и изведнъж ѝ се зави свят. Втренчи поглед в неумолимия гръб на Ребърн и потрепери. Стомахът ѝ се сви на топка. Опря се отново на стената, защото коленете ѝ омекнаха.

Още един шанс, каза си тя. Трябва да му дам още един, последен шанс.

– Ще задам въпроса още веднъж – изрече тя с глас, който въпреки решителността ѝ трепереше. – Байрън Страдфорд, защо избягвате светлината?

Той се вцепени. Стана абсолютно неподвижен. В продължение на един дълъг миг Виктория го гледаше как стои пред нея като камък. После се отърси от вцепенението и обърна лице към нея. Сърцето ѝ се сгърчи от ужас. Толкова затворено и страшно беше лицето му. Никога не беше виждала очите му толкова студени и устата толкова корава. Разбра отговора, още преди да го е чула.

– Знаете, че нямате право да ме питате за това.

– Да, нямам – отговори тя с пресекващ глас. Под краката ѝ сякаш се отвори дупка и тя изпита ужасяващото чувство, че пропада, макар да стоеше облегната на стената. – Вече признах, че нямам право да ви задавам този въпрос, но и вие нямате право да изтръгнете моите тайни. Не мога да направя нищо друго, освен да ви помоля да ме дарите с доверието си. Какво значение има това, след като ни остават само два или три

дни? – Гласът ѝ беше отнесен, сякаш идваше от много далеч.

Лицето на Ребърн се сгърчи от гняв.

– Също като вас аз имам право да реша на кои въпроси да отговоря. Вие решихте да говорите. Това е ваша работа. Аз реших да мълча.

– Тогава вече няма да има думи между нас! – Виктория изхълца задушено, отблъсна се от стената, мина на бегом покрай него, изтръгна юздите на Принцеса от ръката му и се втурна към изхода. Вътре беше ужасяващо тъмно, ушите ѝ бучаха. Дишаше свирещо, но имаше чувството, че се задушава. Когато мина покрай гредата, на която бяха окачени дрехите им, грабна шапката му.

– Останете си тук. Крийте се в сянката, докато падне нощта. Правете каквото искате, само не ме следвайте!

Виктория едва позна гласа си – толкова остър, толкова жлъчен. Ребърн отвори широко очи и направи крачка към нея, но тя вече беше излязла навън и се метна на седлото. Пусна Принцеса в галоп точно когато той изскочи навън. Не се обърна назад – никога вече нямаше да се обърне назад, – но го чу да вика нещо.

Да върви по дяволите. Тя няма да се обърне никога вече.

– По дяволите, Виктория! – изрева Байрън. Ала Виктория само се приведе по-ниско над седлото и подкара коня с още по-голяма скорост. Черната му шапка трептеше в ръката ѝ като ранена птица. Байрън изруга отново и се върна в пристройката, за да изведе своя кон. Нахлузи ръкавиците, метна се на седлото и удостои слънцето с един-единствен поглед, преди да пришпори Аполония.

Виктория имаше доста голяма преднина и надали щеше да я настигне, преди да влезе в гората. Но проклет да е, ако седи бездеен в овчарската колиба, докато тя си отива от живота му! Тя нямаше да си отиде, преди да ѝ е позволил. Преди да е казал последните си думи, за да ги запомни завинаги.

Виктория очевидно бе чула тропота на Аполония, защото размаха камшика и пришпори Принцеса да препуска още по-бързо. Байрън стисна зъби и се устреми след нея.

И тогава времето спря. Конят и ездачката вече не препускаха по стария път, а се свличаха по склона. Принцеса загуби равновесие и шапката му изхвърча от ръката на Виктория. Конят изцвили панически, докато копитата му се хлъзгаха по мокрите камъни. Спъна се и се наклони заплашително. Виктория се вкопчи с две ръце за седлото, но тялото ѝ прелетя във въздуха като края на камшик. Конят се стовари със силен трясък на земята и погребва ездачката под себе си.

Макар и доста далеч, Байрън видя как тялото на Виктория изведнъж се отпусна. Изруга отново, този път от див ужас, и препусна като луд надолу по склона. Не можеше и не искаше да мисли.

Принцеса се изправи, преди Байрън да е стигнал до падналата. Ботушът на Виктория се закачи за стремето и за миг тялото ѝ се вдигна във въздуха, но Принцеса се потърси и кракът се освободи. Лудо въртейки очи, конят се отдалечи бързо.

– О, не, не смей да избягаш! – изрева Байрън и се опита да стигне навреме, но не успя. Принцеса изпръхтя сърдито и се отдалечи в галоп към Ребърн Корт.

– Проклет кон – изсъска вбесено Байрън, обърна се бързо към Виктория и добави глухо: – Какво ще правя сега?

Скочи от седлото и захвърли юздите, убеден, че Аполония ще остане на мястото си. После предпазливо се смъкна по склона, за да стигне

до Виктория.

За негово облекчение тя вече седеше на земята, обхванала с две ръце глезена си.

– Какво стана? – попита той, когато най-сетне спря пред нея.

Тя пусна глезена си и мрачният ѝ поглед му каза, че падането ни най-малко не се е отразило на решителността ѝ да избяга.

– Добре съм. – Ала думите бяха произнесени толкова накъсано, че причината със сигурност не беше в гнева. Байрън веднага заподозря, че изписаното на лицето ѝ напрежение се дължи на силните болки.

Неговият гняв бе отлетял безвъзвратно още когато я видя да пада под коня. Господи, можеше да я загуби... Прогони тази мисъл още преди да я е домислил докрай, ала усети натиск в стомаха и гласът му подрезгавя от болка.

– Принцеса избяга. Позволете да ви помогна да възседнете Аполония... – И посегна да я хване под мишниците.

– Оставете ме сама!

Писькът беше толкова пронизителен, че Байрън моментално я пусна и се сгърчи, сякаш го беше ударила. В писъка звънеше гняв, но и още нещо, което при всяка друга жена би го накарало да предположи, че е близо до пристъп на плач.

Виктория се надигна, изправи се бавно и издиша шумно, когато натовари десния си крак.

– Ще се справя сама! – изфуча тя през здраво стиснати зъби. Направи една несигурна крачка нагоре по склона и неволно изохка.

– Виктория... – подзе Байрън и усети как страхът му за нея се превърна в гняв, след като вече знаеше, че е жива. – Моля ви, милейди, бъдете разумна. Виждам, че едва стоите на краката си и нямате сили да се изкачите сама до пътя.

– Не ми трябва вашата помощ – изсъска тя, но кракът ѝ поддаде и тя падна на ръце и колене с остър писък. Байрън се втурна към нея и сърцето му се сви от болка, като я видя коленичила и заровила пръсти в мократа трева.

– Ще ви помогна да се изправите и...

– Не! – Тя се надигна отново и направи втора крачка. Като я видя как се олюля, Байрън разбра, че трябва да предприеме нещо.

– Престанете с тези детински глупости, Виктория. Да не искате да убиете и двама ни? – Сграбчи я за лакътя, за да ѝ даде опора, но тя се обърна към него със святкащи от гняв очи.

– Не ме докосвайте!

Юмрукът ѝ го улучи в гърдите. Ударът не беше силен, но тя успя да освободи лакътя си, загуби равновесие и политна назад. Премести крака си, за да запази равновесие, но той поддаде под нея. Гневът по лицето ѝ бе заместен от паника и тя се затъркаля надолу по хълма.

Падна тежко на мократа земя и се затъркаля надолу по склона. Байрън я последва, но не беше в състояние да я настигне. Десет метра, двайсет метра – един скален къс ѝ препречи пътя, но той не можа да ѝ се притече на помощ и само проследи как тялото ѝ се удари в камъка. Първо хълбока и после – с шум, който го прониза до мозъка на костите и го удави в страх – главата.

Като едва дишаше, Байрън запълзя към нея.

– Проклетата гордост... лудост! – изкрещя той, неспособен да даде адекватен израз на гнева и паниката, които бушуваха в гърдите му. Не знаеше дори дали има предвид нея, себе си или и двамата.

Смъкна едната ѝ ръкавица, сграбчи студената китка и затърси отчаяно пулса. В продължение на една минута не усети нищо, но най-после го откри – слабо потреперване под върха на показалеца му.

Издиша шумно и се отпусна на колене до нея, треперещ от облекчение. Издърпа безжизненото ѝ тяло от скалата и ръката му попадна в нещо лепкаво. Кръв. На светлата коса се бе образувало червено петно. Там главата ѝ се бе ударила в скалата.

Не смеейки да мисли какво ще намери, Байрън отвори къдриците ѝ на мястото, където имаше най-много кръв. Видя резка, около която вече се образуваше подутина. Опипа я внимателно – мястото беше твърдо и неподатливо, не меката, натрошена кост, от която се беше опасявал. Слава на бога! Озърна се към уютната овчарска колиба, където ги чакаше огън – и сянка. Там щеше да я подсуши и да я затопли. И да чака, докато някой ги намери.

В този миг се сети, че нямаша вода. От обяда беше останало съвсем малко вино... а без лекар Виктория можеше да умре. Да я отнесе в Ребърн Корт – може би пренасянето щеше да влоши положението, но това му се стори по-сигурно, отколкото да седи тук и да се надява, че тя няма да получи треска, преди да пристигне помощ.

Когато я вдигна на ръце, тялото ѝ увисна безсилно. Нямахме друг избор, освен да я натовари като чувал на раменете си. От едната страна висяха главата и ръцете ѝ, от другата – краката. Изправи се и тежестта ѝ притисна раменете му като олово. Цилиндърът на Виктория се валиеше в калта в краката му, но собствената му шапка не се виждаше никъде. Като си спомни как се бе подхлъзнал конят и като се имаше предвид колко

стръмен беше склонът, шапката му можеше да е навсякъде. Вдигна глава към слънцето, което надничаше през облаците, и веднага усети парене по кожата.

– Господи! – изтръгна се от гърлото му. Наполовина проклятие, наполовина молба. Знаеше, че няма избор. Трябваше веднага да отнесе Виктория в Ребърн Корт. По дяволите шапката. Но поне покривката... Коленете му омекнаха от облекчение, като се сети за покривката, която мисис Пибоди беше сложила в кошницата за пикник – тя го чакаше в пристройката. Първо трябваше да отнесе Виктория до пътя. След това щеше да вземе покривката.

С несигурни стъпки, силно приведен, Байрън закричи към стария път, където Аполония чакаше търпеливо. Ботушите му трудно намираха опора в калта, всяка крачка криеше опасност. Издадените скални късове го мамеха да се хване, но не смееше да пусне тялото на Виктория. Два пъти калните папрати под стъпалата му поддадоха и той падна на колене. Сякаш мина цяла вечност, преди най-сетне да достигне пътя. Изправи се, пъшкайки тежко, и се взря глупаво в слънцето, докато дишането му се успокои.

Внимателно пусна Виктория на земята, за да провери как е. Не откри признаци, че идва в съзнание, но пулсът ѝ беше равномерен, макар и не по-силен отпреди. Нямаше друг избор, освен да я отнесе колкото може по-бързо в Ребърн Корт. Целият трепереше и усещането за безпомощност го подлудяваше. Прониза го остра болка, когато трябваше да я остави сама на пътя, но въпреки това изтича до пристройката, грабна покривката и се втурна като луд обратно.

Когато се опита да вдигне Виктория на седлото, Аполония се подплаши и отскочи настрана. Байрън загуби ценно време, докато убеди кобилата да приеме безжизнения, люлеещ се товар. На втория опит успя да се метне на седлото зад Виктория. Обърна я внимателно, за да я настани по удобно на гърба на кобилата, и скри лицето ѝ на гърдите си. Вдигна покривката на главата си, уви лицето си, покри и Виктория. Сложи едната си ръка на кръста ѝ, с другата хвана юздите и покривката и подкара Аполония в бърз ход. Не смееше да я пусне в тръс.

– Господ да ни пази от женската упоритост – промърмори той, но натискът в гърдите му се дължеше на страха, не на гнева. Слънцето пареше безмилостно. Байрън бе вдигнал яката на палтото си и се криеше под покривката, но съвсем ясно усещаше как слънчевите лъчи пронизват бузите му. Откога стоеше на светло? Пет минути? Или десет? При това темпо щяха да минат два часа, докато стигнат до сигурната, мрачна

къща. Отново устоя на напора да пусне Аполония в тръс. Ще побързае едва когато стигнем на равно, повтаряше си той. Макар че слънцето беше изсушило калдъръма, оставаха много локви и хлъзгави места. Ако Аполония се подхлъзнеше, той нямаше да може да задържи Виктория и тя щеше да падне тежко на земята.

Най-сетне мъчителният път се приближи към края си. Аполония, вече достатъчно изнервена, препусна в галоп, щом усети шпорите, и буквално прелетя последните мили. Байрън мъчително притискаше Виктория до гърдите си. Главата ѝ се удряше в него при всяко движение и той се молеше галопът да ѝ навреди по-малко, отколкото бързината ще ѝ помогне. Лицето му беше в ужасно състояние – имаше чувството, че са го нажилили поне хиляда пчели, и можеше само да се надява, че болката не е притъпила сетивата и ума му.

Когато стигнаха до горичката, Аполония забави ход и мина по сенчестата пътека в овладян тръс. Байрън се вираше с нарастващ ужас в светлината в края на гората. Ала не можеше да стори нищо, за да я премахне, затова просто стисна зъби и я посрещна мъжествено.

Остатъкът от пътя можеше да се оприличи на сияйна агония. Покривката непрекъснато падаше от главата му. Над лицето му се спусна огнена маска, полепи се по кожата около очите и по целите бузи, обгори го и стегна лицето му в нажежени клещи, докато накрая вече не беше в състояние да мисли. Само стискаше юздите, държеше Виктория и насочваше Аполония към къщи.

След пареща вечност най-сетне видя Ребърн Корт, възправен на своя самотен хълм, и изпита чувството, че сънува. Яздеше и яздеше, но домът му не се приближаваше. Изведнъж се озова зад къщата и се насочи към оборите. Като в мъгла забеляза Андрю, който преспокойно пушеше лула и подскочи стреснато, когато господарят му спря Аполония и притисна Виктория до гърдите си.

– Повикайте ратаите – заповяда дрезгаво Ребърн. – Кажете им да оседлят Доб, един да препусне колкото има сили към Уедърли и да доведе доктор Мерик. После подсушете Аполония и изпратете някого да потърси Принцеса. Лейди Виктория претърпя злополука.

– Да, ваша светлост – изрече с пресекващ глас Андрю, но Байрън вече беше минал покрай него и тичаше по стълбите към благословената сянка. А Виктория лежеше в прегръдката му като доверчиво дете.

– Сега е по-добре да се оттеглите, ваша светлост. Ние ще се

погрижим за милейди, докато дойде доктор Мерик. Освен това трябва да се погрижите за лицето си...

– Не. – Байрън изрече думата толкова грубо, че мисис Пибоди се стресна и отскочи назад.

Виктория лежеше в стаята с еднорога. Ани я държеше, докато икономката разкопчаваше копчетата на гърба на костюма за езда. Все още не се помръдваше и с всяка изминала минута буцата в гърдите на Байрън се разрастваше. Лицето му пареше и макар че не бе погледнал в огледалото, когато се наплиска със студена вода от каната, знаеше от опит, че изглежда толкова ужасно, колкото се чувстваше. И щеше да стане още по-лошо. От години не се беше изгарял така страшно. Вероятно от онзи злокобен ден, когато още беше лекомислено малко момче. От деня, който и днес го преследваше в кошмарите му.

– Не бива така, ваша светлост, не е редно... А и изгарянията ви... – започна отново мисис Пибоди.

Байрън изгуби търпение.

– Чуйте ме, мисис Пибоди: или ще млъкнете веднага, или ще ви отпратя и сам ще се погрижа за нея.

Икономката отвори уста, затвори я веднага и стисна устни в тънка линия.

Байрън изпухтя и отвори вратата.

– Къде се бави горещата вода? – изрева той към стълбището и тресна отново вратата, преди да е получил отговор.

– Ваша светлост, за тези неща трябва време... – започна отново икономката, но един поглед в лицето му беше достатъчен да ѝ затвори устата.

Най-сетне мисис Пибоди и Ани съблякоха Виктория само по долна риза. Тя изглеждаше толкова крехка, толкова студена и бледа, че Байрън беше готов да я изтръгне от ръцете на двете жени и да я притисне до горещото си тяло, за да усеща дишането ѝ и да не забравя, че тя е жива.

Вместо това той седеше с гръб към камината и чакаше. Две слугинчета донесоха ведра с гореща вода и побързаха да си излязат, без да смеят да хвърлят поглед към изгореното му лице. Даже слугите, които бяха живели дълго с прачичо му, изпитваха ужас от вида му.

Байрън се намръщи като буреносен облак, когато икономката започна с безкрайна мудност да почиства калта и кръвта от дузината резки и драскотини, които покриваха нежното тяло на Виктория. Ръцете му трепереха от копнеж и болка почти колкото лицето – той трябваше да почисти раните ѝ. Той трябваше да нареди топлите тухли около нея и да

я увие в най-меката завивка. Когато Ани вдигна главата на Виктория и мисис Пибоди започна да вади фуркетите от фризура ѝ, Байрън не издържа и направи крачка към леглото.

Двете жени вдигнаха глава и спряха работата си. Колкото ида беше съсредоточен върху Виктория, Байрън забеляза ужаса по лицето на Ани и потръпна. Дали и Виктория щеше да реагира по същия начин, като се събуди и види лицето му?

– Аз ще продължа – изрече зададено той. – И ще остана при нея, докато дойде докторът. Вие сте свободни. – Собственият му глас прозвуча в ушите му пресипнало и чуждо, сякаш беше на друг човек.

Мисис Пибоди отвори уста да протестира, но в следващия миг лицето ѝ се отпусна и тя отговори просто:

– Разбира се, ваша светлост. Ако имате нужда от нещо, ние ще чакаме отвън.

Двете жени се поклониха и излязоха безшумно. Байрън въздъхна тежко, взе един гребен от тоалетката, приседна на ръба на леглото и бавно плъзна пръсти в косата на Виктория. Започна да вади предпазливо фуркет след фуркет и да ги оставя на възглавницата, сякаш бяха най-скъпоценните накити на света. Когато извади и последния, разреса внимателно русите къдрици, извади всички клончета и тревички и изми калта. Сякаш мина цяла вечност, докато стигна до раната. Остави гребена и попи мястото с мека кърпа, накрая почисти и самата рана.

Виктория изохка и простена. Лицето ѝ се разкриви от болка, но очите останаха здраво затворени.

– Аз съм. Тук съм, до теб – изрече дрезгаво Байрън и гърлото му се сви от нов страх. Грозния, егоистичен страх, че тя ще го види и ще го отблъсне.

Страхът му се разсея бързо, защото, като чу гласа му, Виктория се успокои и утихна. Той продължи да почиства раната и собствената му болка се уталожи. Защото можеше да ѝ помага.

Най-сетне свърши. Подсуши косата ѝ, доколкото можеше и замени влажната възглавница под главата ѝ със суха. Духна лампата на нощната масичка и зачака в мрака, без да се отдели от нея. Безсилната ръка на Виктория лежеше между пръстите му, а паренето по лицето му беше само ехо на парещия страх в сърцето.

Усещане за скорост, бучене, внезапна пронизваща болка, тръпка по цялото тяло. Тя изплува през мъглата нагоре, към червеникавата светлина от другата страна на клепащите...

Гласове като цвърчене на птици... неразбираемо бърбене някъде много отдалеч, високо, женско, абсурдно... после друг глас, дълбок и отмерен...

– Нараняванията на главата са коварни, ваша светлост, и аз не бих могъл да се ангажирам с категорични твърдения за състоянието ѝ, преди да съм говорил с нея. Но не вярвам, че раната ще ѝ причини нещо повече от един-два дни ужасно главоболие. Глезенът обаче... да, там ще трае по-дълго. Ясно е, че е счупен, но костите не са разместени. След шест седмици ще оздравее. Шинирах го и го сложих нависоко – засега това е единственото, което мога да направя за нея.

– Благодаря ви, доктор Мерик.

Този глас – глас като никоой друг. Виктория го познаваше, той я успокои и в същото време я улучи като удар с камшик. Гласът си проби път през мъглата и в същото време я повлече отново към пропастта. А отгоре я натискаха десетки пухени завивки.

– Мисис Пибоди, ще ви оставя тези капки. Давайте ѝ по една на всеки два часа в чаша говежди бульон. Давайте ѝ и още бульон, ако може да пие...

Виктория се бореше, но гласовете се размиха и се изгубиха в тъмната дупка, която се отвори под нея и я погълна.

Тя се опита да се пребори със забравата – не знаеше дали за секунди, часове или дни. А после...

Трепкаща червена светлина и чувство за теснота. Успя да преодолее тежестта на клепащите и отвори широко очи. Светлината стана жълта и заудря в главата ѝ. Тя простена и нечия сянка скри светлината.

– Тихо, мила. Всичко ще се оправи.

Не беше този глас. Хладната, мека ръка на челото ѝ не беше тази. Ръката, която тя искаше, беше по-голяма и груба, но гласът беше плътен и мъжествен, не цвъркане.

– Къде е той? – Думите излязоха с препъване от устните ѝ. Трябваше да си спомни нещо важно. Нещо преди полета, преди падането...

– Тихо, тихо – повтори цвъркащият глас. – Тихо, мила, и изпийте

това.

Нещо студено се допря до устните ѝ, последва го топла течност. Тя отвори автоматично уста и започна да преглъща. Течността се стече в гърлото ѝ и клепачите отново натежаха. Вече не можеше да държи очите си отворени, но тя престана да се бори, защото си спомни какво се бе случило.

Тя си бе отишла. И той никога нямаше да ѝ прости.

– Повиках ви заради лейди Виктория – изфуча сърдито Байрън. – За мен вашата наука не може да направи нищо.

Доктор Мерик се намръщи и погледът му отново обходи опустошеното лице на херцога.

– Мога да ви направя компрес и да ви дам лекарство, което да предотврати треската. Знаете, че съм запознат с особеностите на болестта. Чичо ви имаше голямо доверие в мен.

– Може би са му се отразявали добре, но според мен вашите компреси само парят. – Байрън седна – по-точно падна – в големия стол зад писалището си. Намираха се в апартамента „Хенри“ и той се чувстваше смъртно изтощен. Никога досега не беше страдал от такава умора. А пък по лицето му сякаш беше минал огън. Часовникът над камината показваше малко след полунощ, но той имаше чувството, че на раменете му тежи умората на последните две години.

– Дайте ми някакво лекарство и ви обещавам, че ще го гълтам редовно. Последния път имаше известна полза.

– Разбира се – отговори докторът и измъкна от голямата си черна чанта кутийка с прахчета. – Разтваряйте по една чаена лъжичка в чаша вода или чай и пийте по една на всеки четири часа. – Остави кутийката на писалището и добави. – Щом не искате компреси с лекарство, слагайте на лицето студени кърпи. Те ще намалят болката и ще помогнат срещу образуването на белези.

Байрън се взираше мрачно пред себе си.

– Мислите ли, че от това се умира?

Доктор Мерик не отговори веднага.

– От тази болест ли, ваша светлост? Не знам. Вероятно е възможно. Ако останете дълго време на слънце и изгарянията се възпалят. Само веднъж съм виждал това заболяване – прачичо ви. Той не умря от него. Може да се каже, че болестта го подлуди, но не го уби.

– И какво следва от това?

Байрън се отнасяше към застаряващия лекар с нарастващо нетърпение. Знаеше, че доктор Мерик го счита за недисциплиниран пациент, но не го беше грижа.

– Не виждам причини човек с вашето страдание да не води дълъг, щастлив, доволен живот. Ако болестта ви докара до лудост, само вие ще сте си виновен.

Байрън го погледна втренчено и докторът млькна, но изражението му не се смекчи.

– Ваша светлост? – попита тихо той.

Байрън разтърси глава.

– Искате от мен да водя живот на еремит? Лека нощ, доктор Мерик! Стаята ви е готова. Знам, че имате нужда от почивка. Щом прегледате отново лейди Виктория, моля, съобщете ми. Дотогава ви желая лека нощ.

Мерик направи скован поклон и се оттегли. Херцогът остана сам с мрачните си мисли.

Мрак и светлина, изпълнени с болка. Тичане в съня, понякога като плашещо бягство, понякога с душевното мъчение, че преследва нещо отдавна изгубено. И гласът му в мъглата – глас без думи и без тяло, подигравателен, гневен. Викаше я, но щом тя се отзовеше, него вече го нямаше.

– Къде е той? Къде е той?

– Май има температура. Не е необичайно при дадените обстоятелства.

– Тихо, мила, тихо.

– Нищо страшно. Поддържайте дозата. Скоро ще се почувства по-добре.

– Изпийте това.

– Къде е той?

– Температурата ще спадне скоро. Не изглежда нищо сериозно. Тялото често реагира на травми с повишаване на температурата – обясни докторът и затвори зад себе си вратата на стаята с еднорога.

Байрън направи гримаса и веднага съжали. Макар да беше прекарал много часове със студени компреси на лицето, болките не намаляваха.

– Да се надяваме. Как са раните?

– Подутината на главата намалява, глезенът също не е така силно подут като вчера. Ако бог иска, след два месеца вече няма да куца.

– Слава богу – промърмори Байрън и в гласа му имаше повече от благодарност. Все още не можеше да проумее, че тя е ранена – това беше толкова несправедливо. И го изпълваше с див гняв.

Доктор Мерик свали очилата си и ги изтри с чиста кърпичка.

– Постоянно вика някого, ваша светлост. – Лицето му издаваше, че разбира много добре за кого става дума, но не желае да го изрази гласно.

– Знам – отвърна сухо Байрън. Не беше влизал в стаята с еднорога, откакто мисис Пибоди бе съобщила, че Виктория е дошла за малко в съзнание.

Докторът въздъхна, сложи отново очилата на носа си и наклони глава, за да огледа лицето му.

– Трябва отново да сложите студени компреси, ваша светлост.

– Да, да, знам – отговори Байрън. – Благодаря ви, мистър Мерик. Мисис Пибоди ще изпрати да ви повикат, ако стане необходимо. Иначе заповядайте отново утре.

– Да, да – промърмори докторът, без да престане да оглежда лицето му. След малко поклати глава и се затътри надолу по стълбата към определената му спалня.

Когато докторът изчезна зад ъгъла, Байрън веднага опря ухо на вратата. Отвътре се чуваха тихи гласове. Мисис Пибоди говореше непрекъснато, от време на време се долавяха колебливите отговори на Ани. Гласът, който той искаше да чуе, не беше там. Гласът, който накрая бе отблъснал и самия него, и всичко, което можеше да й даде. „Тогава няма да има и седмица!“

Възможно ли беше този жлъчен, гневен глас да е същият задавен, объркан глас, който го викаше в сънищата си? Байрън разтърси глава и отново опря ухо на вратата. Сега не можеше да му се поддаде. Не с тези болки по лицето, които проникваха във всяка мисъл и я унищожаваша, преди да се е оформила. Той знаеше само, че не може да последва повика й. Когато температурата спаднеше и разумът й вече нямаше да е помътен от дрога, той щеше да бъде отхвърлен още веднъж, ясно и категорично като първия път. Нямаше сили да преживее това. Не и още веднъж.

Байрън затвори очи и се отпусна. Паренето по лицето му се пренесе и във вътрешностите. В никакъв случай нямаше да й позволи да го види в това състояние.

Кошмарите все още се носеха около леглото ѝ, когато Виктория най-сетне отвори очи. Помещението тънеше в мрак и трябваше да мине време, докато осъзнае къде се намира. Спомни си загрижени слуги, белокоп мъж със загрижено лице, топъл бульон с нещо горчиво вътре, което гонеше болката и причиняваше объркани сънища. И преди това – падането от коня, търкалянето по мокрия склон. Тя беше виновна за всичко. А какво беше лицето на Ребърн, когато се опита да избяга...

Виктория отметна тежките завивки, разбута увитите в плат топли тухли и позволи на хладния нощен въздух да помилва голата ѝ кожа. Раздвижи се и бученето в главата моментално се засили. В хълбока и в левия глезен пулсираше постоянна болка, но духът ѝ беше ясен, а очите, междувременно привикнали към мрака, различаваха неясни очертания, черни сенки и сиви петна в различни части на стаята.

Нещо се раздвижи в най-тъмния ъгъл. Виктория повече го усети, отколкото да го чуе или види. Напрягна очи, но мракът поглъщаше образите. Ала между миризмата на камфор, масло за лампата и студена пепел се усети лек полъх на санталово дърво.

– Ребърн – проговори тя и гласът ѝ беше само едва доловим шепот, – вие сте тук...

Нещо се размърда в сянката. Някой се вцепени... или може би направи движение, което Виктория изобщо не възприе като такова. Последва тишина, тънка и напрегната.

После вече нямаше нищо.

Виктория се напрягна до крайност, не смеейки дори да диша. Но там нямаше нищо, освен непроницаем мрак, който я обгърна и притисна с тежестта си. В продължение на няколко секунди тя се опита да се бори с тази тежест, но бавно и неизбежно потъна отново в забравата на съня.

Едва в последния миг, на границата между съня и будуването, тя повярва, че е чула въздишка и дрезгав шепот.

– Не можех другояче.

На зазоряване Байрн лежеше в пещерата на своята спалня. По някое време изтощението и болката го гласнаха да капитулира пред мисис Пибоди и да се прибере в покоите си, за да си почине. С последни сили се съблече и се тръшна на леглото, но не можа да заспи. Въпреки хладните, влажни кърпи лицето му пареше, но мислите, които бродеха в глава му, бяха още по-страшни. Те се стрелкаха като стършели в мозъка му, гневни и без прекъсване. Защо бе отишъл при нея? Искаше да я види само за малко, докато тя спи, за да не разбере никога, че е влизал в стаята ѝ. Но краткият миг се превърна в минути, минутите в час и тогава тя

се събуди. И го забеляза.

Представата го изпълваше с нещо неописуемо, със странно чувство, от което сетивата му трепереха и умът му се объркваше. Тя го забеляза и извика името му, а той... той не реагира. Не беше способен да реагира. А и какво можеше да и каже?

„Да, тук съм, но ме виждате за последен път.“ И ако тя попита защо – защо е тук, защо няма да го види никога вече – какво щеше да й каже тогава? Самата мисъл да я излъже го разболяваше, но никога вече нямаше да признае истината. Веднъж беше достатъчно.

Искреността на децата е много опасно нещо, помисли горчиво той. Но все пак го предпазваше да получи наново урока, от който първия път едва не умря...

Беше тъмен, бурен ден. Ръмязият дъжд беше достатъчен да накара пъстървите да кълват, но не и да задържи момчетата вкъщи. Само няколко седмици, преди да тръгнат на училище – в публично училище, което в края на краищата завърши само един от двамата. Байрън и Уил Уитфорд искаха да се насладят докрай на последните си свободни дни. Байрън страдаше вече няколко години от тайнственото заболяване, така че Уил – негов съсед и най-добър приятел – познаваше отлично ексцентричните му навици и много добре знаеше, че забуленият в облаци ден е една от последните им възможности да излязат навън.

Байрън отдавна си играеше с мисълта да посвети Уил в подробностите на своята болест. Колко пъти започваше да говори, но съмненията на майка му и бавачките го спираха. И по-добре, че не беше казал нищо, защото последният летен ден му показа, че разкриването на тайната означаваше смърт за невинността му.

Увит с шал до носа и с широкопола шапка, Байрън последва Уил до любимото им място на реката и се скри под могъщите клони на стария дъб. Известно време се държаха като истински рибари. После полудуваха в реката, както правят момчетата – хвърляха камъни, джапаха във водата, пускаха пръчки да плуват. Байрън стоеше в сянката на дъба и често-често поглеждаше към небето, но денят си оставаше все така мрачен. Накрая легнаха по корем в тревата и се заприказваха за своите плановете и очаквания, за училището, за нежеланието си да тръгнат по стъпките на бащите си – Байрън в Итън, а Уил в Хароу. Разговорът замря и двамата заспаха.

Байрън се събуди от парещи болки. Докато беше спал, сянката на дървото се бе преместила, слънцето се беше показало иззад облаците и бе изгорило половината му лице, прасците и дори ходилата.

Болезненият му вик събуди Уил и докато Байрън се опитваше да обясни с пресекващ глас, най-добрият му приятел го зяпаше с разширени от ужас очи. Накрая лицето му се разкриви от отвращение, той скочи и избяга.

Един от оборските ратаи намери Байрън, свит до стъблото на дъба, лицето му цялото в мехури, толкова болезнени, че не смееше да отвори уста. По ходилата му също имаше мехури, които не му позволяваха да ходи. Когато Уил отиде в Хароу и училището в Итън също започна, раните на Байрън още не бяха зараснали, но той вече не мислеше за училище. Съобщи на майка си, че ще завърши образованието си вкъщи, макар че Итън им беше обещал специални условия. Майка му се съобрази с желанието му и ангажира първия от цяла редица учители.

Байрън не каза на никого какво се бе случило между него и Уил на реката, но раната в сърцето му никога не зарасна. Той прекара следващото десетилетие в дома на родителите си. Двамата с Уил се срещаша доста често на светски забавления, танци и банкети, най-вече по време на ваканцията. Уил винаги го избягваше, скриваше се в най-далечния ъгъл на помещението и се правеше, че е задълбочен в разговор. Веднъж или два пъти Байрън забеляза как бившият му приятел го наблюдава с неразгадаем израз на лицето, но двамата не размениха нито дума. Даже когато Уил се сгоди за Шарлът Литлууд, жената, за която Байрън искаше да се ожени.

Глупак ли съм? – запита се Байрън, сигурно за хиляден път. Защо беше взел толкова присърце ужаса на едно малко момче? Но Уил не беше кое да е момче. Той беше най-добрият му приятел, единственият му приятел, с когото споделяше всичко. Уил приемаше странното му поведение спокойно и без да протестира... до мига на истината. Щом най-добрият му приятел бе реагирал с такова отвращение на болестта му, как би могъл да очаква от другите да я приемат?

И най-вече от Виктория, която не приемаше нищо, преди да го види, да го претегли на прецизните си везни и да го разложи на съставните му части.

И въпреки това... дори споменът за старата болка, дори мъчително парене, което всяка секунда му напомняше какво стои между тях, не можеше да отклони мисълта му от нея.

Когато най-сетне потъна в дълбок сън, всички хора в сънищата му носеха маски.

Когато Виктория се събуди, през прозорците на стаята с еднорога влизаше слънчева светлина, а тя отново беше завита до брадичката и ѝ беше трудно да се раздвижи. Крайниците ѝ тежаха и нямаше сили за нищо друго, освен да се взира в балдахина над леглото си.

Светлината и тихото шумолене откъм камината бяха знак, че Ребърн вече не е в стаята. Виктория не можа да потисне разочарованието си. Присъствието му, гласът му – наистина ли бе чула гласа му? – я бяха накарали да повярва, че той ѝ е простил.

Какво да ми прости? – запита се за пореден път. Не бе сторила нищо лошо, освен да си отиде. Не бе прекрачила границите, които той прекрачваше твърде често. Споменът за разкривеното му лице ѝ даде отговора. Тя го бе наранила. Колкото и странно да изглеждаше, тя беше убедена, че е станало точно така.

Но той я бе последвал. Тя се вкопчи в тази мисъл. Въпреки караницата и въпреки страха си от слънцето той я бе последвал. Чувството за вина я улучи като удар. Някой я бе донесъл от крепостта до господарската къща. Кой друг, ако не Ребърн? Дали е намерил шапката си? Дали е наранил очите си? Ще дойде ли пак при нея?

Размишленията не водеха до никъде. С внезапна решителност тя отметна всички завивки, освен най-долната, и седна в леглото. Прониза я болка в главата, глезенът ѝ запулсира и тя изохка тихо.

Шумоленето моментално престана и само след миг до леглото ѝ се изправи мисис Пибоди.

– Не, не, не, мила моя, не ви позволявам да станете! – извика тя.

Виктория се опита да ѝ обясни, че мехурът ѝ ще се пукне. След пет минути беше отново в леглото, този път с нощница и опряна на куп възглавници. Мисис Пибоди позвъни за доктора и докато го чакаха, не престана да поправя дрехата и косата на пациентката. Накрая Виктория беше убедена, че главоболието ѝ се дължи повече на икономката, отколкото на падането и удара в скалата. Ала се овладя, защото знаеше, че старата жена е добронамерена. А сенките под очите ѝ свидетелстваха за дълга, безсънна нощ. Заради нея.

Докторът влезе тъкмо когато Виктория преглъщаше без желание овесената каша, поднесена от мисис Пибоди. Още от дете не обичаше овесена каша, освен това нямаше никакъв апетит и се възползва от

влизането на доктор Мерик, за да остави лъжицата.

Както беше очаквала, докторът се оказа сериозният белокос господин, когото бе запомнила от събуждането си. Той помоли мисис Пибоди да излезе и нареди на пациентката си да се обърне настрана и да наведе глава, за да види подутината.

Опила я предпазливо, като от време на време се покашляше, и накрая каза:

– Точно както си мислех. Но сега си личи съвсем ясно, че отокът е спаднал. Порязването е плитко, освен това е сигурно, че няма счупване. Още няколко дни ще ви причинява болки, но вярвам, че няма да останат трайни вреди. – Изглежда я остро над ръба на очилата и попита – Още ли се чувствате замаяна, милейди? Имате ли проблеми с паметта или с говоренето?

– Тъй като не ставам от леглото, не знам дали ми се завива свят, но иначе съм добре – отговори Виктория, впечатлена от бащинското му отношение.

Докторът отново се покашля.

– Тогава да видим и глезена. – Разви превръзките и свали шините, но не се опита да раздвижи глезена. Само предпазливо го опипа с хладната си, чувствителна ръка. Виктория изпита силна болка и трябваше да стисне зъби, за да не изплаче. Докторът кимна доволно и бързо направи нова превръзка. – Глезенът ви е счупен, милейди – думите бяха изречени съвсем спокойно, – но няма размествания. Не бива да го натоварвате. Ще носите превръзка поне шест седмици, за да се оправи. И ви съветвам за в бъдеще да не падате от коня.

– Уверявам ви, че ще приема сериозно препоръката ви – отвърна сухо Виктория.

Докторът кимна и сложи ръка на челото ѝ.

– Все още имате температура, но е спаднала значително и скоро ще премине. Ако болките се засилят, поискайте от мисис Пибоди една капка опиум.

Виктория си припомни мрачните сънища, които я преследваха цяла нощ, и потрепери.

– Не, мисля, че ще се справя и без тях.

– Тогава от утре можете да вършите някои обичайни работи. Но помнете, че през следващите четири седмици не бива да ходите. След това две седмици с бастун, а след шест седмици ще свалите шината окончателно. – Той я потупа по ръката и се обърна да си върви.

– Почакайте – извика Виктория и докторът се обърна изненадано. –

Как е... как са очите на дука?

По сбръчканото лице на мистър Мерик се изписа изненада.

– Очите на негова светлост? Бих казал, че са в най-добро състояние.

– И направи още една крачка към вратата.

– А къде е сега? Ако мога да попитам?

– Надявам се, че спи, милейди – отговори старият доктор. – Като се имат предвид обстоятелствата, мисля, че е горе-долу добре, но и той е дебелоглав като чичо си. – И излезе, преди Виктория да е задала още един въпрос.

Байрън знаеше, че някога трябва да погледне отново в огледалото, но не можеше да преодолее вътрешната си съпротива. В момента беше в работната си стая и седеше на стол близо до огъня, покрил пулсиращото си лице с влажна кърпа. Беше готов да хвърли проклетата кърпа в огъня, но знаеше, че така само ще се обрече на силни болки. За съжаление студентите компреси му носеха само временно облекчение. Нищо не беше в състояние да го излекува.

Как ли ще изглежда, когато раните зараснат? Спомни си лицето на чичо си и потрепери: цялото в белези, включително носът и ушите. С такова лице щеше да изглежда като прокажен и никога вече нямаше да се покаже в обществото, защото грозните слухове, които се носеха по негов адрес, щяха да намерят своето потвърждение. Представи си как прекарва остатъка от дните си сам в къщата на вдовиците – чудовище сред красиви вещи. Опита се да се засмее, но в тази представа нямаше нищо забавно.

Не, този път сигурно нямаше да му останат чак такива страшни белези, но нямаше никаква гаранция, че и следващия път ще остане пощаден. Най-добре да свиква отсега със самотата. Когато вече няма избор, няма да го боли толкова от izolацията.

Слава богу, проклетият доктор с глупавите му компреси и прахчето си беше отишъл. Само защото беше „лекувал“ прачичо му, старият Мерик си въобразяваше, че има права и върху Байрън. О, да, доктор Мерик беше добър човек, съчувстваше му искрено, но каква полза от експериментите му. И той нямаше да успее, както не бяха успели стотината други лекари, с които се беше консултирал в Лондон. В момента беше в такова настроение, че му се искаше да го удуши. Не стига, че страдаше от толкова рядко и nelечимо заболяване, ами и докторът му вярваше твърдо в прогреса и възможностите на медицината.

Имаше пълното право да се гневи на Виктория. Ако не беше взела шапката му, ако не го бе отблъснала, когато се опита да ѝ помогне... Но участието на Виктория беше само малка част от голямата ирония на живота му.

Виктория ще оздравее, утеша се той – доктор Мерик го беше уверил в това. Макар че нямаше да я види никога вече, поне нямаше да живее с вината, че я е отпратил с нараняване, от което никога няма да се излекува. Уил, Шарлът, Летисия... Господи, защо разрушаваше всичко добро, което му даваше животът?

Байрън затвори очи под кърпата и се опита да заспи, но трябваше да мине доста време, преди да се отпусне.

– Разкажете ми още нещо за стария дук – помоли Виктория. От мястото си виждаше много добре входната алея и селото зад нея, схлупените къщички и изгорялата ковачница. Мисис Пибоди се бе възпротивила, когато пациентката пожела да стане, но Виктория обясни, че страда от силно главоболие и не е в състояние да чете, а сигурно ще полудее, ако трябва да гледа още цял ден стенния килим с еднорога... Но не спомена, че мислите ѝ непрекъснато се лутат из лабиринта от мрачни коридори, в някой от които се е скрил херцогът.

С помощта на мисис Пибоди Виктория стигна на един крак до прозореца и се настани удобно на тапицираната пейка. Намести крака си на дебела възглавница и се загледа навън. Веднага ѝ стана по-добре – веригата от хълмове не беше така потискаща като каменните стени на господарската къща, всеки от което ѝ напомняше за Ребърн.

– Какво да ви разкажа, милейди? – попита мисис Пибоди.

– Не знам. – Всичко, което би могло да отклони вниманието ми от наследника му. Тя разтърси леко глава, за да прогони тази мисъл, и съсредоточи вниманието си върху овъглените остатъци от ковачницата. – Разкажете ми за него и майката на Ани. – Това беше безопасна тема. Мисис Пибоди остави плетката в скута си.

– Какво да ви кажа, мила – започна тя след кратко мълчание, – в тази история няма нищо интересно. Освен това не е редно да се разпространяват истории за мъртвите, нали знаете? Не, че може да причини някаква вреда, но все пак не е хубаво. Ала ако все пак се интересувате, то...

– Да, искам да чуя историята.

– Поли беше проста слугиня. Мисля, че вече споменах това...

– Да. Продължавайте.

– И така, според мен най-голямото ѝ желание беше да прислужва в салона. Никога не се е надявала да се омъжи. Не беше красива, нали разбирате? Казвам го, макар че аз съм последният човек, който ще каже груба дума за някого. Надявам се, че и това ви е ясно. Повечето хора я смятаха за съвсем обикновено селско момиче. Това беше достатъчно, за да не може да си намери мъж, а тримата ѝ братя още повече усложняваха положението. Освен това не беше съвсем наред с главата. Мило и услужливо момиче – винаги съм го казвала, казвам го и сега, – но доста бавно.

– Защо тогава дукът я е харесал? – попита Виктория и сама се учуди на любопитството си.

– О, скъпа, не беше това, което си мислите... не и с това момиче. Старият дук не закачаше слугините си. Обикновено си поръчваше момичета от Лийдс или от по-далечните села. Поли му стана гледачка, след като префърцуената лондонска госпожица ни напусна. Двамата прекарваха много време заедно. Представяте ли си – един полулуд старец и едно глупаво селско момиче! Мисля, че след известно време тя е престанала да го смята за луд, а той нея – за глупачка.

Шокирана от необичайната откровеност на икономката, Виктория се обърна към стаята.

– Нима твърдите, че са се влюбили един в друг?

Мисис Пибоди поклати глава.

– Не знам дали мога да го нарека любов. А и това не ме засяга. Във всеки случай дукът не промени начина си на живот, а и Поли явно не го очакваше. Но и двамата бяха много самотни, всеки по своему, и след известно време вече се разбираха много добре. Роди се малката Ани и след няколко месеца Поли умря. Тогава негова светлост се погрижи да отгледат момичето в къщата. Всички се грижехме за нея.

– Знаеше ли тя кой е баща ѝ?

Мисис Пибоди вдигна рамене.

– Никой не го криеше, макар че негова светлост не казваше нито дума. Той беше най-затвореният човек на света. Интересното е, че в деня, преди да умре, повика Ани при себе си и изгони всички останали. Никога не съм я питала какво ѝ е казал. Това не ме засяга.

Мисис Пибоди потъна в мълчание и Виктория отново се обърна към прозореца. Загледана във входната алея и селото зад нея, тя се замисли за господарите на Ребърн Корт.

Беше ранна сутрин и светлината, която влизаше през прозорците на стаята, изглеждаше бледа, но Виктория я поемаше като нектар. Но нещо дълбоко в нея ѝ нашепваше, че това няма да заличи спомена за други, много по-нежни докосвания, че топлината на слънцето не е в състояние да замени парещата горещина на страстта, когато плътта се среща с плът...

Под нея се простираше терасата, а зад нея започваше подивялата градина, в която се беше разхождала само преди три дни. Напразно се опитваше да забрави всичко това. Погледът ѝ се устреми към шумния, весел дрозд, който пееше в клоните на най-близкото дърво, но колкото и да се опитваше да се концентрира върху извивката на малката сива главичка, върху играта на слънчевите лъчи върху перушината, мислите ѝ отново и отново се връщаха към сенките на къщата и към мъжа, който се криеше там. Всичко свърши повтаряше си тя, но всеки път в сърцето ѝ се надигаше бунт и тя съзнаваше, че е безсмислено.

Макар че главата я болеше само когато я движеше твърде бързо или докосваше раната, тя се чувстваше като увита в няколко ката дрехи, които я отделяха от света и правеха всичко наоколо да изглежда нереално, почти като в сън. Настанена удобно в инвалидния стол, тя се отпусна на възглавниците. Мисис Пибоди ѝ бе казала, че това е столът на стария дук, и оттогава тя усещаше миризмата му около себе си. Смес от изветрял опиум, камфор и гниене беше полепнала по плетения стол, сякаш за да ѝ напомня, че дори той не ѝ принадлежи.

– Милейди?

Виктория вдигна поглед и видя Ани да стои на вратата с писмо в ръцете.

– Пристигна писмо за вас, милейди – каза момичето, прекоси помещението и ѝ подаде плика с безкрайно внимание, сякаш и най-малкото движение можеше да я нарани. – Ако искате, ще повикам мисис Пибоди да ви го прочете...

– Не е нужно – увери я Виктория. Пликът носеше почерка на майка ѝ – малко доказателство, че светът извън стените на Ребърн Корт продължава да съществува.

– Имате ли нужда от нещо? Неща за хапване? Или книга?

– Не, Ани, имам всичко необходимо, благодаря.

Ани излезе забързано и Виктория втренчи празен поглед в малкия плик. Скоро, много скоро щеше да замине обратно за Ръшуорт. Скоро щеше да избяга от Ребърн Корт, от този сън наяве, и да се прибере в стария си дом. Щом се оправи кракът ѝ, ще посещава местните забави, а в началото на балния сезон ще замине за Лондон. Само преди два дни беше говорила за решителността си да не се връща към стария си начин на живот, но сега съзнаваше, че няма смисъл да се бори. Години наред беше разработвала стратегията си. Много по-просто беше да продължи, както досега. Вече нямаше причини да се променя.

Отвори писмото и установи, че почеркът на майка ѝ е още по-нечетлив от обикновено. Намръщи се и започна да чете.

Моя горещо обичана дъще,

Как напредват делата ти на север? Почти бях забравила, че те няма, и тази сутрин влязох в стаята ти. Добре, че Джек ми напомня за тези неща, моето добро момче...

Днес излязох да се разходя в градината и ти пиша от малкото възвишение над езерото. Джек е при мен – от няколко дни не ме оставя сама, милото момче. Главоболието ми се върна и е по-лошо от всякога, но ти не бива да се тревожиш за мен. Джек каза, че уреждаш някои делови въпроси, но аз нямам представа какви биха могли да бъдат.

Моля те, върни се вкъщи, щом стане възможно. Внезапно установявам, че ми липсваш.

Твоята обичаща те майка

Виктория се намръщи още повече. Последното писмо на майка ѝ беше странно, но това беше направо... ужасно. Струваше ѝ се невъзможно майка ѝ да е написала такова объркано писмо. Чувството за недействителност се върна, по-силно отпреди. Струваше ѝ се невъзможно да има живот извън тази мрачна къща и изведнъж се уплаши, че така нареченото ѝ отпътуване ще я отведе в непознати места...

Тя въздъхна и поклати глава, ядосана на глупавите мисли. Най-добре да се наслади на слънчевите лъчи, които танцуваха по каменната тераса.

Байрън стоеше в сянката под вратата на салона. От това разстояние и под този ъгъл не можеше да види нищо друго, освен светлата глава на Виктория над облегалката на стола. Виждаше и ръката ѝ, увиснала

безсилно с писмо в пръстите. Светлата, гладка коса и бялата ръка, висяща като увехнала лилия – каква болка в сърцето му.

Знаеше, че трябва да си отиде. Не можеше да отиде при нея, защото помещението беше обляно от слънце. Защото лицето му все още се усещаше напрегнато и вероятно беше цялото в мехури и рани. Въпреки това не се помръдна. Просто стоеше и я гледаше, без да знае колко време е минало. Виктория не се движеше, дори пръстите ѝ не потръпваха и той повярва, че е заспала.

Тихи стъпки отекнаха в коридора и Байрън отстъпи настрана, за да даде път на Ани. Когато момичето влезе в салона, Виктория се обърна, но лицето ѝ остана скрито зад високата облегалка на инвалидния стол.

– Исках да попитам дали имате нужда от нещо, милейди. Малко чай? Или една възглавница за крака ви?

– Не, благодаря, Ани. Чувствам се много добре така. Можете да си вървите.

Гласът ѝ беше спокоен, но звучеше отнесено, сякаш идваше от някое далечно място. Може би е взела от опиума, който докторът остави за нея, каза си Байрън.

Ани се върна до вратата, погледна го плахо и бързо мина покрай него. Байрън отново остана сам в сянката. Виктория остана доста време с обърната глава, после главата ѝ изчезна, последвана от ръката, и Байрън проумя, че е опряла глава на ръката си.

Беше време да каже нещо или да си отиде. А той нямаше нито сила, нито ум, за да ѝ обърне гръб. Затова проговори:

– Лейди Виктория, моята сладка Цирцея. – Не беше обмислил как да започне и нежните думи се изплъзнаха от устата му като въздишка.

Виктория се стресна и Байрън чу шумолене на коприна, последвано от гласа ѝ:

– Да? – попита тя тихо, но невярващо, сякаш се съмняваше в слуха си.

– Трябва да говоря с вас.

– За нашия договор. – Това не беше въпрос. – Разбирам. Аз наруших уговорката ни, затова присъствието ми вече не е желано. Извинявам се за неприятностите, които ви причиних, и ви уверявам, че ще си замина веднага щом се почувствам малко по-добре. – Тя говореше все по-бързо и завърши с тежка въздишка.

– Не! – Думата излезе от устата му, преди да е успял да я задържи.

– Извинете? – Столът ѝ изскърца подозрително.

– Не – повтори рязко той. – Няма да си заминете. Договорът не е

нарушен, докато не кажа, че не сте прекарвали двете последни нощи в съответствие с моите желания. Но аз не го казвам. Договорът продължава да е в сила.

Темето ѝ отново се появи – очевидно бе изправила гръб.

– Но аз исках да си отида... и сега съм ранена...

– Опитайте се да си отидете, но не успяхте. Договорът е в сила.

Виктория мълча известно време, после попита с тънък, треперещ гласец:

– Защо, Ребърн? Защо искате да остана? Вече не съм годна за леглото ви.

Байрн сбърчи чело и потръпна, когато разранената кожа се опъна.

– Защото свикнах с вас, предполагам. Защото искам да се възползвам от цялото време, което уговорихме в деня на пристигането ви.

Защото ви искам тук, все едно колко време ни остава.

Последва дълго мълчание.

– Бихте ли... бихте ли дошли по-близо, за да ви видя?

Сърцето му се сгърчи от болка и страх. Едва пое въздух, за да отговори:

– Не. Няма да ме видите до деня на заминаването си.

Тишина, безкрайна тишина, прорязана от леко изохкване, и главата на Виктория изчезна зад облегалката. Последваха нови звуци и Байрн разбра, че тя плачеше. Заради него.

Обзе го лудо желание да се хвърли към нея, да я грабне в прегръдките си и да ѝ каже, че никога, никога вече няма да я накара да плаче...

Ала слънцето грееше безмилостно през прозорците. Слънцето, което бе изгорило лицето му и щеше да го покаже такъв, какъвто беше – изрод, чудовище, осеяно с белези, – затова не се раздвижи. Дълго време стоя в сянката и тежкото му дишане заглушаваше тихия плач на Виктория. Когато не издържа, побягна слепешком по коридора и мракът го погълна. Как се надяваше наистина да пропадне в тъмнината и тя да го дари със забрава. Как искаше от него да остане само празна обвивка.

Не знаеше колко време е минало, когато се озова в своята спалня без прозорци. Не бе отишъл там съзнателно – изобщо нямаше конкретна цел, докато вървеше по безкрайния лабиринт на тъмните коридори, но накрая винаги се озоваваше в спалнята си. Помещението беше абсолютно тъмно, но Байрн знаеше, че скринът с огледалото се намира на една крачка надясно от вратата и на три крачки от леглото. Усети парещи следи по бузите си, сякаш някой беше минал по тях със запалена свещ, и това му напомни отново за лицето му.

Протегна ръка и намери лампата. Спря за момент, после си заповяда да сключи пръсти около кутийката с кремък, която винаги лежеше до лампата. Само след няколко секунди пламъчето вече осветяваше стаята. Той проследи известно време танцуващите му движения, после вдигна поглед и се втренчи в отражението си в огледалото.

От половината чело надолу чак до брадичката лицето му представляваше яркочервена маса, цялата на резки, сякаш някой беше описвал фигури с факла. Нежната кожа около очите беше цялата в мехури. Ала самите очи бяха непроменени, светеха насреща му мокри. Мокри... Смаян, той попипа предпазливо бузата си и когато отдръпна пръсти, те бяха влажни. Солта на сълзите пареше оголената плът, но смайването беше по-силно от болката. Не помнеше кога е плакал за последен път. Не за Летисия, не за Шарлът, не и за Уил. Тогава бушуваше от гняв и болка, в устата му горчеше, беше готов да повърне, но не проля нито една сълза.

Велики боже, каква беше тази жена, че можеше да направи такива неща с него?

Сигурно беше много късно. На камината нямаше часовник, а нейният беше отнесен още в началото на седмицата заедно с дрехите. Въпреки това Виктория нямаше нужда от помощни средства, за да знае, че от залез слънце са минали много часове. През защитния параван пред камината се процеждаше само слаба светлина, вечерните шумове от домакинството бяха заглъхнали. Лампата до леглото ѝ беше твърде слаба, за да чете, но това не я притесни, защото не беше в настроение да разгърне книга.

Чувстваше се необичайно изтощена. Стаята се разми пред очите ѝ, сенките по ъглите затанцуваха заплашително, болките в главата и глезена ѝ пречеха да заспи. Затвори очи, стисна ги здраво и заследи напрегнато червените шарки, които трепкаха по клепачите ѝ. Вслуша се във вятъра, който фучеше над покривите и кулите на господарската къща. Умореният ѝ дух даваше имена на шарките и шумовете, наполовина в сън, наполовина наяве, а вятърът навяваше в паметта ѝ накъсани спомени – за Уолтър, за петнадесетте години в затвора на собствения ѝ страх... и преди всичко за дук Ребърн.

Опита се да изключи спомена и да мисли за друго, но колкото по-бързо бягаше от него, толкова по-решително се вмъкваше той в съзнанието ѝ. Опита се да се събуди истински, но умората отново и отново я

връщаше към съня.

Не знаеше колко време е минало, когато зад клепачите ѝ изведнъж стана черно. Това беше достатъчно да я изтръгне от прегръдките на съня. Отвори широко очи, но огънят беше догорял и в стаята не се виждаше почти нищо. Ала когато се взря напрегнато в най-мрачния ъгъл на помещението, където веднъж вече бе усетила присъствието на Ребърн – или само си го беше въобразила? – тя повярва, че е различила сянка, която не се дължеше на срещата на двете стени.

Дълго време лежа неподвижна, загледана в сянката му. Този път нямаше да заговори първа. Този път той трябваше да наруши напрегнатото мълчание – ако наистина беше дошъл в стаята ѝ.

Няколко въглена в камината се пръснаха, последва ги невидимо догарящо дърво и Виктория подскочи. За няколко мига мракът бе осветен от сноп искри, достатъчни да придадат очертания на сянката в ъгъла. Твърде ясни очертания, за да продължи да мисли, че е плод на въображението ѝ. Да, сега вече беше сигурна, че Ребърн е тук.

– Нали казахте, че никога вече няма да се срещнем – извика тя, преди да е успяла да го предотврати.

– Казах, че вече няма да ме видите. – Гласът прозвуча необичайно дрезгаво, но със сигурност беше неговият и тя потрепера.

– Наистина не ви виждам. – Радост, облекчение и страх се смесиха и тя не беше в състояние да каже кое чувство е най-силно.

– Знам. – Ребърн напусна ъгъла и черните му очертания се придвижиха към леглото ѝ.

Виктория направи опит да седне, но той сложи ръка на рамото ѝ и ѝ попречи. Докосването я наелектризира и тя посегна към ръката му. Първото физическо доказателство за присъствието му след толкова време! Той обърна длан нагоре и сложи ръка върху нейната. Хватката му беше здрава и една част от нея веднага се успокои.

– Защо сте тук? – Въпросът трябваше да прозвучи категорично, но тя не можа да потисне треперенето на гласа си. Хватката му стана още по-здрава.

– Не можах другояче. Трябваше да дойда при вас.

Виктория се засмя несигурно.

– Не сте нарушили думата си. Не мога да ви видя.

Усети как той потръпна, чу шумоленето на дрехите му.

– Попитахте ме защо избягвам светлината.

Виктория поклати глава, макар да знаеше, че той не може да я види. Гърлото ѝ пресъхна.

– Какво значение има това сега? Остават ми още само няколко дни и после ще изчезна завинаги. Защо ми е да го знам?

В думите ѝ звънна горчивина, която сигурно беше обидна за него.

– До вчера държахте да го знаете.

– Да. – Едносричният отговор прозвуча принудено.

– Искате ли все още? – продължи той, преди тя да е дала някакво обяснение. – Не питам дали така трябва, а дали наистина го искате.

Виктория преглътна.

– Да.

– Тогава ще ви покажа.

– Ребърн... – започна тя, но той вече бе пуснал ръката ѝ. След секунди пламна прахан. – Моля ви, аз се отказах, не е нужно да ми...

Той запали газената лампа и стаята се освети от мека светлина. След кратък миг на слепота лицето му изплува от мрака: подозрителните лешникови очи, остро изсеченият нос, коравата уста... и над всичко това напукана и разранена червена кожа и бледи мехури, които правеха добре познатите черти подути и гротескно разкривени.

– Мили боже! – изплака Виктория и стомахът ѝ се разбунтува. Автоматично протегна ръка към него и се стресна, когато той рязко се дръпна. Устата му стана още по-корава, а в очите блесна болка и обвинение. – Велики боже, Ребърн, аз не знаех... дори не си помислях за нещо... такова.

Преизпълнена със съчувствие, тя изплака тихо и стисна ръце в юмруци, за да не посегне още веднъж към него.

– Кълна се, не исках да ви сторя зло... Никога не съм искала да ви причиня болка.

Дукът стоеше абсолютно неподвижен и я гледаше. Очите му блесяха под светлината на лампата.

Стана ѝ лошо – защото тя беше виновна за състоянието му. Продължи да се извинява, отчаяна от мълчанието му:

– Трябва да ми повярвате! Вярвате ми, нали? Ребърн... проклетие, кажете нещо!

Последва грозна, потискаща тишина, само клетвата ѝ продължи да отеква във въздуха. Ребърн отвори уста, но веднага я затвори. В следващия миг се хвърли така рязко към нея, че не ѝ остана време да реагира. Внезапно се озова в прегръдката му, главата ѝ се притискаше към гърдите му, ноздрите ѝ жадно вдишваха мъжкия му аромат.

– Господи, Виктория, а аз си мислех, че ще ме мразите – изохка той, скрил лице в косата ѝ.

– Как бих могла да ви мразя? Аз съм виновна, че сте така наранен...

– Вие не знаехте какво ми е, а и решението беше мое. Можех да си потърся шапката. Можех да ви прибера в овчарската колиба.

Тя се отдели от него и вдигна очи към лицето му.

– Но не сте го направили. Знаели сте какво ще се случи, но това изобщо не ви е спряло.

Той поклати глава и обясни тихо:

– Как бих могъл? Вие бяхте ранена и можехте да умрете. След онзи удар в скалата...

– Но аз исках да си отида – пошепна тя.

– Само се опитахте – напомни ѝ той.

– Нима това няма значение?

Той я притисна отново до гърдите си и я залюля като бебе.

– Повече, отколкото може да се изрази с думи.

В гърлото ѝ заседна буца.

– Защо не ми казахте нищо? Защо не ми признахте истината, когато попитах? – В гласа ѝ прозвуча укор. – Аз ви разказах всичко, което искахте да знаете, а вие не ми казахте нищо за себе си.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и застинаха на раменете.

– И вие се почувствахте измамена.

– Е, не чак измамена, но използвана. Как иначе да се почувствам?

Той се изсмя тихо и безрадостно.

– Аз съм един проклет егоист. Изобщо не си помислих за това. Мислех си само и единствено за реакцията ви, когато разберете какъв съм...

– Каква реакция? – Виктория се вгледа в подутото, осяяно с мехури лице и откри болка, която нямаше нищо общо сраните.

– Мислех, че ще се ужасите от мен. Че ще ме помислите за изрод. Бях убеден, че ще се уплашите или ще ме съжалявате, сякаш съм някое болно домашно животинче.

– Ако да понасям болки е ужасяващо, ако да се уплаша означава да се страхувам за вас, ако да ви съжалявам означава, че желая да направя нещо за вас – да, тогава съм виновна. – Тя прехапа устни и сложи ръце върху неговите. – Знаете, че всичко това не е в характера ми.

– Вие сте корава жена – обясни спокойно той.

Сега беше неин ред да се изсмее горчиво.

– Да, корава като камък. И това ми го казва мъжът, който в началото изобщо не ме приемаше сериозно.

Ребърн въздъхна тежко.

– Наистина ли съм такъв идиот?

Виктория се вкопчи в раменете му.

– Не само идиот, а и слепец, но аз ви прощавам с цялото си сърце. Надявам се и вие да ми простите, че откраднах шапката ви и заради проклетото ми упорство и двамата пострадахме.

– Нямам какво да ви прощавам.

За момент се възцари мълчание.

– Много ли... много ли боли? – попита задавено Виктория.

– Към старите белези ще се прибавят нови, но лицето ми ще оздравее. Поне досега е било винаги така.

– Нищо ли не мога да направя?

– Вече правите всичко, за което ми се искаше да ви помоля. – Той сбръчка чело и потръпна от болка. – Но аз не правя всичко, което би трябвало да направя за вас. Отдавна би трябвало да спите.

– Не мога да спя. – Виктория въздъхна. – Не съм спокойна.

Байрън посегна към шнура на звънеца.

– Ще поискам малко топло мляко и топъл бульон...

Виктория улови ръката му.

– Не, недейте, ще се оправя и без тях.

– Не искате ли нещо друго?

Тя се поколеба.

– Бихте ли останали тук? Искам да кажа, ако не се налага да лекувате лицето си...

– С най-голямо удоволствие бих останал при вас. – Думите бяха произнесени нежно и с такава интензивност, че тя се разтрепери.

Той свали обувките си и угаси светлината. Легна до нея в леглото и внимателно нагласи главата ѝ на рамото си.

Виктория се взря с невиждащи очи в мрака, докато се наслаждаваше на близостта му, на силата и топлината на мъжкото тяло, фактът, че най-последно знаеше истината за него, правеше чувствата ѝ още по-интензивни. Мисълта за белязаното му от слънцето лице беше болезнена, но доверието му, готовността да се разкрие пред нея, макар че му беше причинила тази жестока болка, потуши ужасната тревога, която я мъчеше от втория ден с него.

Колко ли време беше минало, откакто за последен път е говорил с някого за себе си? Спомни си упоритото, затворено изражение и разбра, че той не се е доверявал никога и на никого. Брат ѝ Джек със сигурност не знаеше за болестта, макар че някога двамата са били близки приятели. Въпреки това Байрън се бе доверил именно на нея – сестрата на

мъжа, когото сигурно мразеше, жената, която познаваше само от няколко дни. Беше пристигнала във вторник, а сега беше неделя през нощта. Въпреки краткото време, което бяха прекарвали заедно, тя не можеше да си представи, че е имало време, когато не го е познавала. Усети как гърдите му равномерно се повдигаха и спускаха в съня. Колко ли изтощен беше, за да заспи веднага. Почти му завидя за спокойния сън.

Неделя... Оставаха ѝ по-малко от два дни. Вечерната карета я доведе във вторник и също тя щеше да я отведе. Но защо, защо трябваше да си замине, след като едва бе успяла да се сближи с недостъпния дук Ребърн? Защо трябваше да се разделят, след като бяха сключили мир помежду си – и всеки със себе си?

Но какво би могла да направи? Да ме каже, че не иска да си отиде? Че иска да удължи договора? Идеята беше толкова глупава, че тя стисна здраво устни. Тя щеше да си замине и много скоро от седмицата нямаше да остане нищо друго освен спомените за една странна къща и тъмния ѝ господар.

Сигурно заради болките в глезена, или поради тъпата, пулсираща болка в слепоочията, но очите ѝ се напълниха със сълзи. Колкото и да се напрягаше, тя не успя да ги спре и много скоро по бузите ѝ потекоха топли вадички.

Ребърн се събуди, когато Виктория се раздвижи в ръцете му. Завесите бяха спуснати, но в стаята проникваше достатъчно светлина, за да я потопи в нежно жълто сияние.

Виктория се размърда, прошепна нещо неразбираемо и премести глава в свивката на ръката му. Той се наведе предпазливо над нея и я целуна с огромна нежност. Направи му впечатление, че бузите и светеха със странен блясък, и изведнъж разбра, че е плакала. Той ли я бе накарал да плаче? Представата го разстрои повече, отколкото му беше приятно да признае.

Каквото и да я бе накарало да плаче, тя се бе успокоила. Помоли го да остане при нея и се сгуши в него насън. Известно време лежа спокойно, загледан в синия балдахин, с желанието този миг никога да не свърши. Но много скоро усети парене по лицето, затова се отдели от нея и стана от леглото. Виктория изплака тихо и се претърколи настрана, но не се събуди.

Байрън наля чиста вода в легена и напръска лицето си. Студът успокои сърбежа, но и предизвика бодежи. Той приглади с пръсти разрошената си коса и застана така, че да вижда през процепа между завесите, без слънцето да пада върху лицето му.

Слънцето беше на хоризонта, матово и мрачнооранжево. Байрън проследи как огненото кълбо бавно се изкачва по стоманеносивото небе. Обичаше изгрева на слънцето, както други хора обичат огъня. Изгревът на слънцето беше красиви безмилостен, възнаграждаваше любовта му с болка и беше толкова равнодушен към всичко, че гневът и горчивината му отлетяха, макар и само за минути.

Тих шум откъм вратата го стресна. Тъкмо когато се обърна, вратата се отвори и на прага застана Ани, натоварена с тежка табла.

– О! – изохка тя, като го видя, и цялата се изчерви. – Не знаех, че сте тук, ваша светлост.

Виктория се раздвижи под завивките.

– Благодаря, Ани. – Гласът ѝ издаваше, че току-що се е събудила. – Оставете таблата на нощното шкафче и сте свободна. – Погледът ѝ намери лицето на Байрън и той кимна утвърдително. – Моля ви, донесете още една табла за дука. Той желае да закуси с мен.

Ани излезе. Байрън се върна при Виктория и приседна на ръба на

леглото.

Между двамата пулсираше напрежение – и чувственост, и някакво ново съзнание. Байрън се опита да го пренебрегне, като оправи възглавниците на Виктория, помогна ѝ да седне удобно и сложи таблата на коленете ѝ. Почувства се като бавачка и побърза да прогони това странно усещане, но Виктория го гледаше странно, сякаш ситуацията беше неловка и за нея. Тя отмести поглед и посегна към ножа и вилицата, но изведнъж спря.

– Чувствам се глупаво, като седите насреща ми и ме зяпате, сякаш искате да се уверите, че инвалидът ще се нахрани хубаво – заговори тя с лека усмивка. – Споделете закуската с мен, а после ще си поделим вашата, когато Ани я донесе.

– Имам само един прибор – възрази меко Байрън.

Виктория смръщи вежди.

– Преди три дни този факт изобщо нямаше да ви възпре. Какво се е променило оттогава? – Гласът ѝ прозвуча шеговито, но и малко меланхолично.

Променило се е повече, отколкото тогава можех да си представя, помисли си той. Ала се усмихна – съвсем предпазливо – и помилва ръката ѝ.

– Тогава аз ще ви храня.

Виктория остави вилицата, облегна се на възглавниците и притвори очи. Той гребна малко от бърканите яйца и ги пхна в устата ѝ. Следващата хапка беше за него. Миналия път направи нещо подобно със сладкиша от праскови... Невероятно как сцената се повтаряше, толкова подобна и толкова различна. Виктория се изчерви – вероятно и тя мислеше за същото – и отмести поглед. Никой от двамата не беше в състояние да повтори онази нощ и сега, докато ядяха бъркани яйца с бекон, споменът изглеждаше натрапчив и груб.

– Чувствам се като дете – каза тя и се засмя малко изкуствено.

– Идеята беше ваша.

Продължиха да се хранят в мълчание. Най-после се появи Ани с таблата, Виктория си получи вилицата и напрежението поотслабна.

– Мислих много за онова, което казахте – започна неочаквано Виктория и вдигна глава от филийката с масло. – Спомняте ли си как ме укорихте, че лъжа сама себе си?

Байрън, който очакваше въпроси за болестта си, веднага се отпусна.

– Тогава смятах, че вие се лъжете, че преувеличавате случилото се

по обичайния си драматичен начин. Но вече не съм толкова сигурна... защото научих нещо за самата себе си.

Сивосините очи гледаха сериозно и без да примигват.

– Аз съм страхливка. Боя се от промените. Боя се от рисковете, но най-много се боя от самата себе си. Онова, което направихме с Уолтър беше... необмислено. След толкова години го намирам дори глупаво. Но когато се любехме в задния салон на къщата им, в градината, в шкафа и в оборите, се чувствахме прекрасно. Тогава всичко беше добро и правилно. Ала само след няколко мига вече знаех, че съм се проявила като глупачка, и ме обхващаше страх, че съм извършила неппростима грешка.

– И тогава престанахте да вярвате в себе си.

Виктория леко повдигна рамене.

– Напротив, вярвах си, но само когато бях хладна и безстрастна. Не вярвах в чувствата.

– Както и в импулсивните си действия – допълни с усмивка Байрън.

– Отпускам се само когато яздя. Ездата е като природна стихия. Усещам тази стихия и когато има буря. – Виктория беше готова да се засмее. – При буря все още не мога да се контролирам.

– Затова ли години наред сте се самонаказвали и сте се принуждавали да се държите прилично? – попита тихо Ребърн, но това не беше въпрос. – Само заради една младежка грешка. Твърде крайно действие, според мен.

Виктория нетърпеливо поклати глава.

– Не става въпрос за това. То вече не е важно. Сега има значение само какво ще правя по-нататък. Досега не съм се питала дали е разумно или глупаво.

– А какво е нашият договор?

Виктория се отпусна видимо, лицето ѝ се разведри.

– И двете. Все още не мога да повярвам, че го подписах. Той е в противоречие с всичко, на което държа...

– Но не и с чувствата ви.

– Не, това не. – Тя направи кратка пауза. – Сега сигурно се питате дали съжалявам. Да, съжалявам за глезена си, за главата си и за вашето лице, но не за седмицата, която ви обещах.

Байрън усети пробождане в сърцето.

– Ако лицето ми е цената за нашата обща седмица, плащам я с удоволствие.

За момент коравата линия около устата ѝ изчезна.

– Благодаря ви.

Двамата продължиха да ядат в мълчание.

Виктория седеше отново на пейката до прозореца, Ребърн беше възседнал един стол. Тя искаше да повика Ани, за да ѝ помогне да се облеche, но той настоя сам да свърши тази работа. Беше ѝ доста неловко да му позволи да я облича – когато я събличаше, се чувстваше съвсем различно, – а фактът, че той се справя като добре обучена камериерка, не правеше нещата по-лесни. В мрака, в горещината на любовния акт, не беше проблем да се държи непринудено. Ала светлината, която падаше през откренатите завеси, разкриваше много повече от нея, отколкото Байрън беше видял през любовните нощи, и то без мъглата на страстта. Сега изпита внезапен страх, че той ще види колко мършаво и застаряващо е тялото ѝ и вече няма да я желае.

Слава богу, той не даваше признаци, че изпитва и нещо друго, освен загриженост за нея. Настани я удобно на пейката под прозореца и когато най-после я погледна в лицето, в погледа му светеше задоволство, а не неодобрение.

– Очаквах да ми зададете куп въпроси – призна тихо той.

Виктория се стресна, но не се престори, че не е разбрала.

– Вярвам, че ще ми разкажете всичко във вашия собствен ритъм.

Ребърн поклати глава.

– Даже светец не би имал търпение да чака признанията ми.

– Снощи започнахте този разговор сам, по своя воля – отговори твърдо тя. – Решението беше ваше. Никой не би могъл да ви принуди.

– Защо ли тогава имах чувството, че действам по принуда? – промърмори той и по опустошеното му лице заигра подигравателна усмивка. Виктория установи, че можеше да го гледа спокойно, без да трепери от болезнено съчувствие, но видът му все още я потискаше. Той въздъхна и обясни: – Никой досега не е проявил такова разбиране.

Виктория разбра подканата и издаде въпросителен звук. Ребърн се извърна настрана и се взря с празен поглед в извехтелия гоблен, покриващ половината стена.

– Някога имах приятел – заговори безизразно. – Името му беше Уил. Бяхме малки момчета и може би трябваше да проявя снизходителност. Но той ме познаваше по-добре от всички други. Когато един ден си изгорих лицето, беше с мен. Заспахме навън и когато се събудих, бях много по-зле от сега. – Ръката му неволно се вдигна към лицето, но веднага се отпусна.

– Той ви е видял и е реагирал зле – предположи Виктория. Гледката

без съмнение е била шокираща за малкото момче. Страшно преживяване.

– Опитах се да му обясня, но той побягна. И никога повече не ми проговори.

Виктория го погледна пронизващо, но лицето му си остана все така безизразно. Явно не преувеличаваше. Как беше възможно едно единствено преживяване, макар и силно травматично, да предизвика такава реакция?

– Наистина ли никога не ви проговори?

– Никога. – Байрън все още не я поглеждаше. – Скъсването не беше толкова драматично, колкото изглежда. Той отиде на училище в Хароу, преди аз да се възстановя дотолкова, че да напусна стаята си.

– Опитайте ли се да говорите с него? Казахте, че е бил най-добрият ви приятел.

– Да. Най-добрият ми приятел. Не, не се опитах. Той винаги ме избягваше... – Ребърн разтърси глава и млъкна.

Виктория затърси подходяща формулировка.

– Преди това смятахте ли го за повърхностен? Или... злобен? А може би подъл?

– О, не. Той беше най-добрият приятел, който човек може да си представи. – Гласът му преливаше от ирония, но тя чу болката му.

– Значи никога вече не сте разговаряли?

– Не, но се срещаме често, когато се връщаше за ваканциите и когато завърши следването си в Оксфорд. Движихме се в едни и същи обществени кръгове.

– И той никога не ви даде знак, че се разкайва или че страда от угризения на съвестта? Никога ли не ви даде да разберете как се чувства? Ако наистина сте били толкова добри приятели...

Ребърн помълча малко и обясни:

– Понякога си мислех, че ей сега ще дойде при мен. Улавях го, че ме гледа с израз на... не знам, не мога да го определя. Изглеждаше почти тъжен.

– Казахте, че сте били деца, които още не ходят на училище. Може би приятелят ви е разбрал, че се е държал зле, и ужасно се е срамувал от себе си. Децата вършат глупости, нараняват приятелите си, а после горчиво съжаляват. Има неща, които не смеят да признаят дори когато станат възрастни. Понякога чакат толкова дълго, че става невъзможно.

Байрън би трябвало да знае тези неща, каза си почти сърдито Виктория. Толкова време се е борил със старите спомени.

Ребърн стисна с такава сила облегалките на стола си, че Виктория се уплаши да не го счупи.

– Той се ожени за Шарлът!

Буквално изкрещя думите и Виктория сведе глава към ръцете си, защото се почувства неловко от този изблик на чувства.

– А, да, дъщерята на свещеника – припомни си тихо тя. – Наистина ли смятате, че е избрал Шарлът, за да ви причини болка?

Ребърн дълго време не каза нищо, после поклати глава.

– Какво значение има? Знаеше, че ще ме нарани. Ако първия път се беше стреснал поне малко...

– ... после нямаше да го направи, така ли мислите? – завърши изречението тя. – Разбирам. – Не й хрумна нищо, с което би могла да го утеши. Обърна се към прозореца и се загледа към входната алея през пропеца на завесите.

– И без това щях да я загубя – заговори след малко Ребърн. – Вярвах, че я обичам, но не можех да отговоря на въпроса, който се четеше в очите й. Вие сте единствената, която събра смелост да ме попита направо. Мълчах и усещах как с всеки ден Шарлът все повече се отдалечава от мен. Може би Уил го е разбрал. Може би за мен е било благословия, че той се ожени за нея, но тогава не съм го разбирал. Така поне ми беше спестено да видя как любовта ми умира. Често съм си го повтарял, но не можах да се утеша истински.

– Аз... толкова съжалявам – пошепна Виктория и той въздъхна.

– Трябваше отдавна да оставя всичко това зад гърба си, но не можах. Бях убеден, че освен хората, които работят при мен, всеки друг ще реагира като Уил. Съзнавам, че е глупаво, но го вярвах. Вие ми доказахте, че съм се лъгал, поне по отношение на един човек, и аз ви благодаря за това. Но не съм сигурен, че и други хора ще ме приемат така, както правите вие. Ала разбирането ви беше достатъчно да промени живота ми.

Виктория го погледна крадешком. Внезапно бе станал толкова умерен, толкова изтощен, че могъщата му фигура себе смалила.

– Не съм имала намерение да променям каквото и да било...

Байрън отново въздъхна.

– Ах, Цирцея, вашето докосване има магическа сила. – Усмивката му се изтощи и тя отговори на усмивката му. Страдаше с него и знаеше, че той го знае. Нямаше представа какво би могла да направи за него, но колебливо потупа възглавницата до себе си.

Той седна при нея и когато тя хвана ръката му с известна плахост, я

притисна силно и преплете пръсти с нейните. В мазолите по дланите му вече нямаше нищо загадъчно – тя си спомняше живо как се издуваха мускулите на гърба му, докато размахваше индианските оръжия – напротив те я успокояваха и не губеха топлината и силата си само защото тайната им беше разкрита.

– Не винаги е било така – заразказва той. – Когато бях малко момче, изгарянията ми бяха съвсем нормални, като на другите деца. Спомням си как се качвах на люлката и слънцето ме огряваше целия. И колко добре се чувствах...

– Никога ли не излизате навън през деня? Наистина ли никога? – попита Виктория и се опита да си представи какво е да прекараш целия си живот на тъмно.

– Видяхте границите ми. Когато е много мрачно или вали, и когато съм много предпазлив, излизам навън. Мога да се поразхода на разсъмване и на здрачаване. Това е всичко.

– Не се учудвам, че не сте признали нищо на Шарлът. Можела е да ви сметне за луд, но дори и да ви изслуша и разбере, не вярвам, че би намерила сили и достатъчно любов в сърцето си, за да прекара целия си живот с мъж, който никога не се показва под светлината на деня.

– Права сте – отговори просто Ребърн.

Продължиха да седят в мълчание. Със съзнанието, че всеки час ги приближава към раздялата, Виктория буквално попиваше присъствието му. Изследваше лицето му, за да го запечата в паметта си, все едно колко изгорено беше. Ала не смееше да го гледа открито, защото се боеше, че той ще го изтълкува като възхищение от грозотата. Затова устреми невиджаш поглед към входната алея, която виждаше между завесите, и се съсредоточи върху физическото му присъствие. Топлината на тялото му, ароматът на кожата... Само да можеше да ги отнесе със себе си.

Не знаеше колко време е седяла така, когато някакво движение по алеята привлече вниманието ѝ. Взря се и различи дребна фигура. Отново Ани, но този път не сама. Когато фигурите наближиха, Виктория устаниви, че мъжът с Ани беше Андрю.

Побиха я тръпки. Там долу ставаше нещо. Андрю жестикулираше възбудено, а Ани отново и отново клатеше глава.

– Виждате ли ги, Ребърн? – попита тихо тя и посочи с глава.

Усети движението му, когато надникна над рамото ѝ, но не изпусна от очи малката драма, която се разиграваше беззвучно пред къщата. Сърдити жестове, клатене на глава. Андрю направи крачка напред и сграбчи Ани за раменете. Каза ѝ нещо, но Ани за пореден път поклати

глава. Андрю стисна ръката ѝ и падна на колене пред нея. Тя се опита да го изправи, но той остана на земята с гръб към прозореца.

– Божичко, той я моли да се ожени за него – пошепна учудено Виктория.

Ребърн изръмжа недоволно.

– Не ми се вижда особено въодушевена от предложението. А аз си мислех, че са сгодени.

Постепенно обаче решителността на Ани отслабна.

– Дай ѝ малко време – пошепна Виктория, сякаш Андрю можеше да я чуе.

След малко съпротивата на Ани окончателно угасна. Тя престана да клати глава, послуша още малко какво ѝ казва Андрю и накрая кимна бавно.

Андрю скочи, целуна я бързо и я вдигна високо във въздуха.

Виктория се обърна към дука.

– Малко им завиждам.

– За младостта? Или за ентузиазма? А може би за оптимизма им? – Той вдигна високо едната си вежда.

– Не точно. Завиждам им за простотата. За наивния кураж. Толкова неща могат да се объркат и сигурно ще стане точно така, но те се изправят пред действителността, без да им мигне окото.

– Ако съдя по разказите ви, някога и вие сте постъпили по същия начин.

Тя поклати глава.

– Надявам се да не преживят онова, което преживях аз.

– Защо просто не заживеете с увереността, че ще забравите? – Гластът му беше съвсем сериозен.

Виктория се обърна отново към прегърнатата двойка и в гърлото ѝ заседна буца.

– Само да можех... би си струвало да преживея цялата болка още веднъж.

Ани се появи с обяда. Бузите ѝ бяха силно зачервени и се усмихваше – много рядка гледка, както установи изненадано Байрън. Остави таблата на масата и се оттегли към вратата, но там спря нерешително и започна да мачка престилката си.

– Да? – попита спокойно Байрън, пренебрегвайки развеселените погледи на Виктория.

– Ваша светлост... – Ани се изчерви още по-силно. – Ваша светлост, Андрю и аз ще се оженим – изрече тя на един дъх и сведе поглед.

– Обещах на Андрю портиерската къщичка, но едва когато Сайлъс вече не е между живите – отговори дукът с всекидневен тон.

Ани кимна и лицето ѝ засия.

– О, знам, ваша светлост! Работата е там, че Сайлъс сигурно ще живее вечно, а пък чичо Том ме попита дали искам да отида с него в Лийдс, защото иначе ще си остана тук съвсем сама, без близки хора. Тогава обаче Андрю ми заяви, че сега той е моето семейство. – Тя вирна брадичка с въодушевление, което Байрън никога не беше виждал у нея. – Надявам се, че ще ни дадете благословията си и ще продължим да работим за вас, макар и вече като семейство. Чичо Том ще ни продаде къщата си в селото и се надявам да нямате нищо против, че всеки ден ще идваме на работа тук.

Байрън я погледна замислено и кимна.

– Много ще се радвам да останете в къщата ми – и вие, Ани, и Андрю. Разбира се, ще получите стоте фунта, които съм ви обещал.

– О, благодаря, ваша светлост! – Ани направи реверанс. После обаче бръкна в джоба на престилката си и на лицето ѝ се изписа несигурност. – Преди да умре, вашият прачичо ми даде това. – Протегна към херцога ръка, в която святкаше дълга перлена огърлица с красив медальон и подходяща ключалка. – Каза ми... каза, че този накит е част от скъпоценностите, които по право отиват в ръцете на новата дукеса, но той си нямал дукеса, затова решил, че няма нищо лошо да го даде на мен. – Тя говореше все по-бързо, думите се прескачаха задъхани. – Аз не съм го взела, повярвайте, той настоя да ми го даде. Досега го държах, но за какво са му на момиче като мен истински перли...

– Вярвам ви, Ани – прекъсна я Байрън, преди да е изпаднала в истерия.

– Благодаря, ваша светлост. – Ани въздъхна облекчено. – Ако ми разрешите, ще продам огърлицата. Не, че не ми харесва, но не мога да я нося. Само че не знам как да я продам – завърши унило тя.

Байрън протегна ръка.

– Ако ми се доверите, ще я дам на бижутер да я оцени и ще ви направя честно предложение.

Ани отново засия.

– Много ви благодаря, ваша светлост! – Връчи му огърлицата, без да се колебае, и забърза към вратата, но на прага отново спря. – Божичко, щях да забравя! Това писмо пристигна днес за вас, милейди. – Извади от джоба си розов плик и го сложи до таблата с обяда. Направи пореден реверанс и излезе.

– От мама е – каза Виктория и протегна ръка. Байрън ѝ подаде писмото, но тя не го отвори веднага. – Беше много мило от ваша страна – каза вместо това.

Той вдигна рамене. Очевидно се чувстваше неловко.

– Мисля, че мога да го нарека справедливо. Тя ми е братовчедка.

– Да. Но повечето други мъже изобщо нямаше да ги е грижа. Радвам се, че вие не сте от тях.

Виктория отвори писмото, но като видя почерка, се намръщи невярващо.

– Нещо не е наред ли? – попита стреснато Байрън.

– Писмото е от брат ми. Джек никога не ми е писал писма. – Виктория счупи печата и разгърна листа. Изражението ѝ ставаше все по-мрачно. Накрая буквално се вцепени и остана наведена над писмото.

– Какво има? – попита нетърпеливо Байрън.

Без да каже дума, тя му подаде писмото, за да прочете сам.

Виктория,

Знам, че водиш много сложни преговори, които засягат моята личност, и те уверявам, че нямаше да ти пиша, ако не беше толкова спешно. Нашата майка страда от засилващи се пристъпи – ръцете ѝ постоянно шарят насам-натат, езикът ѝ е объркан, все по-често изпада в някаква необяснима забрава. Това започна в деня на заминаването ти, но в началото смятахме, че е обичайното ѝ театралничене.

Докторът казва, че мама може да си върне предишните способности, но още е много рано да се каже дали се касае за временно заболяване или за началото на внезапен, финален упадък. Тя пита непрекъснато за теб и татко смята, че не е изключено това да е последното ѝ желание. Затова ме помоли да ти пиша и да те помоля да се върнеш незабавно. По изключение този път съм напълно съгласен с него.

Моля те, побързай.

Джек

– Трябва да заминете – каза Байрън, пренебрегвайки юмука, който внезапно изпразни дробовете му със силен удар.

– Да – съгласи се тя с безжизнен глас.

– Утре сутринта...

Внезапно Виктория избухна в смях и го прекъсна:

– Ама че пилеене на време! Счупих си глезена и станах причина за изгарянето ви и за какво? – Само за да наруша договора ни в последния ден на седмицата!

Байрън се обърна към нея и последното, скрито дълбоко в сърцето му желание да накаже семейството ѝ се стопи.

– Скъсайте проклетия договор – изрече през зъби той. – Няма да искам нищо от брат ви.

Виктория вдигна глава към него и очите ѝ овлажняха.

– Благодаря – пошепна тя едва чуто. – Не мислех, че ще проявите такава доброта. С нищо не съм го заслужила.

– Не е нужно да се унижавате. – Той седна до нея и обгърна с ръка крехките ѝ рамене. – Господи, наистина ли смятахте, че съм способен да ви причиня болка в такъв момент?

Тя облегна глава на рамото му.

– Не мога да мисля за нищо. – Една сълза се спусна по бузата ѝ.

– Ако вземете ранния влак, ще пристигнете в Ръшуорт още утре следобед. Няма и три дни, откакто е написано писмото. Не вярвам състоянието на майка ви да се е влошило.

Виктория се засмя и избърса сълзите си.

– О, аз съм ужасна личност, нали? Би трябвало да плача за майка си – и аз го правя, – но много повече плача за себе си.

– Снощи също сте плакала. – Байрън много се постара да не вложи в думите си въпрос. Виктория не посмя да го погледне.

– Мислех, че спите. Надявах се, че спите.

Той изтри последната сълза от бузата ѝ и облиза влагата от пръста си.

– Видях следите тази сутрин. Защо?

Виктория прехапа устни.

– Защото се изгорихте по моя вина... Защото глезенът ме болеше. И защото не исках да мисля за заминаването си. Бях толкова щастлива...

Байрън я погледна объркано.

– Плакали сте, защото сте била щастлива?

– Плаках, защото знаех, че щастието няма да трае дълго. – Тя се обърна към него. Очите ѝ бяха пълни с тъга и – да се осмели ли да по-вярва? – с толкова много нежност, че той се задъха и бе обзет от горчива радост.

Виктория беше със счупен крак, неговото лице беше в ужасно състояние, но в момента това нямаше никакво значение. Не го беше грижа

за нищо. Щеше да приеме с готовност дори смъртта. Сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си.

– Тогава да направим тази нощ незабравима като хиляда нощи. – Притисна я до гърдите си и удави болката на тридесет години в страстна целувка.

21

– Много бих искала да докосна лицето ви – промълви тъжно Виктория и зарови пръсти в дългите къдрици на тила му. Двамата бяха в леглото ѝ, голи, бандажираният крак на Виктория беше протегнат встрани. Първият любовен акт с всички сладки подробности беше отминал, вторият също. Съдовете от вечерята бяха на масата до свещника, в който свещите догаряха. Ребърн бе помолил Ани да остави таблата пред вратата и я внесе сам, за да не се налага да се обличат. Сега взе ръката на Виктория и я поднесе към устните си.

– Можете.

Тя извика възмутено.

– Не исках да кажа това и вие го знаете много добре. – Пресметнато в квадратни сантиметри, аз съм по-достъпен, отколкото вие. – Той посочи неподвижния крак и се засмя.

– Но кой би искал да се докосва до глезена ми? – учуди се Виктория.

Ребърн се претърколи със смях и я затисна под себе си. Кожата му беше по-топла и по-корава от нейната, късите косъмчета на гърдите му погъделичкаха зърната на гърдите ѝ, когато опря лакти от двете страни на главата ѝ.

– Може би аз. Може би искам да милвам всеки сантиметър от тялото ви и имам нещо против, когато някакъв си превързан глезен ми се пречка.

Членът му се размърда до крака ѝ и по тялото ѝ се разля гореща вълна.

– Вие сте луд. – Думите трябваше да прозвучат унищожително, но страстният му поглед я замая и тя само изпъшка задъхано.

– Може и да сте права – отговори той и помилва устата ѝ с устни. Луд или не, Виктория трепереше под милувките му. Повдигна глава, за да улови целувката му и се наслади на сладостта ѝ. – Всеки сантиметър – повтори той и тя се предаде. Отметна глава назад, докато той покриваше шията и с пърхащи целувки. – Всяка поразка, всяко косъмче, всяка луничка. – Целуна петънцето, което бе забелязал под брадичката ѝ и продължи: – Всеки белег. Искам да ви бележа със своя знак. Искам да притежавам всичко от вас.

– А аз какво ще получа срещу това, ваша светлост? Удоволствието

от компанията ви? – Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да е успяла да ги възпре, но тя не се уплаши.

– Спомен, който ще ви топли през нощта. – Той целуна вдлъбнатинката под ключицата ѝ и тя изохка, когато устните му изпратиха гореща тръпка по тялото ѝ. Целувките му я подлудяваха и тя цялата гореше. Искаше да му извика да престане с това сладко мъчение, но в действителност не го желаше.

Взе главата му между двете си ръце, привлече го към себе си, улови тялото му между бедрата си и подканващо вдигна хълбоци насреща му. Той простена и отново завладя устните ѝ. Даже езикът му беше горещ, настойчив, многообещаващ, мъжествеността му пулсираше пред портата ѝ, но все още отказваше да влезе в нея.

Това беше повторение на първата нощ, която бяха прекарвали заедно – леки дразнения, умела манипулация, игра с мъжката власт... Внезапно Виктория усети гадене. Не искаше това. Надигна се и го блъсна с все сила.

– Не можете ли поне за минута да престанете с тези игрички – или даже за час? – Въпросът беше някъде между молбата и заповедта.

Силата на удара го накара да се изправи. Седна в леглото и я погледна мрачно с неразгадаемите си лешникови очи. Лицето му беше започнало да се бели.

– Мислех, че ви харесва. – В гласа му звънна гняв.

Заслужавам си го, помисли си Виктория, която вече се срамуваше от избухването си.

– Аз... харесва ми, да... но не сега. Не можете да ме върнете в деня на пристигането ми. Ако имаше утре, сигурно нямаше да се притеснявам, сигурно щеше да ми хареса, но тази нощ не мога да понасям подобни игрички.

– Какво искате тогава? – Гласът му прозвуча твърдо, но за облекчение на Виктория пламъкът на гнева в погледа му угасна, без да остави следа. – Готов съм да ви го дам. Ако е по силите ми...

– Разбира се, че е. Всичко, което искам, сте вие. Искам ви целия.

Тя се усмихна разкайно, съзнавайки, че изказването ѝ е подобно на неговото преди малко. Той отговори на усмивката ѝ и поклати глава.

– Искате много. Това не е дреболия.

– Цялата нощ е пред нас.

Тя протегна ръце към него, той въздъхна и отново се отпусна между бедрата ѝ. Премести внимателно крака ѝ, но без да иска, докосна глезена и Виктория изплака тихо, пронизана от остра болка. Байрън

веднага спря.

– Сега разбрах какво ми е пречело през цялото време – изфуча той и преди тя да е успяла да каже нещо, сложи ръце под коленете ѝ и вдигна краката ѝ на раменете си. Така счупеният глезен се озова на сигурно място зад гърба му. Сега вече можеше да преодолее празното пространство между тях.

Тялото ѝ се напрегна от радостно очакване, всеки нерв зазвъня. Той удържа на думата си. Не я остави да чака, а проникна в нея с бавен, дълъг гласък. Тя го посрещна гореща и влажна. Той се оттегли и отново нахлу мощно в нея. Виктория нададе задавен вик и инстинктивно стисна ръце в юмруци, когато движенията му я събудиха за нов живот. Байрън спря и я погледна загрижено.

– Добре ли е така?

– Много добре – отговори с пресекващ глас тя и на устните ѝ изгря трепереща усмивка.

Очите му потъмняха.

– Радвам се – изрече той с твърдост, която ѝ отне дъха, но не можа да отговори, защото той ускори ритъма и цялото ѝ тяло буквално се вкопчи в него. Тя се хвана здраво за раменете му, нагоди движенията си към неговите. Тялото ѝ пееше с него, горещите удари на пулса я разтърсваха, все още леки, многообещаващи тръпки идваха една след друга, вълна след вълна се разливаха по цялото ѝ тяло, докато не ѝ останаха сили. Дъхът ѝ излизаше на тласъци през зъбите, всяко отделно косъмче по кожата ѝ настръхна.

Ребърн я водеше. Тежестта му притискаше хълбоците ѝ, всеки гласък навлизаше още по-дълбоко в нея. Стигнаха до ръба на екстаза, кръвта шумеше с все сила в ушите ѝ, кожата и вече не усещаше влажните, измачкани чаршафи. Само той беше тук – задъхан, с напрегнато лице, с цялата си тежест върху нея. Той беше тук, в главата ѝ, изпълваше мислите ѝ, както бе изпълнил тялото ѝ.

Тя беше щастлива.

Пусна раменете му, притисна ръце към гърдите му и усети как сърцето му бие точно под пръстите ѝ.

– Ела с мен – пошепна с пресекващ глас.

Сякаш бе чакал тези думи, той промени ритъма, затрепери в края на всеки гласък и я изпрати отвъд ръба на пропастта. Крещеше ли, плачеше ли – тя не знаеше; вече не възприемаше нищо друго освен лудо биещите им сърца и неговата кожа. От вътрешността ѝ сякаш излизаше огън; всеки пръст на ръцете и краката тръпнеше неудържимо. Отново и

отново се разтърсваха заедно от силни тръпки, вълните ги носеха към върха, докато се изправиха заедно и рухнаха. Съзнанието на Виктория се върна едва когато Ребърн забави тласъците си и спря. Той се оттегли от нея и я остави изтощена до крайност. Байрън внимателно свали преперещите ѝ крака от раменете си, легна до нея и все още задъхан, притегли главата ѝ на гърдите си. Отокът на темето я заболя малко, но тя го пренебрегна.

– Е, получихте ли достатъчно от мен? – пошепна той с лице, заровено в косата ѝ.

– Това беше началото. – Тя мушна едната си ръка под неговата и сложи другата върху гърдите му.

Той въздъхна и двамата дълго време лежаха прегърнати. Виктория не мислеше за нищо. Само се наслаждаваше на близостта му. Накрая Ребърн се раздвижи.

– Съжалявам, но трябва да измия лицето си. Потта пари ужасно.

Виктория се отдели веднага от него.

– Защо не казахте нищо? Не очаквам от вас да се измъчвате заради мен.

Той стана, клатейки глава, и прекоси помещението.

– Това не бяхте вие. Това беше моята гордост.

– Щом не желаете да бъдете предпазлив заради самия себе си, мислете поне за това, че аз се обвинявам за болките ви.

– Изобщо не биваше да знаете, че имам болки. – Той се наведе над легена и на мокри лицето си. Светлината на свещите рисуваше мускулите на гърба му и Виктория за пореден път отбеляза, че дук Ребърн е великолепен мъж. Той се обърна към нея и явно видя възхищението по лицето ѝ, се засмя изтощено.

– Ако искате повече от мен, Цирцея, ще се наложи да почакате. Вече не съм на осемнадесет години.

– И това е добре, не мислите ли? Когато сте били на осемнадесет, аз съм била съвсем млада и двамата сме били ужасно глупави. – Тя се вгледа в лицето му, за да види дали е по-зачервено отпреди. – Не е нужно да правим нищо повече. Ще съм доволна просто да спите до мен.

– А аз през цялото време си мислех, че ви доставям удоволствие. – Той се върна до леглото и я погледна втренчено. – Не, Виктория, не съм толкова слаб, колкото си мислите. – Поклати глава и добави замислено: – Дали някога съм бил на осемнайсет, или са присадили в старата ми глава спомените на друго момче?

– Ако слуховете са верни, значи сте бил доста буен младеж.

Ребърн наклони глава и я привлече към себе си.

– Тази слава си завоювах едва на двайсет и три. Но си я заслужавах. Имах късмет, че не си навлякох половин дузина срамни болести при посещенията си в най-гадните бордеи на Лондон. И до днес се чудя как някой не ми пререза гърлото.

– Наистина е безумно – съгласи се Виктория и помилва устните му с връхчето на показалеца си. Той я целуна, но тя се отмести и го погледна изпитателно: – Нима не сте направили нито едно дете на многобройните си любовници?

Ребърн се стресна и в погледа му светна болка.

– Надявам се, че не. Съжалявам, но нито една от тях не дойде да ми каже, че съм станал баща. – Той поклати глава. – Сега вероятно ме смятате за криминален тип. Въпреки това ще ви призная, че никога не съм се замислял за възможните последствия. Забавлявах се, колкото можех... и веднага забравях с кого съм го правил.

– Никога ли не сте се замисляли? Никога ли не сте си представяли, че собствените ви син е бил оставен на някой праг или е бил удавен в Темза? – Виктория се намръщи неодобрително.

– Ако бях спрял дори само за миг и се бях замислил върху егоцентричните си изстъпления, мислите ли, че щях да продължа по същия начин? – Той говореше спокойно, но болката в очите му беше очевидна. Очевидно си задаваше същите въпроси като нея.

– Надявам се, че не – отговори строго Виктория.

– И аз. – Той помълча малко и продължи – Ако сега при мен дойде някоя жена и ми каже, че детето ѝ е от мен, ще го приема. Ако ми обясни кога и как се е случило и разбере, че е вероятно, ще поема отговорността. Съществува голяма вероятност дамата да излъже, но самата възможност за това ще ме принуди да взема мерки.

– Значи се разкайвате? – Пръстите ѝ бавно се движеха по гърдите му.

– Благородството задължава – помните ли тази стара мисъл? Възползвал съм се от правото на първата нощ, значи трябва да си понеса отговорността, свързана с привилегиата.

– Даже когато сте платили за тази привилегия скъпо и прескъпо?

– Точно затова. – Той помилва корема ѝ. – Какво ще стане, ако забременеете?

– О, моля ви, не! – извика Виктория. Ребърн вдигна вежди и тя се постара да обясни спокойно. – В момента е почти невероятно това да се случи, но все пак... Аз може би съм се променила, но светът не е. Там

няма място за незаконородено дете, даже когато майка му е дъщеря на граф. Предполагам, че ще замина за Италия, защото не искам да плащам на някой беден викарий. Не, че представата да прекарам живота си в изгнание ме възхищава, но все пак...

– И там ще водите добродетелен живот заради детето?

– Не ми се вярва, че това е възможно.

Виктория усети колебанието му и го погледна въпросително. Той улови ръката ѝ и я погледна право в очите.

– Ако се стигне дотам, ще се погрижа да не ви липсва нищо.

– Благодаря ви – отговори просто Виктория. – Но това е последното, за което искам да мисля сега. Целунете ме, Ребърн. Тази нощ нямам нужда от нищо друго.

Той я послуша и двамата се потопиха отново в горещата страст.

22

Виктория седеше на пейката под прозореца в стаята на Еднорога. Слънцето едва се бе подало над хоризонта, а тя вече беше готова. Преди един час бе отворила очи и бе установила, че е сама в стаята. С багажа си. Чантата и пътническият сандък стояха в средата на помещението като в деня на пристигането ѝ. Макар че в стомаха ѝ тежеше буца, тя позвъни за Ани, за да ѝ помогне в обличането. Нямаше да вземе нищо от нещата, които той беше поръчал за нея.

Сега трябваше само да слезе по стълбите. Това беше ужасяваща процедура и щеше да стане още по-ужасна с кринолина. Трябваше или да го сложи, или да го остави. А точно както бе отказала да вземе нещо от Ребърн, така отказа и да остави нещо в дома му. Само да можеше да подреди и мислите си така лесно като багажа...

Имаше още доста време, преди да тръгне. Влакът от Лийдс щеше да пристигне в точно определен час и нямаше смисъл да седи и да го чака. Ала стените на Ребърн Корт я задушаваша, а дукът не беше тук, за да чака заедно с нея. Нямаше причини да остане още, затова дръпна шнура на звънеца. Слугите трябваше да отнесат багажа ѝ долу – и самата нея.

В очите ѝ сякаш имаше пясък. Спала ли беше през нощта? А той? Сигурно по някое време бе задрямала, но не помнеше когато Ребърн си е отишъл и кога да внесли багажа ѝ.

Мислите ѝ неизбежно се връщаха към него. Имаше чувството, че в главата ѝ се е отворила фуния и каквото и да мисли, всичко пада вътре и се завърта около него. Сякаш тя цялата беше минала през фунията, защото се чувстваше празна и безтелесна. Цялото ѝ Аз беше изпълнено със сенки.

Огледа за последен път стаята си – балдахина, пухеника, чистите чаршафи, твърде ярки в сравнение с избледнелите цветове, празния стол до камината, огромният гоблен на стената. Зад него нямаше нищо освен гола стена. Никакви тайни, никакви призраци. Само един мъж, един тъжен мъж, който я беше омагьосал и още отсега ѝ липсваше болезнено. Един тъжен мъж в една рушаща се стара къща.

На вратата се почука и след отговора ѝ влязоха лакеят и един оборски ратай. Въпреки замаяността си Виктория усети колко енергични бяха стъпките на Андрю и че под учтиво овладяната маска се крие радостно лице.

– Негова светлост нареди първо да вземем вас, милейди – съобщи Андрю. – Каза, че не иска да ви изпуснем по стълбата, защото сме се уморили от багажа. – Той кимна в посока на големия сандък.

– Кажете на негова светлост, че му благодаря – отвърна Виктория. Тази сутрин говореше за втори път и отново се учуди от височината и звука на гласа си, толкова чужд в ушите ѝ.

Андрю кимна и двамата мъже застанаха пред нея. Преплетоха ръцете си и направиха столче. След няколко опита Виктория седна на ръцете им и ги хвана за раменете, след като усука черната тафта около краката си.

– Добре ли седите, милейди? – попита загрижено Андрю.

– Да.

Без повече да говорят, двамата мъже я изнесоха през вратата и заслизаха по мрачните стълби. Гледката беше фантастична, като от роман за призраци или от приказка, разказвана край камината: тесни каменни стълби, надолу, надолу и пак надолу, сякаш към подземния свят. Всяка крачка в кошницата от преплетени ръце предизвикваше люлеене. Кринолинът стържеше по стената или се захващаше в рамките на тесните прозорци. С всяка крачка слизаха по-надолу, далече от светлината, далече от света, докато съзнанието и се разпадна и тя затвори очи – стройна, облечена в черно женска фигура, носена от двама силни мъже.

Заминаваше си. Напускаше Ребърн Корт. Отиваше си от него.

Чувството за празнота непрекъснато се засилваше. Болеше я стомах, дишането ѝ се ускоряваше. Когато ратаят се спъна, за малко да загуби равновесие и да излети с главата напред. Но не се уплаши, пулсът ѝ също не се ускори. Всичките ѝ сетива бяха притъпени и единствената реакция беше да се намести малко по-назад и да се хване по-здраво за раменете им.

Накрая, когато реалният свят се върна с един замах в съзнанието ѝ, тя установи, че са спрели пред входната врата на господарската къща. От сянката излезе едра фигура и отвори вратата.

Ребърн.

– Вие дойдохте! – изплака тихо Виктория, преди да е имала време да размисли.

Усмивката над копринения шал изглеждаше още по-корава и разкривена от обикновено.

– Казах ви, че не мога да стоя далече от вас.

Лакеят и ратаят я изнесоха навън, но тя обърна глава, за да види какво прави той.

Ребърн нахлупи шапката дълбоко над очите си, вдигна шала и яката на палтото и излезе навън. Последва я.

Виктория не забеляза ръмящия дъжд, не обърна внимание и на черната карета, която чакаше на входната алея и към която я носеха Андрию и ратаят. Позволи на мъжете да я вдигнат на седалката, но когато я пунаха, веднага се наведе навън, за да види дука.

Той се приближи, застана под вратичката на каретата, изкачи стъпалата и зае място насреща ѝ. Сърцето и направи огромен скок и за момент тя повярва, че той възнамерява да тръгне с нея.

Ала само след миг разумът се върна и фантастичните картини се разпръснаха на хиляди късчета.

Мина една минута, две, но Виктория не знаеше какво да каже. Присъствието му унищожаваше в зародиш всяка разумна мисъл, оставаха само простите факти: той в каретата, насреща ѝ.

Божичко, как обичаше всичко у него! Гласа му, миризмата, всеки мускул и всяка жила по тялото му и най-много от всичко онази неразгадаема есенция, която го караше да говори, както говореше, да прави, каквото правеше, която го правеше гневен, нежен или тъжен. Не искаше да го напусне. Искаше да остане при него. Искаше го повече от всичко досега в живота си.

Но трябваше да замине. Майка ѝ имаше нужда от нея и колкото и егоистично да беше, тя не можеше да пренебрегне повика на близките си. Но дори и да не беше майка ѝ, тя бе длъжна да се придържа към договора – уговорената седмица изтичаше. За малко се замисли дали пък не би могла по-късно да го компенсира за изгубеното време. Все пак беше негова длъжница...

– Не можех да ви обещаю, че ще ви придружа навън, защото съществуваше голяма вероятност да не изпълня обещанието си – изрече тихо той.

– Разбирам. – Виктория погледна мрачното, дъждовно утро навън. – Радвам се на облаците.

Ребърн се усмихна и в усмивката му нямаше горчивина.

– Веднъж ми казахте, че винаги сте обичали бурите.

– Да – кимна тя. – Но сигурно никога вече няма да преживея буря, без да мисля за вас. За нас двамата.

Ребърн затвори за миг очи и преглътна тежко.

– Господи, Виктория... – изпъшка той, но изведнъж млъкна и не каза това, което искаше да каже.

Внезапно Виктория се почувства малка и слаба и странно

уплашена. Отиваше си въщи, влизаше отново в старата, добре позната роля, но споменът за дома беше чужд и блудкав.

– Моля... – проговори предпазливо тя, – моля, бихте ли ме прегърнали?

Ребърн не каза нищо. Само очите му светнаха в мрака. Безмълвно седна до нея, прегърна я и притисна гърба ѝ към гърдите си. Тя облегна глава на силната мъжка гръд, притисна я до брадичката му. После затвори очи и престана да мисли. Искаше за последен път да се наслади на чувствата си към него.

Разклащането на каретата ги стресна. Виктория отвори очи и видя как Андрю натовари чантата ѝ на покрива. След секунди я последва и сандъкът.

– Не бива да закъснявам – промълви тя.

Ребърн кимна. Гласът му беше хладен и неутрален и тя се запита как можеше ирационалният гняв да изглежда толкова спокоен.

– Предполагам, че няма да ви видя дори в Лондон – прошепна тя.

– Не. – Той поклати решително глава. – Никога вече няма да се появя в Лондон.

– Тогава всичко хубаво, Ребърн. – Тя млъкна за миг. – Байрън. – Всички думи, които искаше да каже на сбогуване, се размесиха в главата ѝ и вече не беше в състояние да ги подреди.

– Всичко добро, Виктория. – Той изскочи навън и изчезна.

Байрън се затича към къщата с развяно палто и забърза по първия коридор. Стигна до стълбището и хукна нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж. Щом се качи на третия етаж, прекоси слепешком тъмната галерия, премина през няколко помещения и изкачи последната стълба, докато най-сетне стигна до стаята в кулата.

Изправи се пред прозореца точно в момента, когато каретата мина покрай портиерската къщичка и зави към главния път. Конете се движеха в лек тръс. Вцепенен, Ребърн проследи как тежкото превозно средство изчезна в далечината, бавно и все пак твърде бързо, докато остана само като черна точка на пътя.

Край. Тя си отиде, окончателно и завинаги. Той седна, грабна една възглавница от дивана, на който бяха лежали първата вечер, зарови лице в меката коприна и се опита да усети миризмата на лавандула.

Не помириса нищо. До мига, когато бе затворил вратичката на каретата и тя бе изчезнала под дъжда, не беше вярвал истински, че тя ще

се заминае. Една част от него отричаше заминаването ѝ – това беше толкова абсурдно, че не беше в състояние да го проумее. Но другата, поумната част от него знаеше, че няма да я види никога вече. Беше ѝ казал истината по отношение на Лондон – никога вече нямаше да отиде там. Не можеше и не искаше да отиде. Знаеше, че старите му приятели го очакват и са готови да продължат някогашните игрички. Но не можеше да си представи как някоя вечер ще зърне Виктория отдалече в салона на някоя стара баронеса.

Стана, треперейки, излезе от кулата и се прибра по обиколни пътища в своите покои. Запали една свещ, свали палтото, падна в едно кресло и се възря в празната камина.

Край. Край. Край. Думата отекваше като камбана в главата му. Представи си как тя седи сама в тъмната карета. Тя не искаше да си отиде – той беше сигурен в нежеланието ѝ, абсолютно сигурен. Но колко време щеше да съжالياва за прибързаното си заминаване? Един ден? Една седмица? Докато види майка си? До първия бал в Лондон? Една година? Завинаги?

Толкова дълго, колкото той щеше да съжالياва?

Но дори да тъгува дълго време, споменът щеше да промени спомените ѝ и да ги направи много по-благородни и великолепни, отколкото бяха в действителност. Красивите мисли изкривяваха спомените и дори привързаността ѝ към него да не избледнееше, той никога нямаше да бъде мъжът, за какъвто тя щеше да го смята след година или две.

Може би най-доброто беше тя да забрави бързо прекрасните спомени...

Не знаеше колко време е седял така, с безредно носещи се мисли, докато сърцето му се разкъсваше от болка. Когато го прекъсна тихо чуване по вратата, свещта беше почти догоряла.

– Влез – извика той и видя през рамо как се появи мисис Пибоди с табла в ръце.

– Днес не закусихте, ваша светлост, затова си позволявам да поднеса обяда по-рано – обясни старата жена и гласът ѝ прозвуча необичайно потиснато.

– Не съм закусил? – промърмори изненадано Байрън и отново се обърна към камината. – Тогава трябва да хапна нещо. И кажете на Фейн да дойде следобед... намерих няколко документа...

– Да, ваша светлост – кимна мисис Пибоди, докато сръчно разчистваше грозните украшения по една от масичките, за да сложи таблата. После се обърна да си върви. Байрън чу как вратата се отвори, но не и

как се затвори.

– Да? – попита той, след като мина почти минута, и се постара гласът му да прозвучи незаинтересовано.

– Тя беше добро момиче, ваша светлост. Това е всичко, което исках да ви кажа. Не успях да я опозная по-добре, но въпреки това съм убедена, че никога няма да намерите по-добро момиче от нея.

След тези думи вратата се затвори.

Байрън откри таблата и започна да яде. Пъхаше хапките в устата си и дъвчеше механично. Спомни си как Виктория бе реагирала на скромната храна, после се сети колко по-различна беше реакцията ѝ на великолепия сладкиш с праскови...

Хвърли приборите, стана рязко и се заразхожда неспокойно напред-назад. Защо не можеше да я избие от главата си? Та тя беше само една жена. Сега трябваше да се наобядва, а после да проучи документите, за да е готов, когато дойде Фейн. Но беше твърдо уверен, че всеки ред ще му напомня за нея.

Проклетие, колко време ще мине, докато заживея отново стария си живот? – запита се мрачно той. Постепенно го обземаше гняв и той прие чувството с известно облекчение. Не беше свикнал да изпитва копнеж и несигурност – но много добре знаеше какво е гняв.

А той имаше право да бъде гневен. Какво си въобразяваше тази лейди Виктория? Да се появи неочаквано в дома му и да преобърне целия му свят с главата надолу! Да, той я бе поканил – но само в леглото си, не в мислите си, където бродеше в момента. Какво ставаше с него, та вече не се познаваше? А тази сутрин бе изчезнала от живота му, сякаш не му дължеше нищо, нищичко!

Байрън спря. Точно това беше! Ето какво не беше наред – тя бе заминала и всичко се бе променило. Защо се правеше, че нищо не се е случило? Той не можеше да ѝ позволи да се държи по такъв начин!

Преди колко часа бе потеглила на път? Преди два или три? Все едно. Той ще препусне след нея и ще я настигне най-късно в Лийдс, а може би и още по пътя.

Когато слезе в залата, дъждът плющеше по стъклата, затъмнени от бурята. Толкова по-добре, каза си дукът, докато даваше нареждания да оседлят коня му. След минута дотича една от слугините на име Пег.

– Мисис Пибоди иска да знае дали имате нужда от нещо – извика задъхано момичето.

– Само от Аполония, оседлана и с юзди – отговори кратко той.

Онова, от което наистина имам нужда, мога да си взема и сам.

В мрака на каретата нямаше чувство за време и пространство. Само друсане и люлеене, което не можеше да се преведе нито в мили, нито в часове. Виктория страдаше от болки в стомаха, но не знаеше дали е виновно друсането на каретата или празнотата в нея.

Непрекъснато мислеше за Ребърн. В този момент той седеше в някоя от тъмните стаи на Ребърн Корт и с всяка секунда се отдалечаваше от нея. А тя се опитваше да запази спомена за всеки миг, който бяха прекарали заедно, за всяка дума, която беше казал, за всеки поглед. За всяко докосване, за всяка целувка. Събираше търпеливо отделните късчета, докато картината стана толкова реална, сякаш той седеше до нея в каретата и тъкмо бе произнесъл името ѝ. Ще запомня всичко, закле се тя. Само така можеше да носи в себе си поне малка част от него.

Май беше заспала – когато отвори очи, каретата вече не се движеше. Тя се намести по-удобно и приглади полите си. Едва успя да поправи шапката си, когато вратичката се отвори и някой спусна стълбичката. Виктория примигна към светлината, колкото и мътна да беше, и след малко позна гарата на Лийдс – само на няколко метра от каретата. Пред вратата чакаше Дюър със скръстени ръце и засрамено изражение, до нея беше багажът. Опряна на Андрю, Виктория слезе от каретата.

– Добре ли сте, милейди? Никога нямаше да тръгна, ако знаех какво ще се случи... – Тя се втурна към Виктория и я подкрепи. Андрю се върна към колата.

– Добре съм. Няма от какво да се безпокоиш – проговори уморено Виктория.

Кочияшът бързаше да се върне обратно. Вдигна стълбичката, затвори вратичката и се покатери на капрата. Изплющя с камшика и обърна в бавна, широка дъга. Обратно към Ребърн Корт.

При мъжа, когото обичаше.

– Спри! – изкрещя Виктория. Каретата беше само на десетина метра от нея, но други карети и безброй каруци трополяха по улицата и нито Андрю, нито кочияшът я чуха.

– Да не сте забравили нещо, милейди? – попита стреснато Дюър и я погледай несигурно.

– Спри! – изкрещя отново Виктория, откъсна се от Дюър и изплака от болка, когато стъпи на счупения крак. Хвана се за един железен стълб и изчака Дюър, която се бе втурнала след нея.

– Милейди!

– Веднага спрете каретата! – заповяда Виктория. – Не ме интересува как, трябва да я спрете! – Вкопчи се в стълба и проследи как Дюър се хвърли в навалищата и размаха ръце. Андрю я забеляза пръв и скочи. Кочияшът веднага спря конете. Задъханата Дюър посочи господарката си.

Бавно, съвсем бавно каретата обърна и потегли обратно към гарата. Виктория погледна часовника си. Имаха достатъчно време. Щеше да се справи. А ако не, щеше да вземе следващия влак след няколко часа.

Представи си болната си майка и мислено я помоли за прошка. После изпъна рамене и се обърна към Андрю, който беше скочил от каретата и я гледаше въпросително.

Идвам, Байрън. Идвам да ти кажа онова, което трябваше да ти кажа още преди дни.

Обед. Беше вече почти обед. Защо времето бърза толкова?

Байрън прибра часовника в джобчето, мина покрай портиерската къщичка, излезе на пътя и препусна към Лийдс. Единственото му желание беше Аполония да се движи по-бързо, но от Ребърн Корт до Лийдс бяха четиридесет мили, а по пътя нямаше станция за смяна на коне.

Ако Аполония изгуби подкова, ако времето внезапно се изясни, ако пътят е много мокър... Страхът се опитваше да си пробие път в мозъка му, но той не го допускаше. Сега не можеше да мисли за провал.

Сведе глава, за да избегне студения дъжд, който го шибаше по лицето, и устреми поглед към разкаляния път и дълбоките, пресни следи, които го теглеха напред като обещание. Следвай ме, следвай ме. Изпод копитата на Аполония пръскаше кал, хълбоците ѝ и краищата на дългото му палто вече бяха ужасно мръсни. Студът скоро скова краката му, меките обувки, които не бяха предназначени за езда, се намокриха.

Уедърли – Байрън почти не забеляза разклона и бледото, уплашено момче, което отскочи настрана, за да не бъде стъпкано от коня. Вече не усещаше и ръцете си, защото тънките ръкавици бяха абсолютно мокри. Лицето му беше вдървено от студ, но така поне не го болеше. Добър знак, помисли си саркастично той и отново съсредоточи цялото си внимание върху пътя.

Не знаеше колко мили е оставил зад гърба си. Пътят се виеше пред него като мътна кафява лента. Не искаше да мисли за възможен провал, затова се съсредоточи върху движението на Аполония и двата квадратни метра кал, които виждаше ясно. Уж минаваха секунди и минути, но

накрая времето сякаш спря.

По някое време, в продължение на един безкрайно дълъг миг едва не падна от седлото, защото Аполония неочаквано се втурна настрани и вледенените стъпала отказаха да му се подчиняват. Вкопчи се с една ръка в седлото, с другата дръпна юздите на кобилата. Тя затанцува в тесен кръг, отметна глава назад и изду ноздри. Байрън забеляза с ъгълчето на околото си черна карета, спряла на края на пътя. Вратичката ѝ се отвори с трясък. В следващия момент той се обърна отново към пътя, но вече бе познал лицата на кочияша и лакея си и разбра, че трябва да отиде при тях. На устните му напираше проклетие.

– Къде сме? – изкрещя сърдито и разкопча палтото си със сковани пръсти, за да извади часовника. – Кога оставихте лейди Виктория на гарата? – Беше готов да се закълне, че е трябвало да срещне каретата само след половин час, и то много по-нататък по посока Лийдс. Колко време е минало? Нима се е движил толкова бавно? Пръстите му се склочиха около часовника, но познат женски глас го спря.

– Не са ме оставили.

Стомахът му се разбунтува. Страх, радост и гняв се извиха в дива вихрушка.

– Велики боже – прошепна задавено той. Най-високо в хаоса на чувствата бушуваше недоверието, но бледото, тясно лице, което се подаде от вратичката, го разтърси.

– Байрън! Не биваше да тръгваш след мен! Дъждът може да спре всеки момент, а лицето ти още не е оздравяло. – Виктория смъкна омразната черна шапка и смръщи красивите си вежди.

Абсурдността на укора го разсмя, но смехът много скоро премина в гняв.

– Ти ме напусна! Какво трябваше да направя? Да седя и да бездействам, след като си завладяла главата и сърцето ми? И после избяга, сякаш това няма значение!

Байрън скочи от седлото, без да обръща внимание на сърдито пръхтящата Аполония. Отиде при Виктория и опря ръце от двете страни на вратичката.

На бузите на Виктория избиха две червени петна, но бързо изчезнаха.

– Ти си идиот. Ти си един проклет сляп идиот. – Тя говореше съвсем тихо и клатеше глава. Байрън изведнъж се почувства като виновен ученик. – Така не става – продължи тя и вдигна глава към него – сивите очи бяха влажни, но ясни. – Аз те обичам. Знам, че ти го усещаше, но

това не е достатъчно. Не можех да си тръгна, без да ти го кажа.

– Няма да ти позволя да си отидеш – отговори дрезгаво той, като едва прекара думите покрай буцата в гърлото. – Не мога да те пусна да си отидеш, особено след като знам... Искам да останеш при мен. Не е нужно да разбуниш Лондон или да шокираш добродетелните си родители. При мен можеш да препускаш из мочурището като призрак, можеш да ми водиш вкъщи колкото си щеш улични кучета... Няма да възразявам дори ако носиш униформата на онези проклети феминистки и камиши вкъщи всякакви политически агитатори. Няма значение какво ще правиш, само да не ме напуснеш отново. Небето знае, че нямам право да го искам... – гласът му подрезгавя още повече – но не мога другояче.

– Какво говориш? – Гласът ѝ потрепери, но тя се овладя бързо и вирна брадичка. – Майка ми е болна. Трябва да отида при нея.

Байрън стисна ръце в юмруци.

– Нямах предвид това, че трябва да отидеш при майка си, по дяволите! Как да се изразя по-ясно? Аз не мога да живея без теб. Не знам как да го нарека, но ако това не е любов, тогава не знам какво може да бъде. Затова престани да ме гледаш така подозрително и кажи, че ще се омъжиш за мен, за да не се самоубия. – Последните думи преливаха от емоции, макар че намерението му беше да ги произнесе хладно и с чувство за хумор.

Виктория поклати глава и го погледна втренчено. От покрива на каретата капеше вода. Мълчанието се проточи и сърцето му се смрази. Вече се уплаши, че това е целият ѝ отговор, когато тя нададе задавен вик, подаде се навън и се хвърли в ръцете му.

Въздухът излезе от дробовете му. Той се олюля, но успя да я задържи в ръцете си. За малко и двамата да се строполят в калта. Виктория го прегърна устремно, преплете пръсти зад тила му, бутна шапката и наведе лицето му към своето. Устните ѝ намериха неговите и Байрън занемя. Какво искаше тя – да погълне устата му с вихрена страст, необузвано, настойчиво? Замаян, той се предаде и отвори уста пред търсеция ѝ език. Целувката изразяваше цялата ѝ любов. Когато най-сетне се отдели от него, Виктория се отдръпна, вдигна лице към небето и се засмя тържествувачо. В траурните си дрехи изглеждаше изненадващо млада и невинна, но беше по-красива от всяка друга жена, която беше познавал.

– Това да ли беше? – осведоми се подозрително той.

– Да, да, да! – изкрещя тя и обърна към него мокрото от дъжда лице. – Това е най-лудото и най-неразумното, което правя в моя луд, неразумен живот, но знам, че никога, никога няма да съжалявам.

В мига на щастието се промъкна кратко отрезвяване.

– Нали знаеш, че няма лек за заболяването ми? – Гласът му беше задавен, защото го болеше да признае. – Ако настояваш, ще позволя на Мерик да ме натъпче с хиляди безсмислени прахчета, но изгледите за успех са много, много лоши. Съзнаваш ли, че се обричаш на живот в мрак?

– Не – отговори тя и сложи ръка върху разранената му буза. – Дебелите завеси се свалят и се вдигат. Дори да е вярно, което казваш, няма да се уплаша. Ти си слънцето, от което се нуждая.

Нещо тъмно и ужасно дълбоко в него се счупи; нещо, така дълбоко вкоренено в старото му огорчение, че вече не го усещаше като чуждо тяло – до момента, когато се натроши на хиляди парченца. Чувството за сладка утеха изпълни празнотата, която огорчението бе оставило, отне му дъха и го изпълни с учудване и плаха радост.

– Ти си моя, Виктория. Завинаги.

Целуна я, притисна я до гърдите си и изпи дъждовните капки от устните ѝ. Във влагата се примесиха сълзи, дали неговите или нейните, а може би и на двамата – това нямаше значение. В момента му беше все едно.

Той проследи с език едва забележимо неравната линия на зъбите ѝ. Никога нямаше да ѝ се наслади докрай. От това прозрение му се зави свят. Устата ѝ беше гореща, подканваща, вдъхновяваща. Толкова прекрасно и изцяло нейна, че вкусът го опияни. Пръстите ѝ се заровиха в косата му и той закопня да се зарови между краката ѝ и да размаже собствената ѝ влага по кожата ѝ, докато въздухът натежи от замайващия ѝ аромат. Тогава ще я целува безкрай, ще вкусува влажната ѝ плът, но първо ще извади всички глупави фуркети и ще разпръсне светлите къдрици по раменете ѝ. Тя беше негова...

Превързаният глезен се удари в крака му и го върна към действителността. Въздъхна и се отдели от нея.

– Вече сме сгодени, но това не променя нищо във факта, че майка ти има нужда от теб.

– Прав си, не променя – кимна отрезвено тя. Светлите, ясни очи срещнаха неговите. – Непременно трябва да хвана влака от Лийдс. Но се кълна, че ще се върна възможно най-бързо. Ще спра само за миг, за да ти пиша кога ще пристигна, за да повикаш местния свещеник.

Мисълта да я пусне да си отиде, макар и за кратко, беше безкрайно болезнена, но отговорът му прозвуча също така шеговито:

– Само ако заподозра, че си останала далеч от мен една минута

повече, отколкото е необходимо, ще те намеря и ще поискам да съдържиш обещанието си в най-близката църква – все едно дали там са протестанти или католици.

– Дори в Лондон? – Виктория вдигна вежди и на устните ѝ заигра усмивка.

Той я притисна още по-силно до себе си.

– Тъкмо в Лондон, Цирцея. Тъкмо в Лондон.

ЕПИЛОГ

Април 1866 година

Вечерта приближаваше и далечните буреносни облаци пламтяха в червено. Скрита в сянката на овчарската колиба, Виктория се бе облегнала на гърдите на съпруга си и държеше в ръце писмото, донесено от Фейн, когато двамата излизаха да поюздат в дъжда.

Майка ѝ пишеше, че се чувства много добре. Възстановяването ѝ бе протекло учудващо бързо. Тежките пристъпи, които правеха говора ѝ неясен, ръцете – треперещи, а духа – ужасно неспокоен, бяха изчезнали и вече година и половина тя живееше по своя обичаен начин. Както обикновено се ядосваше на новите приключения на Джек, но Виктория не сподели вълнението ѝ. Тя обичаше брат си – е, понякога ѝ беше трудно да го признае, – но Джек беше достатъчно голям, за да взема сам решенията си и да носи съответните по-следствия, дори когато засяга доброто име на семейството.

– Какво пак е извършил онзи безделник? – Гласът на Байрън ѝ ока-
за добре познатото успокояващо въздействие.

Виктория избухна в смях.

– Колко добре познаваш майка ми, макар да си я виждал само веднъж.

– Не е нужно да я познавам. Нали познавам брат ти – изфуча той.

– Заплашват го със съд, защото внасял от Франция някакви порнографски книжки. Поне така предполагам. От писмото на мама трудно може да се разбере какво точно става.

– Мислиш ли, че този път ще влезе в затвора? – В гласа на Байрън звънна надежда.

– Ти май още се надяваш на сладко отмъщение? – попита невинно Виктория.

– О, не. Всичко, което искам, е тук, при мен.

Гласът му се понижи и Виктория изви шия, за да срещне погледа му. Бяха женени от една година и тя познаваше всяко изражение на лицето му.

Зарадвано отпусна писмото, обърна се в ръцете му и въздъхна от удоволствие, когато той зацелува чувствителното място на шията ѝ и плъзна ръка по все още плоския ѝ корем към бедрата.

Милувката я накара да потрепери и Байрън, който познаваше

тялото ѝ по-добре от своето, спря и отвори очи.

– Тази сутрин ми дойде мензисът – обясни тихо тя. Той щеше да прочете останалото по лицето ѝ – тя осъзнаваше, че е вече доста възрастна и може би няма да успее да го дари с желания наследник. Тя също желаше дете.

Очите му бяха препълнени с чувства: съжаление и примирение, но най-вече тревога за нея.

– Ти не си виновна, Виктория. Може би така е по-добре. Ако нямаме дете, няма да има и болест в семейството.

Тя вдигна ръка към устните му, за да му попречи да продължи, и той целуна връхчетата на пръстите ѝ.

– Не искам да говориш така – промълви тя и потрепери от наслада. – Болестта се появява много рядко, дори в твоето семейство.

– Права си – промълви той, без да отделя уста от ръката ѝ. Виктория го изглежда подозрително. В очите му светеше дяволитост. – Значи можем да продължим с опитите?

– Точно сега със сигурност няма да забременея – изсъска с добре изиграно възмущение тя.

Байрън се засмя гърлено.

– Упражнението прави майстора, нали така се казва?

Напрежението ѝ изчезна и тя се засмя с него. После обхвана лицето му с две ръце и го привлече към своето.

Червеното слънце залезе незабелязано зад хоризонта и над високото плато се спусна булото на нощта.

КРАЙ

© 2005 Лидия Джойс
© 2008 Ваня Пенева, превод от английски

Lydia Joyce
The Veil of Night, 2005

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

Лидия Джойс. Воалът на нощта
ИК „Ирис“
Редактор: Христина Владимирова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10597>]